

Barbara Cartland

54

Love at the Tower

the Barbara Cartland pink collection

www.barbaracartland.com

Ngọn tháp hạnh phúc

Love at the tower

Barbara Cartland

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Phần mở đầu

“Diana! Diana!”

Người bệnh lập đi lập lại mãi không thôi cái tên phụ nữ đó bằng giọng vừa tha thiết vừa như mê sảng. Hai cánh tay anh quờ quạng như thể muốn dứt tấm chăn ra khỏi người. Giường bệnh chỉ là một tấm phen đặt trên mặt đất, kê rất thấp bằng đủ thứ gì có thể có: vài hòn đá, khúc gỗ nhỏ. Một bóng người cao lớn thận trọng, nhẹ nhàng chui vào dưới mái tấm lều vải bạt, cúi xuống, nâng đầu bệnh nhân lên để cho anh ta uống nước.

Bên ngoài lều vải, mấy người phu da đen khiêng cáng nằm ngả ngốn bất động. Họ đã kiệt sức sau cả một ngày phải khiêng thêm người bệnh da trắng ốm nặng kia đến đây. Bên cạnh họ là đồng lửa trại lúc này đã chỉ còn leo lét và ngọn lửa nhạt đi vì trời bắt đầu rặng. Trong khu rừng rậm gần đó vọng lại tiếng loài dã thú vẫn còn đang tìm mồi. Nghe rõ tiếng hú khàn khàn của loài cáo mèo.

Bên trong lều, người bệnh vẫn đang mê sảng: “Diana! Diana!” tiếng gọi tên người con gái nào đó ấy bây giờ chỉ còn thều thào. Bạn anh ta, người có thân hình cao lớn, cho bạn uống nước rồi sửa lại tấm chăn dạ trên người anh ta, ghé xuống nằm bên cạnh. Do cũng quá mệt, anh bạn vừa đặt mình xuống đã ngáy khe khẽ. Thấy rõ học là những người da trắng đã quen với một cuộc sống căng thẳng, và bất cứ lúc nào đặt mình xuống là họ có thể ngủ được ngay, ít ra cũng được ít phút để lấy lại phần nào sức khỏe.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, bình minh châu Phi đã tỏa làn ánh sáng mờ nhạt lên khuôn mặt hai người đàn ông da trắng. Ian Carstairs nằm ngủ, chân duỗi, đầu ngửa ra phía sau, một cánh tay quặt lên phía trên. Bây giờ ta đã thấy được đó là một chàng trai vạm vỡ, cao lớn, thân hình hoàn toàn cân đối, dáng điệu mềm mại, dẻo dai và làn da rám nắng đã thành màu nâu sẫm, do luôn phải sống dưới mặt trời đỏ lửa của vùng sa mạc và rừng rậm châu Phi. Cái cằm chắc nịch và đường nét trên khuôn mặt khá đậm chứng tỏ anh ta là con người quả cảm, đã quyết định điều gì thì làm cho bằng được. Nhưng vàng trán rộng và cao lại khiến người ta thấy anh không phải loại người chỉ dùng vũ lực. Miệng Ian phảng phất một nét gì đó của con người nhìn đời bằng cặp mắt khinh bạc, thậm chí giễu cợt.

Bạn Ian, lúc này đang mê man, nằm đắp tấm chăn dạ bên cạnh lại khác hẳn. Tuy cùng vóc cao, nhưng người bạn đồng hành của Ian không có vẻ vạm vỡ, không có chất quả cảm như Ian. Ngược lại, anh ta còn có dáng thư sinh, mơ mộng và phần nào nhu nhược, với đuôi mắt dài, cặp lông mày thanh tú và cái miệng của một người quen được nuông chiều. Và anh ta có vẻ cũng trẻ hơn Ian đôi chút: trông chỉ khoảng hai mươi năm tuổi.

Đột nhiên người bệnh giãy giụa rồi mở mắt, cặp mắt xanh biếc lúc này lộ vẻ hoảng hốt. Cử chỉ đó đủ làm Ian thức giấc. Anh vùng dậy và đứng lên nhìn bạn. Rồi anh với tấm khăn lau mồ hôi ướt đầm trên trán bạn, đồng thời thấm nước lên đôi môi mỏng và khô khốc chứng tỏ bạn anh đang lên cơn sốt rất cao.

Ian dịu dàng hỏi khẽ:

- Cậu có thấy dễ chịu hơn chút nào không, Jack?

Jack Melbourne mệt mỏi lắc đầu:

- Ian...- Jack thều thào. Hôm nay mình không thể đi tiếp được đâu...

Anh vừa mấp máy cặp môi lợt lạt và nứt nẻ vì cơn sốt, vừa nhắm mắt. Ian mỉm cười trêu mếu, dịu dàng nói:

- Cậu cố lên một chút. Chỉ còn bốn mươi cây số nữa thôi là đến nơi. Mình sẽ dặn mấy tên khiêng cáng đi chậm chậm và tránh lắc lư nhiều.

Jack lắc đầu:

- Không. Anh ta thở dài. – Mình không thể đi tiếp được nữa.

Mấy tên phu da đen đã chạy vào, nhanh nhẹn thu xếp hành lý, gấp các thứ, cho vào bao tải và chuẩn bị dỡ lều bạt. Lắng nghe tiếng thì thào của mấy người phu da đen, mặt Ian cau lại. Anh đã hiểu được nỗi lo lắng của họ, bởi vùng đất này rất nguy hiểm, càng đi nhanh khỏi nơi này càng tốt. Ian ngập ngừng một thoáng rất nhanh rồi bước đến đầu giường bạn, dáng điệu như sẵn đến kẻ địch. Giọng nói của Ian kiên quyết, tuy thái độ vẫn yêu thương.

- Jack, ta không thể ở lại đây được.

- Nhưng mình không thể đi được. Mình sắp chết, chuyện đó thì cậu không thể ngăn được.

Câu nói thều thào, rõ ràng Jack đã phải cố gắng hết sức mới thốt lên được. Vừa nói xong, anh ho rũ rượi. Toàn thân rung lên bần bật và mồ hôi tuôn ra như suối, chảy ròng ròng trên khuôn mặt hốc hác. Jack định đưa bàn tay trái lên lau mắt, nhưng chưa đưa lên được đến nơi thì anh đã giãy một cái mạnh rồi ngửa oặt đầu ra phía sau, hoàn toàn kiệt sức. Hai hàm răng anh đánh lập cập, hai bàn tay anh bấu chặt vào mép chăn như để cố trấn trấn tĩnh trở lại.

Quả là bệnh tình Jack hết sức trầm trọng. Ian lặng lẽ nhìn bạn, cố giấu đi nỗi hoảng hốt đang xâm chiếm tâm hồn chàng. Không phải chỉ còn tám mươi cây số đường rừng nữa mới tới được nơi có văn minh, và quan trọng hơn, là nơi có nước. Thức ăn dự trữ của họ còn khá nhiều nhưng nước thì đã gần cạn.

Đường đi đã khó khăn, nhưng chặng này họ bị chậm lại rất nhiều bởi phải khiêng cáng. Bình thường họ đi theo hàng dọc, mấy người phu vác đồ đạc, nhưng lần này họ phải tách ra hai người phu để khiêng cáng cho nên cuộc đi vất vả hơn rất nhiều.

Ian đang suy tính xem nên làm thế nào bây giờ, và vấn đề cực kì nan giải làm chàng căng thẳng cân nhắc. Bỗng Jack mệt mỏi vói tay, sờ vào tay bạn. Ian hiểu ý, vội quỳ xuống, ghé tai

vào gần miệng bạn, bởi lúc này miệng Jack chỉ còn mấp máy rất khẽ, hầu như không ra tiếng.

- Ian, cậu không thể làm gì được đâu. Để mình lại và đi đi. Không thể vì mình mà kéo thêm cả chín người nữa chết theo. Đằng nào thì mình cũng không qua khỏi được.

Ian không trả lời. Chàng quỳ, úp mặt lên bàn tay bạn. Người đàn ông da đen dẫn đường đồng thời chỉ huy tốp khu khuân vác, bước đến:

- Thừa ông chủ, đã đến giờ lên đường.

Ian đứng lên, kéo anh chàng da đen ra ngoài lều vải, nói khẽ: - Ta đành phải nghỉ ở đây một ngày, Joe.

Người da đen kiên quyết nói:

- Không được, thưa ông chủ. Chúng ta chỉ còn nước đủ dùng trong ba ngày, đó là dè sẻn nhất. Sau đấy chúng ta đành chịu khát cho đến cái xóm nào đầu tiên gặp được.

- Nhưng chúng ta không thể bỏ ông ấy ở đây được. – Ian nói, trở người bệnh.

- Không còn cách nào khác, thưa ông chủ, - người đàn ông da đen chậm rãi nói.

- Không đời nào! – Ian nghiêng răng nói. – Cho dù tôi có phải tự cõng ông ấy cùng đi.

Đúng lúc đó, trong lều vải vọng ra tiếng súng nổ. Hai người ngừng bật, kinh hoàng. Ian lao vào lều. Đám phu đen chạy vào theo. Jack nằm bất động dưới đất. Anh bò ra khỏi giường để lấy súng. Và bây giờ tay anh cầm súng, ngực loang vết máu đang tiếp tục chảy. Máu rỏ xuống cát.

- Jack! Jack! – Ian hét lên.

Chàng vội vã quỳ xuống, nhắc bóng bạn đặt lên đùi, hai tay ôm chặt người bạn đồng hành thân thiết đã bao lâu nay chia sẻ vui buồn nơi đất khách quê người này.

Đã hai lần Jack mấp máy môi định nói nhưng không ra lời. Đến lần thứ ba, anh dùng hết nghị lực, và sức đã kiệt, anh thì thào:

- Nói hộ với Diana là mình yêu nàng...

Máu ở vết thương bỗng ộc ra, cả từ miệng Jack, chảy thành dòng xuống cát, và đầu anh ngẹo đi, tắt thở.

Trong tất cả phụ nữ có mặt đêm vũ hội, tiểu thư Diana Stanlier rõ ràng là người đẹp nhất. Đêm vũ hội này do một người giàu có trong hội các cặp vợ chồng trẻ quý tộc của kinh thành London đứng ra tổ chức. Nhưng không phải chỉ có những cặp vợ chồng mà có cả một số

thiếu nữ chưa chồng cũng được mời đến. Diana lại là người được tất cả các tiệc tùng vũ hội của giới quý tộc thượng lưu đất kinh thành Anh Quốc này mong có mặt.

Vóc người Diana không cao lắm, nhưng nàng có một kiểu dáng cử động đầu và cổ rất đặc trưng cho các phụ nữ của dòng họ quý tộc Stanlier, kiểu dáng đã làm cho tổ tiên của dòng họ này nổi tiếng. Mái tóc Diana màu vàng và ánh hung, cặp mắt nâu sẫm và đặc biệt nàng có cái miệng rất tươi. Nam nay ở tuổi hai mươi năm, nàng là thiếu nữ được toàn kinh thành London luôn nhắc đến.

Sắc đẹp của Dianana được toàn thể phụ nữ ở đây thán phục và thêm muốn. Loại nhan sắc luôn được trưng ra trong tủ kính các hiệu ảnh và trên trang bìa các họa báo, đồng thời còn hiện ra trên nhiều bức họa trong các cuộc trưng bày tác phẩm của họa sĩ. Diana xuất hiện ở đâu là lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, cho dù đấy là một buổi hội, một bữa vui chơi ngoài trời của lớp trẻ, hoặc ngày chợ phiên lấy tiền cúng quỹ từ thiện. Nàng luôn đứng hàng đầu trong danh sách khách mời dự những cuộc vui chơi giải trí hoặc cuộc đua tài ngoài biển hay trên núi. Diana tham gia vào tất cả và đều cố gắng tập luyện để đoạt giải. Nàng giàu có, diễm lệ và thông minh. Và thật dễ hiểu nếu có rất nhiều đàn ông theo đuổi nàng. Nhưng cho đến nay nàng đều khước từ họ. Người đàn ông nào cũng chỉ khiến nàng thích thú được ít ngày là lại làm nàng chán, và rốt cuộc họ đành đau đớn nhìn cánh cửa ngôi biệt thự trên quảng trường Grosvenor Square đóng im ỉm với họ.

Cuộc sống quá dễ dàng đối với Diana. Điều này chẳng có gì lạ, vì nàng có một người cha chiều chuộng con gái và một bà mẹ luôn ngưỡng mộ nàng. Cuộc sống trong gia đình quá êm đềm khiến Diana đâm thấy cần hưởng cảm giác lạ, cần sự kích thích. Cảm giác lạ này nàng tìm thấy được ở những cuộc vui chơi nhiều khi oái oăm, đôi khi quái đản, ở những cách xử sự táo tợn, độc đáo, cung cấp chất liệu cho nhiều bài đăng trên báo chí. Khốn nỗi khoảnh khắc “bốc đồng” đó chỉ ngắn ngủi và khi chúng qua đi, Diana nghĩ lại, thấy mình ngu ngốc và bị những lời phê phán nghiêm khắc của một số cây bút là xứng đáng. Tuy vậy, chỉ vài hôm sau nàng lại tìm một cảm giác mới mẻ khác.

Tối nay, trong một cuộc vũ hội ở biệt thự Verity, nàng tiểu thư quý tộc Diana Stanlier phát hiện ra một trò lý thú mới. Rất có thể trò chơi này không kéo dài được lâu và sau đó Diana sẽ hiểu ra rằng đó là một trò chơi ngu ngốc, không xứng đáng với vị trí xã hội của nàng, đồng thời lại kéo theo những hậu quả không hay ho chút nào, nhưng Diana không hề do dự. Đây là chuyện về sau, nàng không cần nghĩ đến. Đối với nàng, quan trọng là hiện tại, là lúc này.

Đối tượng “trò chơi” hôm nay là một nghệ sĩ quốc hội trẻ tuổi, mới được bầu gần đây và hiện nay đang say sưa với thành công của mình. Đình ninh rằng mình là người sáng giá, ông ta cậy cục bạn bè để được giới thiệu với Diana Stanlier. Và bây giờ ông ta chủ quan đến mức mù quáng, không hề nhận thấy điệu bộ vẫy vo của mình đang bị mọi người xung quanh kín đáo cười giễu, cũng không còn đủ tỉnh táo để thấy rằng ông ta đang biến thành trò chơi trong tay Diana, bị nàng đang cố tình đóng kịch, tăng bốc và đẩy ông ta thêm vênh vao. Trông ông nghị sĩ trẻ tuổi lúc này hệt như con công đang xòe đuôi múa, làm bộ làm tịch trước “người đẹp nhất kinh thành”.

Đêm vũ hội kết thúc. Lúc ra sân, ông nghị sĩ trẻ tuổi đã cầm bàn tay nàng, bóp nhẹ một cái. Không thấy nàng phản đối, ông ta mạnh dạn đề nghị nàng cho phép ông ta đưa nàng về nhà. Diana bằng lòng. Ông ta sung sướng đến mức không thể nhịn được, đã kín đáo khoe điều gì đó với một vài người dự vũ hội.

Những gì xảy ra sau đấy, ông nghị sĩ trẻ tuổi chỉ còn nhớ lơ mờ. Bởi toàn những điều làm ông nhục nhã và đau đớn. Nhưng nỗi đau nhức buốt nhất, để lại dấu ấn không thể phai mờ trong óc ông, là thái độ khinh bỉ của Diana, lúc trong tắc xi ông định ôm hôn nàng. Và thứ để lại thứ hai cụ thể trên thân thể ông là mấy vết tím bầm. Chẳng là lúc hai người ra khỏi tắc xi, ông bước qua cổng sắt thì bị một đàn chó hung hãn đã rình sẵn, ủa cào tấn công khiến ông nghị sĩ trẻ tuổi hoảng hốt lùi chạy, ngã vào bể phun nước trong sân nhà nàng. Đàn chó vẫn không buông tha khiến ông phải vùng dậy, lao chạy ra cổng. Bộ âu phục sang trọng trên người ướt sũng, hai hàm răng đánh lập cập, chạy về đến nhà, trong tai ông vẫn còn văng vẳng tiếng cười nhạo báng của cô gái kiêu kì và tai quái cùng tiếng đàn chó sủa dữ dằn.

Xấu hổ và nhục nhã đến cùng cực, vậy mà ông nghị sĩ trẻ tuổi mới lúc tối còn huênh hoang biết bao, đinh ninh mình là người sáng giá bậc nhất trong đám nam nhi nước Anh. Nhưng nỗi xấu hổ và nhục nhã ấy sẽ dịu bớt phần nào nếu ông biết được rằng, sau đấy, Diana cũng thấy chán cái trò độc ác của mình, nàng bèn xua lũ chó vào chuồng rồi lên gác ngủ.

Vào đến buồng riêng, Diana ngồi trước gương tự ngắm mình khá lâu. Bóng nàng trong đó quả là kiều diễm. Trong bộ váy màu trắng, làn da mịn màng trắng trẻo càng nổi bật giống hệt nước da tuyệt đẹp của một mệnh phụ tổ tiên nàng trong bức chân dung do bàn tay danh họa Lawrence vẽ, hiện đang treo trong phòng ăn. Tuy nhìn nhan sắc tuyệt mỹ của mình, Diana phải chau cặp lông mày và bĩu môi với bản thân nàng. Nàng thấy tự căm ghét mình.

Bằng một cử chỉ bực tức, Diana vội quay mặt đi, không dám nhìn vào gương thêm nữa. Nàng cởi áo váy, khoác lên người tấm áo choàng mặc nhà rồi kéo rèm ra, mở cánh cửa sổ.

Phòng riêng của nàng trông ra quảng trường. Trời bên ngoài bắt đầu rạng. Tiếng xe tải chở rau quả vào thành phố từ xa vọng lại. Trong bóng tối lơ mờ, những hình bóng bí hiểm di chuyển trên quảng trường. Một xe tắc xi phóng ngang dưới đường chở người đi chơi khuya đang làm ầm ĩ trong xe. Một nhân viên cảnh sát tuần tra ban đêm bách bộ trên hè đường.

Đột nhiên Diana nhìn thấy một người đàn ông đứng dưới gốc cây cành lá rậm rạp. Thoạt đầu nàng không nhận ra đó là người, bởi ông ta đứng bất động. Vóc cao lớn, vai rộng và vạm vỡ đến mức không bình thường, ông ta dăm dăm nhìn lên phòng nàng. Mặc bộ lễ phục, hai tay thọc túi áo vét, đầu trần, ông ta trông như người ra nơi thoáng đãng để hít khí trời, bất chấp buổi sớm mai se lạnh.

Người lạ mặt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Diana, chăm chú quan sát nàng như thể ông ta thử ước lượng khoảng cách giữa ông ta và nàng. Đến khi thấy nàng lui vào bóng tối trong phòng, ông ta quay gót, chậm chạp bước đi. Nàng chăm chú dõi theo đến lúc người đàn ông không quen biết kia đi xa hẳn. Và nàng nhận thấy từ lúc quay gót ông ta không hề ngoái đầu lại

một lần nào.

Trong một lúc Diana tự hỏi người lạ đó là ai? Ông ta đứng đó để làm gì? Nàng đã quen thấy những chàng trai si tình đứng dưới đường nhìn lên phòng nàng, nhưng lần này, tuy chưa nhìn rõ mặt người đàn ông, nhưng nàng tin chắc nàng chưa quen ông ta.

Tuy nhiên hình ảnh con người bí hiểm đó ám ảnh trí óc Diana, chính nàng cũng không giải thích được là tại sao. Đã có lúc nàng định nói to xuống để hỏi chuyện ông ta, nhưng nàng thấy ngay rằng làm như thế là vô duyên. Nàng chậm rãi hạ rèm cửa xuống rồi lên giường. Đặt mình xuống, nàng chìm vào một giấc ngủ mê mết.

Sáng hôm sau thức dậy, nàng nhớ lại đêm qua nàng đã làm một hành động ngu xuẩn. Nàng bỗng thương hại chàng nghị sĩ trẻ tuổi kia, chỉ phạm một hành vi đại dột mà phải nhận sự trừng phạt quá nặng của nàng.

Nghĩ đến đó Diana thấy tim mình thất lại. Hành động đêm qua của nàng đúng là trò tình nghịch của đám học trò tai quái, hoàn toàn không xứng đáng với nàng, và đã nhiều lần cha mẹ nàng trách con về tội đó, nhưng nàng chỉ cười.

Dòng họ quý tộc nhà nàng xưa nay bao giờ cũng kiêu kì. Khi Vua Jack đệ Nhất ban vùng lãnh địa đó cho tổ tiên dòng họ Stanlier, tổ tiên của nàng xin chỉ nhận với điều kiện là được phong làm Bá tước. Và ngày nay, trong cuốn danh biểu hàng năm của giới quý tộc nước Anh, dòng họ Stanlier chỉ có mỗi cha nàng là con cháu đích tôn và hưởng tước hiệu cao quý đó.

Diana là con thừa kế duy nhất của dòng họ bá tước Stanlier đời thứ bảy. Vinh dự đó đã trở thành niềm kiêu hãnh về dòng máu và kéo theo là tính tình nhẵn tâm, khinh người, cái tính đã biến nàng thành một thiếu nữ gần như không tim. Tổ tiên dòng họ Stanlier vốn gan góc. Cụ tổ bốn đời của Diana đã đối mặt với cái chết bằng một nụ cười ngạo nghễ. Một tổ tiên khác của nàng, khi bị sa vào bước đường cùng, thà chịu chết chứ nhất định không đầu hàng. Lòng gan góc đó đến Diana biến thành thói không biết xúc động, không biết thương cảm là gì.

Diana không chịu được thói mềm yếu, dù ở phụ nữ. Nhưng nàng cũng chưa vấp phải một thử thách gì ghê gớm hơn là việc quyết định chọn một người đàn ông để thành hôn, cho nên nàng vẫn chỉ là một phụ nữ bình thường, thậm chí xoàng xĩnh, chỉ trừ đối với những con người nông cạn, chỉ coi trọng mỗi ngày hôm nay, giây phút này. Diana kiêu diễm, thông minh, nhưng chưa ai làm rung động được trái tim nàng. Rất nhiều đàn ông theo đuổi nàng, mơ tưởng đến nàng, tìm cách lọt vào mắt xanh của nàng, nhưng cha mẹ nàng hoàn toàn không can thiệp, để mặc con tự ý chọn lựa. Họa hoằn mẹ nàng có tỏ vẻ mến một chàng trai nào đó thì Diana phần nộ đến nỗi cha nàng phải xoa dịu con gái và mẹ nàng đành phải im lặng, thôi không nói nữa.

Diana đã mặc xong bộ đồ cưới ngựa, tay cầm roi ngựa chạy xuống thang gác. Nàng gặp bá tước phu nhân Stanlier ở hành lang dưới nhà.

- Con yêu quý, có một ông xưng tên là Carstairs xin được gặp con. Ông ta nói rằng có

việc quan trọng.

- Ôi, mẹ làm gì mà âm lên thế? Ông ta là ai vậy? Và ông ta muốn gì?

Sáng nay tâm trạng Diana đang buồn bực và thứ gì cũng làm nàng cáu kỉnh.

Phu nhân Stanlier đáp:

- Ông ta đòi gặp con bằng được. Nhưng trông ông ta rất dễ mến. Mẹ chưa gặp ông ta bao giờ, hình như thế.

- Diana đứng im, suy nghĩ. Nàng đang mặc quần ngựa, sơ mi xanh nhạt, đầu trần, không mặc áo chèn ngoài để cử động chân tay được thoải mái. Thứ duy nhất nàng cầm trên tay là chiếc roi ngựa tết bằng da thuộc. Bàn tay nàng không đeo găng.

Quả là cái tên Carstairs không gợi lên cho nàng nghĩ đến ai. Nàng không quen ai có cái họ như thế. Hay một nhà báo? Nàng thầm mong sự việc đêm qua chưa đến tai một phóng viên độc miệng nào. Giới nhà báo chuyên săn các tin “xấu xa” về tầng lớp thượng lưu và quý tộc nước Anh để bêu riếu.

Diana bảo mẹ:

- Chắc chắn không phải chuyện gì quan trọng đâu, mẹ ạ.

Nàng nói rồi đi về phía phòng thư viện.

Một người đàn ông to lớn, cân đối, rất đẹp trai đứng trước lò sưởi. Chưa bao giờ nàng gặp một chàng trai có hình dáng đẹp đến như vậy. Nàng có cảm giác hình như đã gặp người này, nhưng không thể nhớ ra là ở đâu.

- Chào tiểu thư, - khách nói rồi nắm bàn tay Diana chìa ra. – Xin lỗi là đã chậm lại đôi chút cuộc dạo chơi buổi sáng của tiểu thư, thưa tiểu thư Diana. Nhưng tôi có bốn phen phải truyền đạt lại với tiểu thư một lời nhắn. Kể ra thì đến bây giờ là đã quá lâu, bởi người nhờ tôi việc đó đã nói cách đây hơn một năm rồi.

- Nhắn với tôi?

- Vâng, của Jack Melbourne, - khách giải thích.

- Jack Melbourne? – Diana nhắc lại. – Tôi không nhớ... - nàng ngập ngừng một chút rồi nói tiếp. – Ôi, tôi nhớ ra rồi. Tôi có quen ông ấy, cách đây đã vài năm. Jack hiện ra sao? Tại sao anh ấy lại phải nhờ nhắn lại tôi điều gì vậy?

Khi thấy Diana chỉ nhớ lơ mờ người bạn cũ, lan thoáng tức giận. Trong tai chàng văng vẳng lời nói thêu thào của bạn lúc lâm chung: “ Diana! Diana!” Và hình ảnh Jack lúc đó, đặc biệt nét mặt anh khi cố dùng hết tàn lực để thốt lên lời nhắn nhủ cuối cùng. Và lan biết rằng trong

những ngày đau ốm nặng trước khi qua đời, Jack luôn nghĩ đến cô gái này. Vậy mà cô ta phải nghĩ mãi mới nhớ ra Jack Melbourne là ai.

Lúc đó Ian thấy đủ sức quật chết cái nhan sắc tuyệt vời kia, cái nhan sắc đã làm cho bạn chàng đau khổ. Thái độ hờ hững của cô ta trước tin tức về người bạn cũ trào lên làm Ian uất giận. Nhưng chàng ghìm được và chỉ rầu rĩ đáp:

- Jack Melbourne đã chết.

Nét mặt Diana chỉ thoáng xúc động rồi bình thản ngay.

- Tôi xin chia buồn.

- Cậu ta đã chết, - Ian nói. – Để khỏi làm vướng chân toán người đồng hành. Cậu ta đã tự sát để cứu chín mạng người khác, trong đó có tôi. Tôi vừa ở châu Phi về và nghĩ rằng bốn phận đầu tiên của tôi là truyền đạt lời troi trắng của Jack. Lời cậu ấy nhờ tôi chuyển cho tiểu thư.

- Thật vậy sao?

Diana chờ đợi. Nàng ngược mắt nhìn người khách trẻ tuổi, đẹp trai hiếm thấy, nhưng nét mặt nàng vẫn kín như bưng.

- Lúc hấp hối, - Ian nói. – Jack đã thề thào bảo tôi: “Hãy nói hộ mình với Diana là mình yêu nàng”.

Lúc nhắc lại câu nói của bạn, giọng Ian dịu xuống. Nhưng liền sau đấy, giọng chàng đánh lại, tàn nhẫn:

Tôi hy vọng đến bây giờ chắc tiểu thư đã nhớ ra được Jack là ai rồi?

Nghe giọng nói đầy khinh bỉ đó, Diana cau mặt. Nàng không quen nghe thấy đàn ông nói với nàng bằng giọng đó. Nàng phản ứng giống như con ngựa khi bị mũi đánh ở chân người kỵ sĩ thúc vào sườn. Nhưng nàng điềm tĩnh trả lời:

- Tất nhiên, bây giờ tôi nhớ ra rồi. Còn lúc ông nói đến tên Jack Melbourne quả thật tôi ngạc nhiên, chưa nhớ ra là ai. Đã hai năm nay tôi không gặp anh ta.

Ian chưa chát nói:

- Tôi không ngờ phụ nữ lại dễ quên như thế một người đàn ông đã từng yêu họ.

- Mà có thể là ông chưa biết gì về tình yêu?- Diana đáp liền.

- Thứ tình yêu theo cách tiểu thư hiểu thì quả là tôi chưa biết.

Họ nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc như hai kẻ thù. Tưởng như sắp nổ ra cuộc chiến, một mất một còn. Một bên là Ian cao vạm vỡ, rậm nắng, con người của rừng rậm, một người đàn

ông theo đúng nghĩa của từ đó, giản dị gần như hoang dã, nhưng đồng thời đầy tự tin vào sức mạnh của mình. Một bên là Diana, một tiểu thư quá văn minh, quá đài các, quá kiêu kỳ, đến mức bản thân bị che phủ hoàn toàn bởi một vẻ ngoài kiêu diễm, quyến rũ, thậm chí ngay bản thân nàng cũng chưa ý thức được thói nhẵn tâm, ngạo mạn của mình.

Diana nhìn thẳng vào mắt Ian, định ninh sẽ buộc chàng phải khuất phục như mọi đàn ông khác. Nàng muốn nhìn thấy Ian quy lụy nàng nhưng không ngờ chàng lại khinh bỉ nàng. Lúc này Diana giống như một nữ hoàng phương Đông bị tên nô lệ xúc phạm, dấm hỗn láo với nàng.

Tuy nhiên, mặc dù rất căm giận Diana, Ian vẫn tỉnh táo và thừa nhận nàng đẹp thật. Đầu hơi ngả ra phía sau, dáng điệu đặc trưng của dòng họ bá tước Stanlier, cặp mắt to sáng rực, vóc người mảnh mai, Diana đẹp đến mức khó tưởng nổi. Đồng thời nàng cũng tiêu biểu cho một thiếu nữ hiện đại, là loại người Ian chưa biết nhiều lắm.

Diana giận dữ quát:

- Sao ông dám vô lễ như thế với tôi? Ông dám tự cho phép ông đến đây xỉ vả tôi chỉ vì tôi quên một kẻ đàn ông tầm thường, không hơn gì mọi người đàn ông khác? Tôi đâu có bốn phen nhớ hết những người đàn ông điên rồ đòi yêu tôi? Jack Melbourne là một thanh niên bạc nhược, si tình đến mức tôi không thể coi trọng anh ta được. Anh ta từ già cỗi đời là tốt cho anh ta...

- Câm ngay! – Ian quát và sấn lên nắm cổ tay Diana. – Tôi không cho phép kẻ nào miệt thị Jack. Cô quá tầm thường, không đủ khả năng hiểu được Jack. Bây giờ thì tôi thấy rằng cậu ta chết đi còn hơn ôm mối tình với một kẻ tầm thường như cô.

Cả hai đã căm giận đến tột độ.

Diana cố giằng tay ra khỏi bàn tay nắm chặt của Ian. Lúc này Ian không bình tĩnh được nữa. Anh bóp mạnh cổ tay Diana. Giận giữ, nàng giơ cao roi ngựa, quật xuống mặt người khách.

2

Một vệt hằn rớm máu trên má làm Ian đau rát. Chàng vẫn đứng yên, bất động, hai bàn tay nắm chặt đến mức các khớp ngón tay trắng bệch. Chàng cố ghìm mình lại. Còn Diana thì cơn căm uất lên đến cực điểm làm cặp mắt nàng đỏ đẫm, khuôn mặt đỏ bừng. Liền sau đó, cơn uất giận dịu đi, khuôn mặt nàng thành trắng bệch như xác chết. Nhưng cặp mắt vẫn quắc lên nhìn Ian.

Cả hai đều chưa biết nói câu gì, làm cử chỉ gì thì cửa xích mở. Bá tước Stanlier bước vào thư viện.

- Ôi, Diana, con yêu quý, - ông nói. – Cha không biết con ở trong này.

Diana quay sang nhìn cha, lúc này ông đang rất lịch thiệp nghiêng mình chào Ian Carstairs, rồi chìa tay ra cho chàng.

- Xin giới thiệu với cha, ông Carstairs, - Diana nói rất khẽ, giọng đầy miễn cưỡng.

- Chào ông, - bá tước Stanlier nói. - Hình như ông là con trai ông Bobbie Carstairs?

- Đúng thế, thưa ngài. - Ian đáp.

- Ông rất giống ông thân sinh ra ông. Trông ông tôi nhận ra ngay. Hình như ông đã làm việc bên Châu Phi? Tôi có nghe nói ông sang bên đó, hôm đám tang Bobbie cách đây ba năm.

- Vâng đúng thế, thưa Ngài, - Ian đáp. - Lúc cha tôi mất, tôi ở một nơi quá hẻo lánh, không có phương tiện liên lạc. Sau đấy một tháng tôi mới nhận được tin. Tôi vội tìm cách về sớm nhất, chuyển về nước đầu tiên của tôi sau năm năm.

- Ôi lâu quá đấy, chàng trai của ta! Cậu phải bù lại quãng thời gian bỏ mất bên đó bằng cách đến đây luôn để chúng tôi giải khuây cho cậu. Cha cậu với tôi là bạn tâm giao, mặc dù ông nhà luôn thắng tôi lúc đánh bài bridge.

- Cảm ơn Ngài, nhưng tối nay tôi đã phải lên miền Bắc rồi.

- Lên cái hòn đảo ấy ư? - Bá tước Stanlier nói. - Tôi còn nhớ hồi trước cha cậu hay kể tôi nghe về hòn đảo ấy và bảo với tôi rằng gia đình sống trên đó, nhưng nơi ấy vắng vẻ quá. Thôi được, nhưng hôm nay cậu phải ở lại đây ăn với chúng tôi một bữa. Tôi không cho phép cậu khước từ đâu.

Thấy không thể khước từ lời mời thân tình của bá tước Stanlier, Ian đành miễn cưỡng nhận lời. Thêm vào đó, nhìn thấy vẻ mặt phản đối của Diana, chàng càng thấy nhận lời cũng có cái hay, được chọc tức nàng.

Diana lên nhà thay áo quần để xuống dự bữa ăn. Nàng cởi bộ đồ cưới ngựa là thứ y phục làm nàng đáng yêu vì hơi có vẻ con trai, để mặc tấm áo váy bằng mu-xơ-lin rất phụ nữ. Tấm áo bó chặt làm nổi lên những đường cong rất tuyệt mỹ của thân thể nàng. Làn tóc vàng óng của nàng được kẹp ra sau tai, rủ xuống thành những lọn tóc lăn tăn. Nàng tô thắm lông mi và bôi cặp môi đỏ rực, giống hệt màu mấy bông hồng nhưng nàng cài ở eo.

Ian, do đi xa nước Anh quá lâu, thấy cách trang điểm của Diana chối mắt vì tô quá đậm một cách không đúng đắn. Chàng thầm nghĩ: “ Cô ta bôi lòe loẹt như đứa con gái điếm kiếm khách ngoài hè phố vậy”. Tuy nhiên chàng vẫn phải thừa nhận Diana rất hấp dẫn đối với bất kể một người đàn ông nào.

Nghe Ian Carstairs kể về những trường hợp lý thú chàng gặp, hai vợ chồng bá tước Stalier liên tiếp hỏi chàng về các thứ ở Châu Phi. Trong lúc đó Ian bất giác đưa mắt quan sát Diana. Khi nhắc đến Jack, chàng thấy má nàng đỏ ửng và ngược nhìn chàng bằng cặp mắt giận dữ. Những lúc đó, Ian bỗng thấy cặp mắt Diana ánh lên một vẻ độc ác khác thường. Muốn chọc tức Diana, chốc chốc Ian lại quay sang hỏi nàng một câu, buộc nàng phải trả lời.

Ian thầm nghĩ, cô gái này sao mà giống một con thú hoang dã đến thế, loại thú mà khi đã bị bắt rồi vẫn lờn lộn tìm cách thoát. Chỉ có điều do cuộc sống sang trọng và quen được nuông chiều, tâng bốc, tính hung hãn, man rợ của nàng chỉ là tiềm ẩn. Về phương diện đàn bà, Diana có sức quyến rũ mạnh mẽ và thân thể của nàng đúng là hoàn mỹ. Nhưng tâm hồn nàng hình như không có chút nữ tính nào: dịu dàng và thương yêu. Có thể nói, cô tiểu thư này đẹp thì đẹp thật nhưng không có tim!

Khi phu nhân Stanlier hỏi về vết róm máu trên má chàng là do đâu, Ian thấy Diana nhếch mép cười khoái trá.

- Chắc ông nhận được trong một lần quá liều lĩnh tợn phải không? – Diana vội hỏi, không kịp để chàng trả lời phu nhân mẹ nàng.

Giọng nàng ngọt ngào như mật ong để đánh lừa cha mẹ, nhưng Ian thấy được âm sắc mỉa mai trong đó và chàng nhìn thấy mắt nàng ánh lên vẻ láu lỉnh.

Ian nói:

- Tôi e là không phải thế. Đó chỉ là trong lần tôi gặp phải một kẻ rất tầm thường.

Mắt Diana lại ánh lên vẻ uất giận, sao “hắn” dám nói năng hỗn láo và miệt thị đến thế.

Diana không thể không thừa nhận chàng trai mới quen này có tấm thân hết sức nam nhi. Và nếu cuộc gặp gỡ xảy ra trong hoàn cảnh khác, chắt chắt nguyên tấm thân cường tráng kia cũng đủ để hấp dẫn nàng. Nhưng thái độ khinh khỉnh của Ian gây ra cho Diana hết cơn tức giận này đến cơn tức giận khác. Giá như Ian lộ vẻ giận dữ hoặc lúng túng thì còn đỡ, đằng này “hắn ta” làm ra vẻ thản nhiên, đâm lại đẩy nàng vào thế càng uất giận và bối rối hơn.

Diana thấy rõ Ian đang cười thầm nàng, mà thái độ như thế nàng không bao giờ tha thứ. Suốt cuộc đời, Diana đều thấy nàng đi đâu cũng được yêu quý, chiều chuộng, lấy lòng. Bất kể ở hoàn cảnh nào, nàng cũng thấy mình uy quyền như một bà chúa. Bất cứ ở đâu, đứng trước đám đàn ông, nàng cũng thấy nàng có quyền hoặc khinh bỉ hoặc ban phúc cho họ. Người đàn ông nào bị nàng khinh bỉ có thể tức giận, và như thế càng chứng tỏ nàng có khả năng tạo nên xúc cảm mạnh cho nam giới.

Vậy mà hôm nay, lần đầu tiên Diana gặp phải một hoàn cảnh hoàn toàn mới mẻ: một người đàn ông dám bỏ qua thái độ gây sự của nàng, dám thích thú nhìn nàng như đứa trẻ non dại, chỉ vì cái kính làm trò ngu xuẩn. Nàng thấy căm thù Ian. Nàng sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để chứng tỏ cho “hắn” thấy nàng đứng trên “hắn”.

Đột nhiên, Diana nảy ra một ý. Nàng sẽ chứng tỏ sức mạnh của mình bằng cách làm cho tên điên rồ lúc này đang khinh thường nàng, sẽ phải quỳ xuống dưới chân nàng, sùng bái nàng. Nàng sẽ làm cho “hắn” phải si mê nàng. Bạn bè vẫn bảo rằng Diana có sức quyến rũ đến mức nếu muốn, nàng có thể làm bất cứ người đàn ông nào dù lạnh đến mấy cũng phải biến thành kẻ si tình mê muội đó sao! Diana thấy ý định này tuyệt diệu và bảo đảm thành công. Diana nhận

thấy nói chung đàn ông đều khao khát nàng và dễ dàng chui vào vòng cương tỏa của nàng. Thịnh thoảng mới có người nàng phải bỏ công sức quyến rũ, và nàng nghiệm thấy, khi nàng đã định quyến rũ ai thì không ai thoát được.

Diana cũng hiểu rằng Ian không phải loại đàn ông dễ bị quyến rũ. Nhưng nàng tin mình đủ thông minh và hiểu biết về cuộc đời để đạt được mục tiêu mình đề ra. Kinh nghiệm cho biết loại đàn ông như Ian thích loại phụ nữ dịu dàng, đoan trang theo kiểu thời đại nữ hoàng Victoria. Suy nghĩ thêm, Diana thấy muốn đánh gục con thú hoang dã và kiêu kỳ kia, phải đưa đàn “hắn” vào kiểu say mê phụ nữ hiện đại.

Diana không phải người sống theo các nguyên tắc. Năm năm tham dự vào sinh hoạt của giới thượng lưu London và lại là thành viên nổi bật nhất, Diana đã hiểu rằng môi trường của nàng có cách nhìn rộng rãi, mà nhiều người khác cho là quá dễ dãi. Bạn bè nàng coi những hàng rào quy ước và khái niệm về danh dự chỉ là những thứ có thể vượt qua.

Những đàn ông nàng quen biết thường dễ dàng hỏi vay tiền mặc dù họ biết không có khả năng trả. Họ ngủ với vợ bạn bè, rồi còn đem ra khoe một cách vô liêm sỉ. Các bạn gái của Diana tuy xinh đẹp, duyên dáng nhưng hoàn toàn không cần giữ giá, mỗi khi họ cần chẳng lười để quyến rũ một chàng trai nào đó. Nhìn theo một cách nào đó thì những bạn gái của nàng sung sướng và họ lao vào những lạc thú nhất thời. Ưu điểm duy nhất của họ là họ có gan đương đầu với những biến động tài chính diễn ra trong cuộc sống của họ.

Bạn bè của Diana coi lạc thú là thứ duy nhất có giá trị. Chàng trai nào còn có khả năng đem đến cho họ lạc thú là họ còn giữ anh ta. Đây cũng chính là điều kiện để anh ta được nhận vào “hội” của họ. Họ ra sức chiều chuộng anh ta, “cho” anh ta mọi thứ, miễn là anh ta “chi”. Câu cửa miệng của đám phụ nữ bất cần đời đó là “cứ chi ra thì muốn gì cũng có”.

Mới cách đây chưa lâu, một cô gái thuộc tầng lớp của Diana phải giu giú xó nhà và bị cha mẹ quản thúc chặt chẽ, nhưng bây giờ thì Diana đến với bất kỳ ai nàng muốn đến. Do đấy, không còn bí mật nào trong tâm lý người đời mà nàng chưa biết. Không còn thứ gì làm nàng ngạc nhiên. Diana đã hết mọi ảo tưởng và đáng buồn thay, nàng không còn thấy trên đời có thứ gì là cao quý nữa. Nàng hiểu thấu ruột gan mọi con người và bây giờ nàng chán chường mọi thứ.

Tối nay ngồi ăn với một người đàn ông, tiêu biểu cho tầng lớp quý tộc lâu đời nhất, tối mai nàng có thể ngồi ăn với một nghệ sĩ quán rượu, một người sinh trưởng trong khu nhà ổ chuột lam lũ ở Whitechapel. Vậy mà lạ thay, nội dung trò chuyện ở cả hai bữa ăn đều rất giống nhau. Bởi là đàn ông thì dù ở giai tầng nào, khi ngồi trước một cô gái trẻ xinh đẹp họ đều xử sự y hệt nhau.

Diana tìm thú vui chốc lát. Nàng sống bằng tình yêu và sống một cách nguy hiểm, bởi đây là cách sống duy nhất nàng khao khát. Chỉ có cách sống đó mới làm nàng không cảm thấy cuộc đời là nhàm chán. Diana yêu thể thao, nhưng chỉ yêu “theo” người tình. Thích thú của nàng ngang nhau khi nàng ngồi xem phim ban ngày trong rạp với người đàn ông nàng thích hoặc

nàng đập xe sóng đôi với anh ta dưới bầu trời nắng dịu.

Diana tin vào tấm thân nàng, hiểu quá rõ quyền lực của nhan sắc cũng như sức quyến rũ của thân xác nàng. Nàng chỉ thờ một đấng thượng đế, đó là bản thân nàng. Diana sống một cuộc sống nông cạn nhưng náo nhiệt. Không thứ gì và cũng không ai chỉ ra với nàng rằng nàng đã lầm.

Bây giờ, Diana sẽ thi thố quyền lực và sẽ không ai cưỡng lại nổi. Nàng nghe nói, trả thù là một cái thú. Nàng sẽ nhấm nháp cái thú đó sau khi Ian sa lưới của nàng và thêm khát nàng đến phát điên phát rồ, giống như bao đàn ông khác đã từng bị nàng quyến rũ rồi vứt bỏ.

Việc này quá dễ dàng, bởi Diana có biết bao kinh nghiệm. Diana không thấy phải vạch ra trước một kế hoạch nào. Chỉ cần nàng chủ trương và thế là xong. Thành công là chắc chắn.

Trong sổ hành lý của Jack Melbourne để lại sau khi qua đời, Ian tìm thấy một tấm ảnh nhỏ chụp Diana đang ở thôn quê. Trong tấm ảnh trông nàng trạc mười chín tuổi, đứng ngoài vườn, ôm con chó bông nhỏ. Nàng cười và gió thổi bay làn tóc ra phía sau, đồng thời áp lớp vải váy vào tấm thân mảnh mai của nàng. Trong ảnh Diana có vẻ rất trẻ và hạnh phúc. Trông nàng đúng là tiêu biểu cho một thiếu nữ nước Anh trẻ trung và lành mạnh.

Ian đã cất tấm ảnh vào túi trong, định khi gặp lại Diana sẽ trả lại nàng. Sống nơi hoang dã, nhiều lúc chàng lại bất giác lấy tấm ảnh ra ngắm. Tấm ảnh làm chàng càng thêm nhớ quê hương, nhớ không khí nông thôn thanh bình, êm ả, không một hiểm nguy nào rình đón và âm thanh duy nhất chỉ là tiếng đàn ong bay xung quanh. Nhớ màu xanh mướt ở quê. Trong cuộc sống cô đơn, Ian luôn khao khát có một người phụ nữ bên cạnh.

Ian quen biết rất ít phụ nữ. Người mẹ mà chàng hết lòng yêu quý đã qua đời từ khi chàng còn nhỏ, nhưng hình ảnh của bà in trong ký ức Ian rất đậm nét. Chàng nhớ rõ giọng nói dịu dàng của mẹ, những nụ hôn bà đặt lên má con trai lúc bà ôm chặt con và chúc con ngủ ngon. Hình ảnh và tính tình bà mẹ để lại trong trí nhớ Ian một kỷ niệm sâu đậm, đến mức sau này lớn lên chàng mẫn một người phụ nữ nào, Ian đều thấy do người phụ nữ đó có những nét phù hợp với hình ảnh mẹ trong ký ức.

Chính vì thế mà tuy gặp gỡ nhiều cô gái, Ian vẫn chưa thấy gắn bó với người nào. Những phụ nữ xinh đẹp, vui cười, những cô gái thời chiến tranh khao khát được biến sáu ngày nghỉ phép vô cùng quý báu đối với người lính thành một cuộc truy hoan cuồng nhiệt kéo dài. Ian đã ôm họ rồi quên họ và chàng vẫn giữ trong tâm tưởng là một ngày nào đó chàng sẽ gặp một cô gái “lý tưởng” đúng như chàng mong ước.

Và trong lúc đi bộ dưới vầng trăng đỏ lửa châu Phi, sau cái chết của Jack, Ian đã nghĩ nhiều về cô gái trong ảnh, nhiều đến mức chàng tưởng chừng cô gái đó bằng xương bằng thịt hiện lên đang đi bên cạnh chàng. Ian đã trò chuyện với cô, tâm sự với cô về niềm hy vọng chàng sẽ đạt được trong chuyến đi này. Chàng thổ lộ với cô gái trong ảnh đủ mọi chuyện, kể cả chuyện lượng nước dự trữ sắp cạn kiệt, chuyện đám phu da đen cùng đi kêu ca với chàng là nỗi mệt mỏi ngày càng tăng.

Mục tiêu chuyển công cán đã hoàn thành nhưng Ian biết chưa thể về nước, bởi lại một nhiệm vụ nữa đang chờ chàng, và chàng không thể làm thất vọng cấp trên đang đặt niềm hy vọng chàng sẽ đem lại cho họ những thông tin họ cần thiết.

Thế là đoàn người lại lên đường, xuyên qua rừng rậm, bãi hoang, sa mạc, nơi chưa hề có vết chân người châu Âu, nơi chỉ cần xẩy chân một chút là mất mạng, qua những đầm lầy đầy muỗi mang mầm bệnh sốt rét. Trên những chặng đường gian nan đó, tấm ảnh cô gái ở trong túi biến thành tấm bùa hộ mạng cho Ian. Và Diana cùng ngao du với chàng.

Một hôm đoàn người nghỉ chân tại một thôn xóm thổ dân. Dân ở đây thuộc một chủng tộc đẹp và khỏe mạnh. Do lai với dân tộc Ả-rập, da họ không đen hắc như người gốc châu Phi. Ian đã giúp được vị tù trưởng ở đây một việc quan trọng nên được ông này hết sức yêu quý. Và chàng rơi vào một tình thế lạ lùng: ông tù trưởng thổ dân mời chàng hưởng một đêm với một trong số các con gái của ông.

Cô gái thổ dân trạc mười lăm tuổi có tấm thân hoàn chỉnh của một cô gái trẻ phát triểm hơi sớm. Thêm vào đó dáng đầu của cô bé có một nét gần như vương giả. Cặp mắt to sâu thẳm, khuôn mặt trái soan. Cô hoàn toàn ở trần, chỉ có một chuỗi ngọc trai thắt ngang eo mà thôi. Cặp vú nhỏ tuyệt mỹ, cũng tuyệt mỹ như toàn bộ thân thể màu đồng của cô.

Đã sáu tháng Ian chưa nhìn thấy bóng dáng một phụ nữ da trắng, ngoài vợ những quan chức có nước da đen chá vì nắng và khô cần vì sức nóng. Nhưng tấm ảnh trong túi áo không cho phép chàng chấp nhận món quà quý báu kia. Ian không hề thấy muốn ngủ với cô gái da đen tuyệt mỹ và thấy phải giải quyết khó khăn này một cách hết sức tế nhị.

Trong làn ánh sáng mờ mờ dưới mái lều, Ian phải lảng tránh cặp mắt rực lửa đầy khao khát của cô gái thổ dân đang chăm chăm nhìn chàng. Ian không thấy một chút ham thích tấm thân màu đồng nở nang và đôi bàn tay nhỏ nhắn đưa lên van nài chàng chấp nhận.

Ian đã lịch sự, nhã nhặn cảm ơn ông tù trưởng thổ dân và khước từ tặng phẩm quý giá ông ban cho chàng. Chàng khéo léo xin lỗi để cô gái đang yêu kia khỏi oán giận chàng.

Nhưng ông tù trưởng nghe xong đã giận dữ bỏ về, và đêm hôm đó Ian không sao chợp được mắt.

Mới tinh mơ chàng đã ăn mặc chỉnh tề ngồi viết văn bản báo cáo, trong đó chàng kèm thêm lời van nài tha thiết xin cấp trên cho chàng được hồi hương, càng sớm càng tốt.

Và bây giờ, ngắm Diana ngồi đối diện, bên kia bàn ăn, chàng thầm nghĩ, liệu có lúc nào chàng kể ra được với nàng về tấm ảnh nàng đã có ý nghĩa lớn lao đến mức nào trong những ngày chàng bôn ba trên đất khách quê người? Ian rất mong sẽ có lúc được như thế. Đang mơ màng thì tiếng nói triu mến của cha mẹ Diana, khung cảnh sang trọng làm chàng sực tỉnh. Ian chợt hiểu rằng chàng sẽ không có cách nào làm cho những người này hiểu được hết tâm trạng của một người bị ngập trong bùn và cố giãy giụa để thoát ra, trở về quê hương Tổ Quốc.

Làm sao Ian có thể nói cho nàng hiểu được nỗi cô đơn hành hạ con người đến mức chỉ có nước uống mới làm dịu đi được phần nào, hiểu được rằng sự xa cách những thứ quen thuộc thân thiết nhiều khi đẩy con người ta tìm sự an ủi trong việc chung chạ với những người phụ nữ da màu bản địa hoặc trong việc đắm mình vào những trò mê tín dị đoan, thậm chí cả thuật phù thủy nữa.

Ngay cả khi Diana biết được những sự thật phũ phàng trong khung cảnh man rợ và tàn bạo, nàng cũng không thể có được lòng thương xót thực sự trước những yếu đuối của con người.

Một người đã chết dưới mặt trời châu Phi, nhưng Diana đã quên cậu ta, trong lúc nàng nhẩy nhót. Jack đã đặt lòng tin vào “cô ta” nhưng có ngờ đâu cô ta chỉ coi cậu là trò đùa giỡn, Jack đã mơ tưởng Diana nhưng chỉ gặp phải một sự vỡ mộng.

Bàn tay Ian thọc vào trong túi áo, nắm lấy tấm ảnh nhỏ nhàu nát và vàng ố, rồi đột nhiên chàng xé nó ra làm ngàn mảnh.

3

Về quê nhà, Ian được đón tiếp một cách nồng nhiệt.

Hòn đảo Ronsa nằm ở cực Nam quần đảo Western Isles, chỉ cách bờ xứ Scotland bằng một lạch nước nhỏ. Đảo rộng chừng ba mươi cây số. Và suốt chiều dài của nó, đảo là nơi tuyệt vời cho loài gà gô, tiếng địa phương gọi là grouse. Giữa đảo, đất cao lên chừng vài trăm mét để rồi thấp dần xuống về phía Bắc, cho đến khu đầm lầy, nơi có rất nhiều giống cò vạc kiếm ăn.

Lâu đài Ronsa đứng sừng sững trên bờ vách cao, trông ra Đại Tây Dương. Bao quanh lâu đài là thông, thứ cây duy nhất trên đảo. Lâu đài xây bằng đá xám nên trông đen đui. Các góc đều có tháp canh bằng đá. Chính giữa là một tháp canh cao vút dùng làm nơi quan sát xung quanh. Nền lâu đài đã có từ nhiều thế kỷ, nhưng bản thân tòa lâu đài thì chủ yếu được xây dựng vào thế kỷ XVII.

Trong tòa lâu đài này còn giữ được một gian kiên cố, tại đây thời xưa người ta tụ họp để bàn kế hoạch chiến trận. Xưa kia một vị vua thất trận đã trốn ở đây. Nhưng sau khi vua Charles Stuard bị quân đội Quốc Hội do tướng Cromwell lãnh đạo đánh bại và nhà Vua bị chặt đầu thì con cháu dòng họ Carstairs không còn chỗ dựa nữa. Họ cam chịu phục tùng chính quyền Scotland. Và sau đấy, không chịu nổi sự o ép, con cháu dòng họ quý tộc Carstairs chuyển xuống sống ở miền Nam là chính.

Tuy nhiên đến đời ông nội của Ian Carstairs thì cụ quay trở lại quê cha đất tổ, khôi phục lại phần nào uy thế xa xưa và tiếp tục “trị vì” số dân ít ỏi trên đảo. Chuyện đó diễn ra cách đây đã sáu chục năm. Từ ngày hòn đảo này trở lại cuộc sống theo tập tục xa xưa, hầu như tách rời khỏi chính quyền vương quốc Anh, giống như một lãnh địa quý tộc nhỏ độc lập. Ông nội Ian ngày đó là một người đức độ, thu phục được nông dân trên đảo. Họ tôn kính cụ và khi thấy cháu đích tôn của cụ, Ian Carstairs, bỏ đảo đi xuống phía Nam, vùng đất đô hội hơn, họ rất thất vọng.

Dân trên đảo biệt lập này rất ít nói tiếng Anh. Ông nội của Ian cũng chỉ dùng thổ ngữ, ngay cả khi nói với cháu đích tôn. Nông dân trên đảo Ronsa này rất hiếm khi vào đất liền. Họ sống theo những tục lệ cổ xưa và hòa thuận với nhau như một gia đình lớn. Mà cũng có lý bởi họ đều có quan hệ họ hàng với nhau, không gần thì xa. Đó là những con người đầu óc mê tín nặng và rất dè dặt khi phải tiếp xúc với người ở vùng khác đến.

Đến đời cha Ian thì cụ không có được tính khí hòa nhã nên gây thù chuốc oán với nhiều người. Đến cuối đời cụ, lâu đài bị đóng cửa. Từ sau khi mẹ qua đời cho đến ngày ông nội qua đời, Ian sống ở đảo Ronsa. Cha chàng không quan tâm gì đến việc học hành của con trai. Ngay từ nhỏ chàng đã sống giữa thiên nhiên xanh tươi, và trái với cha chàng, Ian rất được dân trên đảo quý mến. Họ gọi chàng là ông chủ nhỏ.

Mỗi hòn đất, mỗi gốc cây trên đảo, Ian đều yêu quý và giữ những kỷ niệm đẹp về chúng. Bản tính ưa hoạt động và dễ thông cảm với mọi người, Ian đến nhà nào cũng được đón tiếp thân tình. Ngày nhỏ, mới lên sáu tuổi, Ian đã thuộc lòng họ tên tất cả mọi người trên đảo. Lớn lên, chàng được ông nội kể về lai lịch hòn đảo, lâu đài cũng như tổ tiên dòng họ của chàng. Tuy không còn chế độ lãnh chúa nữa, nhưng dân trên đảo đều coi ông nội chàng là “chủ” của họ. Cụ vừa hướng dẫn họ làm lụng vừa giải quyết các vụ mâu thuẫn, tranh chấp. Phong tục trên đảo cổ xưa cho nên cách xét xử và các hình thức trừng phạt cũng đơn giản, theo tục lệ xa xưa. Chủ yếu là đánh đòn. Dân đảo tuyệt đối phục tùng ông nội Ian và mỗi lời cụ nói ra, họ đều coi là mệnh lệnh.

Ông nội Ian qua đời đúng vào giữa cuộc chiến tranh. *(đại chiến 1914-1918). Dịp đó Ian đã xin được nghỉ phép để về quê hương chôn cất ông nội. Chàng không bao giờ quên cảnh tượng diễn ra hôm đó. Cha Ian đang ốm nên không tham dự được tang lễ, mọi việc đều do Ian đứng ra lo toan. Chàng làm đúng theo lời dặn dò của ông nội từ trước.

Từ mặt trận trên đất Pháp đến hòn đảo Ronsa là cả một chặng đường khá dài. Ian về đến nhà đúng buổi sang hôm tang lễ. Mọi thứ đã được dân trên đảo lo liệu và bây giờ họ chỉ còn đợi “ông chủ nhỏ” về để chính thức khiêng quan tài ra huyệt.

Ian nhớ rõ buổi sáng hôm đó rất đẹp trời. Tiết thu. Từ trên bờ cao nhìn xuống biển, mặt biển xanh như ngọc. Một làn sương mỏng phủ lên bờ vách cao của hòn đảo Skye bên cạnh. Loài cúc dại nở hoa trên cánh đồng và tiếng gà gô gọi nhau lanh lảnh. Ian ngồi trên chiếc xuống máy nối hòn đảo với đất liền. Lúc đi bộ về nhà, còn ở xa, chàng đã nhìn thấy dân đảo tụ tập đông đúc trước cổng tòa lâu đài cổ. Mặt trước lâu đài treo cờ rủ và các cửa sổ đều đóng.

Nhìn thấy Ian, không ai chào chàng. Họ chỉ tránh sang hai bên lấy lối cho chàng đi vào. Cánh cổng chính đóng những thanh đồng lớn và bản lề bằng gang từ từ mở. Ian bước vào, đầu trần. Lát sau chàng đã đứng trong gian tiền sảnh lớn của tòa lâu đài.

Trong làn ánh sáng mờ mờ, Ian nhìn thấy quan tài đựng thi hài ông nội. Nắp quan tài vẫn để mở và chàng nhìn thấy ông nội chàng nằm, mặc chiếc váy dân tộc thêu màu sắc theo đúng cách thức dòng họ quý tộc Carstairs, thanh kiếm gia truyền đặt trên người và hai cánh tay cụ

bắt chéo đặt lên trên đốc kiếm. Đây là kiểu kiếm có hai lưỡi sắc hai bên mà thuở nhỏ chàng được ông nội kể là của vua ban cho ông tổ của dòng họ.

Ian cúi đầu thành kính một lúc lâu, hồi tưởng người ông mà chàng hết lòng tôn kính. Sau đấy, tiếng kèn túi vang lên trầm trầm, ai oán. Người ta bắt đầu khiêng bồng quan tài lên, đưa ra cổng. Mọi người cúi đầu lặng lẽ theo sau. Ian đi trước họ, ngay sau linh cữu. Đám tang đi rất chậm, trang nghiêm. Sau Ian là dàn nhạc túi, vẫn tiếp tục thổi nhạc tang ai oán. Cuối cùng mới đến dân làng. Đàn ông đều cúi đầu thành kính, đàn bà bùng mặt khóc thút thít.

Đám tang rời khỏi cổng lâu đài, đi dọc theo thung lũng về phía dãy đồi cao. Tiếng kèn vẫn rền rĩ u uất. Lên đến đỉnh một quả đồi, đám tang dừng lại. Đúng giữa đỉnh đồi, dựng sẵn một ngọn đuốc chưa đốt. Phía trước là huyết đã đào sẵn giữa những bụi cây dại đang nở hoa vàng. Những người khiêng linh cữu từ từ đặt xuống, rồi vừa kính cẩn vừa thận trọng, nhắc thi hài ông nội chàng lên, đặt thẳng xuống mặt đất dưới đáy huyết. Ông nội chàng sẽ yên nghỉ ở đây, giữa đất đai thân thiết. Không một nghi lễ nào, không một lời điếu văn nào, lời cầu nguyện cũng không. Mọi đau thương đều được giấu kín trong trái tim mỗi người. Chỉ có tiếng kèn túi ai oán như nói hộ nỗi thương tiếc vị chủ nhân sáng suốt, công bằng và thương yêu...Khi những hòn đất đầu tiên được đẩy xuống, tiếng khóc rộ lên.

Lần này không chỉ đàn bà mà cả một số đàn ông. Ian cũng không nén được nữa. Chàng òa lên nức nở, lúc ném hòn đất đầu tiên.

Lát sau, khi mặt đất đã được lấp bằng, người ta khiêng đến một tảng đá lớn màu tro, đặt lên ngay ngắn. Và Ian kính cẩn châm lửa vào ngọn đuốc cháy bùng lên. Dàn kèn túi chuyển sang một điệu nhạc tung bừng, ca ngợi cuộc sống. “Linh hồn không chết mà sống mãi”.

Bản nhạc rộn ràng, hân hoan, cao vút. Cùng lúc đó lửa trên ngọn đuốc cũng bùng cháy ngày càng to. Kết thúc tang lễ là bản nhạc hành khúc của Dân chúng Cao Nguyên. Mọi người kéo nhau lũ lượt quay về.

Đến cổng lâu đài, họ đứng lại, ngoái sau lưng nhìn ngọn đuốc trên đỉnh đồi vẫn rùng rục cháy, như biểu tượng của lòng hy vọng. Trên bầu trời xanh ngắt, mặt trời mùa thu đỏ rực chiếu xuống những cánh đồng, những sườn đồi phủ cây cỏ dại, những đám hoa cúc dại vàng óng. Lúa mạch trên cánh đồng đã chín, vàng rộm. Và ngoài bờ biển, những đợt sóng đuổi nhau đập vào vách đá, tung bọt trắng xóa.

Ian bỗng nhận ra, hòn đảo Ronsa này đúng là ngôi mộ xứng đáng cho một tâm hồn bao la như tâm hồn ông nội chàng. Chàng nhìn đám dân chúng đến đưa tiễn ông nội chàng: những bộ quần áo màu đen tạo nên sự tương phản với sắc màu rực rỡ bao quanh. Chàng nhìn thấy những cặp mắt ướt lệ: chắc họ đang nhớ lại ông nội chàng, những công lao của cụ góp phần vào việc tạo dựng cuộc sống thanh bình no ấm cho họ trong sau chực năm nay.

Ian nói:

- Cầu thượng đế ban phước cho ông nội tôi được yên nghỉ an bình!

Chàng nói bằng ngôn ngữ thổ dân ở đây và giọng chàng hét to để mọi người cùng nghe thấy. Chàng vừa dứt lời, tiếng người đồng thanh cất lên:

- Cầu chúa ban cho hương hồn cụ chủ sự yên bình!

Không làm thêm động tác nào nữa, Ian quay gót, bước vào cổng tòa lâu đài cổ kính, để chủ tọa bữa ăn tang lễ giữa những người thân cận nhất của ông nội chàng lúc sinh thời.

Từ khi cha chàng thừa kế hòn đảo Ronsa, Ian rất ít khi về đây. Cha chàng, đại tá Carstairs, ghen với danh tiếng con trai. Chiến tranh kết thúc, chàng ghé về đây trước khi xuống tàu biển sang châu Phi. Từ ngày đó chàng chưa lần nào trở về hòn đảo quê hương. Nhưng dân trên đảo chưa quên chàng và hôm nay, thấy “cậu chủ nhỏ” trở về, họ hân hoan đón mừng. Họ kéo đến đây hỏi thăm và kể chàng nghe về những năm tháng chàng đi vắng.

Sau khi chào hỏi bạn bè thưở nhỏ, họ đem rượu tự nấu lấy đến mời chàng uống và chúc sức khỏe chàng. Ian trò chuyện rất lâu với bác quản lý lâu đài. Chàng vui mừng thấy thu hoạch của lâu đài đều tốt và các gia đình tá điền đều nộp tô đều đặn, chu đáo. Điều chàng vui mừng nhất là mọi người dân trên đảo đều hài lòng.

Cha chàng mất cách đây 3 năm và bây giờ Ian được thừa kế, làm chủ cả một cơ ngơi đồ sộ. Lòng chàng tràn ngập lòng biết ơn những người đã tận tụy trông coi việc trong thời gian cha chàng còn sống nhưng không ngờ ngành gì đến, và cả thời gian ba năm nay, sau khi cha chàng qua đời.

Sau khi xem xét, Ian quyết định phải đổi mới tòa lâu đài cổ kính. Việc đầu tiên là mắc hệ thống điện. Tòa lâu đài tuy cổ kính và thô thiển nhưng rất to lớn và có dáng vẻ uy nghiêm. Gian chính, đại sảnh nằm ở giữa, trần cao lên đến tận mái nhà lâu đài. Trên tường gian đại sảnh treo cả bộ sưu tập hết sức phong phú các vũ khí cổ: các loại dao găm và kiếm. Phòng ăn có cửa sổ trông ra đại dương, tường lát bằng gỗ trạm khắc công phu, trên tầng hai là một phòng ngủ rất rộng, dành cho chủ nhân tòa lâu đài, kê một chiếc giường kiểu rất lớn, xung quanh chằng rèm thêu. Hầu hết các tổ tiên của chàng ra đời trong gian phòng lớn này. Và cũng chính tại gian phòng này, vua Charles Stuard đã ngự trong đêm chạy trốn quân cách mạng.

Ian bố trí một gian phòng nhỏ khiêm tốn để ở. Tuy nhỏ nhưng gian phòng này có ưu điểm tuyệt vời là có hai cửa sổ, một trông ra đại dương và một trông ra cánh rừng thông.

Chàng ngắm nghía kỹ và nhận thấy cánh đồng cỏ nằm phía Đông tòa lâu đài khá phẳng, có thể biến thành một sân bay nhỏ. Ông nội chàng sinh thời rất quan tâm đến chăn nuôi. Lâu đài có một chuồng ngựa lớn với rất nhiều ngựa quý. Ông nội chàng ngày xưa đã đem giống ngựa cụ nuôi đem bán trong đất liền và thu được rất nhiều tiền. Sau khi cụ qua đời, truyền thống đó vẫn giữ được và lâu đài Carstairs rất phát đạt về mặt chăn nuôi. Giống ngựa Ronsa nổi tiếng rất xa.

Phải nói ông nội chàng ngày xưa là người có đầu óc kinh tế. Tuy lương đại tá và các khoản

thu thường xuyên thừa đủ để cụ sống, nhưng cụ vẫn tìm cách kiếm tiền bằng nhiều hình thức. Ngoài việc mở rộng trồng trọt và chăn nuôi trên đảo, cụ còn bỏ vốn vào nhiều doanh nghiệp ở đất liền và bây giờ trở về thừa kế tất cả, lan thấy chàng quá giàu.

Ian mừng rỡ thấy chàng có thể chơi thể thao, nhưng chàng nghĩ trước hết hãy tiếp tục công việc ông nội chàng để lại, đồng thời có cách đối xử với dân trên đảo để bù lại thái độ hờ hững của cha chàng trước đây.

Hòn đảo này là “nhà” chàng. Ian quyết định quên đi những gian nan trong thời gian tha hương, bắt tay vào sống và hưởng thụ cuộc sống, lao động để những thành quả lao động giúp nâng cao cuộc sống cho chàng và cả cho dân trên đảo. Ian còn nhận thấy thêm một điều nữa: chàng không thể sống biệt lập với thế giới bên ngoài như tổ tiên chàng xưa kia. Ông nội chàng có với tay ra bên ngoài đôi chút nhưng rất ít. Thời thế bây giờ đã khác. Ian nghĩ đến chuyện tậu xe hơi và máy bay. Chàng nghiên cứu xem kiểu máy bay nào thích hợp với hoàn cảnh của chàng ở đây.

Về đến nhà hôm trước, hôm sau Ian bắt đầu thăm viếng các gia đình tá điền. Chàng cưới một con ngựa cái màu hồng đẹp, đi lần lượt từng gia đình. Ngày thứ ba, chàng đến cuối xóm trên đồi vào đúng giờ bữa trà.

Trước mắt chàng là một trang trại lớn nằm dưới chân đồi. Ian thúc ngựa đi tới. Đến cổng trại, chàng xuống ngựa, gõ cửa. Chàng nhớ rất rõ chủ trại này là Jack Ross, một nông dân cần cù và tính tình dễ chịu. Trong lúc chờ người ra mở cổng, Ian ngắm những kho chứa cỏ khô đầy ắp và đàn bò thả ở những cánh đồng cỏ gần đấy. Trong sân trại, đàn vịt béo múp đang sục các vũng nước tìm mồi. Trong chuồng ngựa, những con ngựa kéo vạm vỡ đang nằm nghỉ sau một ngày cày bừa.

Đột nhiên trong nhà vọng ra tiếng dây xích loảng xoảng và tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Cửa mở, một cô gái trẻ xinh đẹp hiện ra.

- Chào cô, - Ian nói bằng thổ ngữ. – Ông Ross có nhà không?

Chàng rất ngạc nhiên thấy cô gái trả lời bằng tiếng Anh:

- Chào ông, thưa ông Carstairs. Cha tôi chưa về, nhưng cũng sắp về vì đã đến giờ dùng trà. Mời ông vào.

- Cha cô? Ôi, vậy cô chính là Jean! – Ian nói và chìa tay.

- Vậy ra ông vẫn còn nhớ tôi. Cảm ơn ông. Mời ông vào nhà. Lúc nói, cô gái nhoẻn một nụ cười rất tươi.

Ian bước vào. Chàng nhớ lại hình ảnh một cô bé gầy guộc, hai chân dài ngày xưa. Hồi đó trong mọi trò chơi Jean đều thắng và cô bé bao nhiêu lần lôi cuốn chàng vào những cuộc dạo chơi táo tợn, những cuộc dạo chơi mà đáng ra chàng phải bị phạt mới đúng. Sau này lớn lên,

Jean có bớt gầy đôi chút nhưng vẫn có gì đó như con trai. Vậy mà bây giờ cô ta lại xinh đẹp và hấp dẫn đến thế này. Thật không ngờ.

- Cô nói tiếng Anh à, Jean? Nhưng ở đây người ta có dùng tiếng Anh mấy đâu?

- Sau khi anh đi, em ra thành phố Edinbourg học Đại học, - cô nói.

Sau phút đầu tiên, bây giờ Ian mới quan sát cô bạn thuở nhỏ kỹ thêm. Jean không xinh đẹp như cảm giác ban đầu của chàng. Không xấu nhưng cũng không hẳn là đẹp. Jean cao lớn, hơi mập. Đôi vai u đúng là của một cô gái nông dân quen làm lưng vất vả từ nhỏ. Nhưng Jean có làn tóc khiến nhiên nhiên nhiều cô gái đẹp của kinh thành London cũng sẽ phải ghen: dày, mềm mại, màu hung đỏ, sáng rực lên và xõa thành những lọn nhỏ trùm lên hai vai. Cặp mắt to và miệng rộng tô son đậm đầy gợi cảm. Tuy vậy Ian vẫn còn bàng hoàng trước tấm thân cao lớn, ngồn ngộn của cô gái ngày xưa gầy còm thảm hại, mũi hếch và mặt đầy tàn nhang.

- Ôi trông cô khác quá, suýt nữa tôi không nhận ra cô đấy, Jean. Mà đúng vậy, nếu không phải gặp cô ở nhà này mà ở chỗ khác, khéo tôi không nhận ra đây chính là cô bé Jean ngày xưa.

- Còn anh thì chẳng thay đổi gì hết, - Jean vội vã nói.

Ian im lặng. Chàng chợt nhớ lại một kỷ niệm thuở nhỏ.

Trước hôm chàng rời nhà để ra thành phố học, chàng cùng với Jean rủ nhau ra bãi đất vắng vẻ trên bờ biển. Hai người nằm dài trên bãi cỏ, ăn bánh mỳ kẹp thức ăn rồi thơ thẩn dạo chơi cho mãi đến lúc mặt trời lặn mới về nhà.

Lúc về đến cổng sắt tòa lâu đài, Jean lấy xe đạp, chuẩn bị về nhà cô ta. Hai người nắm chặt tay nhau để chào tạm biệt. Lúc đó Jean nói:

- Ian, em chẳng muốn anh đi chút nào.

- Anh cũng vậy, - Ian đáp, và chàng đột nhiên nói thêm. – Em là một cô gái bạo dạn. Bao giờ lớn, anh sẽ đưa em đi ngao du khắp thế giới.

Jean bèn quàng tay ôm cổ Ian và âu yếm hôn chàng, rồi nghẹn ngào nói: “tạm biệt”. Ian thấy rõ mắt cô gái đầm lệ. Jean vội vã quay đi, lên xe, phóng biến đi mất, sợ chàng nhìn thấy cô khóc.

Hình ảnh hôm đó cùng nhiều hình ảnh khác trở lại trong trí nhớ Ian; những lần hai đứa đùa nghịch, làm những trò mà nếu ông nội chàng biết được chắc chắn sẽ trừng phạt chàng. Với Jean, chàng đã từng nô giỡn, cười khanh khách và đã bao nhiêu lần cả hai đều rất lo có ai nhìn thấy sẽ mách với ông nội chàng. Rồi hôm Ian ghé về nhà trước khi ra chiến trường, Jean đã khóc như mưa như gió. Lần đó các gia đình tá điền đều kéo đến chia tay với “cậu chủ nhỏ”. Jean đi cùng với cha mẹ.

Ông nội chàng hôm đó tiếp tất cả trong phòng ăn. Ian đứng bên cạnh cụ trong bộ quân phục mới cứng làm chàng ngượng ngịu. Xong buổi tiếp, chàng bắt tay lần lượt từng người. Khi đến

Jean thì cô thét lên một tiếng rồi òa khóc chạy vụt đi mất.

Bây giờ gặp lại Jean, những kỷ niệm thuở nhỏ làm Ian bối rối. May mà lúc đó chàng nghe thấy tiếng ồm ồm của bác Ross ngoài sân. Jean vội vã chạy ra ngoài, sau khi nói rất nhanh, tránh cặp mắt Ian:

- Em ra đón cha em!

Thái độ hốt hoảng của Jean khiến Ian hiểu rằng cô ta cũng bị những kỷ niệm ngày xưa làm cô thấy ngượng.

Ngồi dùng bữa trà xung quanh chiếc bàn ăn, vừa nhai loại bánh mì ngọt, thứ bánh độc đáo của miền Scotland, Ian vừa lơ đãng nghe bác Ross gái kể đủ các chuyện linh tinh xảy ra trong thời gian chàng đi vắng. Bác ta là một phụ nữ to béo, có biệt tài là câu chuyện bình thường nhưng qua cách kể của bác ta cũng thành sự kiện đặc sắc. Bác Ross trai thỉnh thoảng đệm lời vào câu chuyện, nhưng Jean thì từ đầu đến cuối bữa không hé miệng lần nào. Cô ta chỉ im lặng, mắt cụp xuống, thỉnh thoảng đứng lên tiếp trà hoặc thức ăn rồi lại ngồi xuống, không nói một câu.

Mãi đến lúc Ian cáo từ để về, Jean mới hỏi:

- Anh còn đến đây nữa chứ?

- Tất nhiên rồi, - Ian cười đáp. – Nếu như mẹ em cứ tiếp anh thỉnh soạn như hôm nay.

Bác Ross gái bật cười:

- Ôi, cậu chủ khỏi lo! Cái gì chứ những thứ như hôm nay thì nhà chẳng thiếu.

Nhưng Jean không cười. Ngồi trên lưng ngựa trở về lâu đài, Ian thầm tự hỏi, tại sao lúc chàng chia tay, Jean lại rầu rĩ đến thế.

4

Một tuần lễ sau, Diana đã tươi cười và hết căng thẳng, chờ Ian đến để đưa nàng đi ăn. Nàng đứng soi gương và hài lòng thấy nhan sắc được tôn lên nhờ tấm váy màu xanh hồ thủy, hết như màu dòng sông dưới nắng, và kiểu may rất khéo, ôm lấy thân thể mảnh mai của nàng. Những hạt kim cương óng ánh ở hai khuyên tai và trên chiếc vòng tay bằng vàng khối.

Diana biết mình đẹp, và nàng tin chắc kế hoạch nàng vạch ra hôm nay là quyến rũ Ian nhất định sẽ thành công.

Hôm gặp nhau đầu tiên, khi chia tay, Diana đã khéo léo vờ để Ian tin rằng những lời xin lỗi của nàng là hoàn toàn thành thật. Ian không thể hiểu được rằng nàng rất xấu hổ và uất ức, và những câu xin lỗi cũng như giọt nước mắt đọng trên mi mắt nàng chỉ là trò đóng kịch. Rồi hôm chàng về nhà ở Scotland ra đây, Diana đã viết cho chàng một lá thư. Trong đó nàng cầu xin

chàng được cho gặp để chàng có thể điềm tĩnh kể cho nàng biết nhiều hơn về cuộc sống của Jack, cũng như hoàn cảnh cái chết của anh ta bên châu Phi. Thậm chí trong lá thư Diana còn hé lộ ý định của nàng sẽ dựng một tấm bia kỉ niệm Jack. Nàng làm cách đó để Ian không thể chối từ và quả vậy, chàng đã mời nàng đi ăn tối ở một nhà hàng, kể cho nàng nghe về người bạn tội nghiệp của cả hai.

Vốn quen giao tiếp với những con người sống giản dị và những tình cảm đơn sơ, Ian dễ dàng quên đi cơn nóng giận của Diana hôm đầu gặp mặt. Bên cạnh đó chàng cũng tò mò muốn biết, thực chất Diana là loại phụ nữ thế nào? Jack yêu được cô ta và chàng thì đã ngắm tấm ảnh không biết bao nhiêu lần, tưởng tượng ra đủ thứ về con người trên tấm ảnh nhỏ, nhàu nát và ố vàng ấy. Liệu trong những điều chàng tưởng tượng có chút nào đúng sự thật không hay hoàn toàn ngược lại? Cô ta là một huyền thoại, sản phẩm của trí tưởng tượng hay là một tiểu thư đã bị cuộc sống của xã hội thượng lưu biến thành băng giá? Diana trang điểm khuôn mặt bằng phấn son lòe loẹt, vậy cô ta có “trang điểm” cả tâm hồn cô ta hay không? Tóm lại Ian rất tò mò muốn thấy con người thực của cô gái kia.

Trí tưởng tượng của một con người sống xa xã hội văn minh cũng giống trí tưởng tượng của con trẻ. Khi trẻ con chơi đồ chơi, đến một lúc nào đấy nó xử sự với đồ chơi hết như với sinh vật bằng xương bằng thịt, bởi dần dần con vật bằng nhựa kia biến thành con vật thật trong trí tưởng tượng của nó. Người sống trong rừng rậm hoang vu cũng vậy. Ian rất khó để cho hình ảnh mà chàng tưởng tượng ra khi lăn lộn trên đất châu Phi, về đến đây lại tan tành.

Ngắm nghía hình bóng mình trong gương và thấy hài lòng, Diana ngồi xuống giường, nhắc máy điện thoại. Nàng gọi cho Rosemary đồng thời cũng là một trong những phụ nữ đẹp nhất thành phố London, tuy không đẹp bằng Diana. Chị ta đã có chồng, và lấy do tình yêu. Chồng Rosemary là Henry Makins. Nhưng mới chung sống được ít ngày, chị ta phát hiện ra tình yêu không dùng để thanh toán các khoản chi tiêu được. Từ ngày đó tiền trở thành đề tài cho không biết bao nhiêu cuộc cãi cọ giữa hai vợ chồng. Sau vài năm giạt gấu vá vai, cuối cùng Rosemary lao vào giới báo chí. Huân tước Leadhold và chị ta trở thành bạn bè thân thiết.

Chính nhờ có Leadhold bợ đỡ mà hầu như không số báo nào của ông ta không đăng một bài về “Phu nhân Makins diễm lệ, người chủ trò trong câu lạc bộ những đôi vợ chồng trẻ”. Tiếp đó “Phu nhân Makins” còn biến thành tác giả của một loạt sách hướng dẫn công chúng nước Anh về cách giữ sức khỏe, cách ăn uống, cách làm tình và cách giáo dục con cái.

Huân tước Leadhold còn quan tâm đến cả việc giúp đỡ chồng cô ta, Henry Makins trong hoạt động xã hội. Rosemary vẫn yêu chồng, mặc dù tình cảm đó có phần mờ nhạt, nhưng chị ta nhận thức rõ rằng muốn sống dễ chịu phải có nhiều tiền nhất là chị ta khao khát nhiều thứ mà đều là thứ tốn kém. Henry, chồng Rosemary, là anh chàng nhu nhược, trí óc thiển cận, không nhìn thấy gì, chỉ nghe theo vợ, và anh ta không bỏ lỡ một dịp nào để ca ngợi Huân tước Leadhold. Dư luận xã hội không hề lên án Rosemary mà chỉ cười giễu chị ta sau lưng thôi.

Rosemary vội nhắc máy, và khi biết là Diana, chị ta vồn vã hỏi ngay:

- Bồ đấy à? – giọng Rosemary yếu điệu và nũng nịu.

- Mình gọi cho bồ để báo bồ biết là mình sắp đi ăn với Ian Carstairs.

- Anh chàng ở rừng rú mới về đấy à? - Rosemary hỏi, cô ta đã được Diana thuật lại đầy đủ về cuộc gặp gỡ hôm trước cùng những điều nàng nhận xét về Ian. – Hay đấy! Bồ có tin chắc bồ sẽ bỏ bùa được anh ta chứ? Mình e anh ta cho bồ là điểm mất.

Diana cau mặt:

- Để rồi xem. Mình kiên quyết trừng phạt hắn ta. Dù phải mấy công trong một năm mình cũng kiên quyết làm.

Rosemary cười vang trong máy:

- Ôi, bồ! Làm gì phải lâu thế. Nếu quả thật anh chàng không có một mụ vợ và một lũ con giấu kín ở nơi nào đó thì mình bảo đảm anh ta sẽ chung thủy với bồ cho đến lúc chết. Mình biết rất rõ loại đàn ông ấy.

- Không phải đâu. Hắn ta thuộc loại nhấn tâm. À còn ông bạn già của chúng ta thế nào rồi?

“Ông bạn già” là chỉ Huân tước Leadhold.

- Chưa bao giờ lão say mình như bây giờ. Ờn Chúa! – Rosemary đáp.- Nhưng tối nay Henry về nhà.

- Vậy thì bồ đóng vai “nàng trong trắng mà bị hiểu lầm”, đúng chưa nào. Và trong lúc đóng cái vai ấy thì nghĩ đến mình, - Diana khúc khích cười, nói.

Tuy tự nhủ đây là mưu mẹo nhằm trả thù việc hôm trước Ian đã “dám” hỗn xược với mình, Diana vẫn bị anh chàng rừng rú kia ám ảnh quá mức độ nàng dự tính.

Diana không thể không so sánh vẻ đàn ông cường tráng của Ian với những nam giới nàng dùng để “vui chơi”. Nàng điểm lại, James Reynolds, một anh chàng lý thú, dùng để giải sầu rất tốt, nhưng lại khó tính trong ăn uống và rất hay bị rối loạn đường tiêu hóa. Monty Richards thì chẳng chơi môn thể thao nào ngoài khiêu vũ. Roy Gremling đẹp trai thật, thậm chí quá đẹp nữa kia, nhưng ích kỷ, không chịu chiều con gái. Còn chàng quý tộc trẻ tuổi Rankin thì vóc người quá thấp, chưa kể cứ hễ Diana cần đến anh ta thì y như rằng anh ta bị cúm! Đây là Diana chưa tính đến những đám cầu hôn. Nguyên những người si mê nàng cũng đã quá đông, vậy mà nàng chưa thấy có thể chấp thuận chính thức ai.

Mặc dù bề ngoài tỏ ra sống nông cạn, chỉ cần thú vui trước mắt, mặc dù cố tỏ ra là loại con gái ngổ ngáo, nhưng trong đáy lòng, trong cõi sâu kín của trái tim, Diana vẫn ôm một ước mơ, một ước mơ nhất định không chịu biến đi: nàng khao khát được say đắm, được yêu bằng cả trái tim.

Diana tưởng mình đã gạt đi được thứ mơ ước viễn vông ấy, cũng như đã gạt đi được niềm tin vào Chúa trời hoặc vào một lý tưởng nào đó, nhưng thật ra trong một góc kín đáo của trái tim nàng vẫn tồn tại dai dẳng một tình cảm mềm yếu mà nàng không ý thức được. Hình tượng những chàng hoàng tử trong các truyện thần tiên, những dũng sĩ trong chuyện cổ tích mà thuở nhỏ nàng say mê, thầm mơ ước, đến hôm nay vẫn cứ ám ảnh trong tiềm thức nàng bất chấp những lý lẽ nàng viện ra để bảo rằng tất cả những hình ảnh ấy đều là bịa đặt và mơ tưởng chúng là điều đại dột.

Thật ra cách suy nghĩ đen tối ấy đâu phải do nàng. Diana đã “tập sự” cách suy nghĩ “tĩnh táo” ấy từ năm nàng mười tám tuổi. Lúc đó nàng rất đẹp và cũng rất mơ mộng. Cha mẹ nàng đã khá đại dột khi cho phép nàng tham gia vào “hội” do một chị họ của nàng cầm đầu. Chị ta hơn Diana sáu tuổi. “Hội” đó gồm toàn những phụ nữ đang chán cuộc sống tẻ nhạt với chồng và những cô gái tuổi chừng hai mươi tư, hai mươi năm chưa muốn lập gia đình mà muốn thoát mái tự do chơi bời. Họ đàn đúm với những đàn ông còn trẻ nhưng nhìn đời bằng cặp mắt chán chường. Lúc mới nhập “hội” Diana luôn bị đám người đó chế giễu là quá “ngây thơ”, quá “trong sáng”, chưa hiểu gì đời. Và cuối cùng, không chịu nổi, Diana đã tập suy nghĩ theo cách của họ.

Nụ hôn đầu tiên, nụ hôn vô cùng quan trọng đối với nàng, Diana ban cho một người đàn ông để rồi một tuần sau, tên anh ta được đăng trên trang báo là vừa được tòa xử lý hôn với vợ! Một lần khác, Diana đã suýt trao thân cho một người đàn ông tuyệt vời thì may thay, anh ta hơi vội vã, đã yêu cầu nàng giấu kín mối quan hệ giữa hai người, vì anh ta có vợ và không muốn chuyện lộ đến tai vợ. Mấy chuyện đó rồi thêm nhiều chuyện khác đã dẫn Diana đến chỗ từ bỏ mọi ảo tưởng về đàn ông và về tình yêu nói chung. Dần dần nàng chỉ thấy thú vui chốc lát, chỉ sự đập phá, chỉ cảm giác cuồng nhiệt nhất thời mới là thứ có thể đạt được và như thế có nghĩa là đáng tìm kiếm.

Nghịen được tăng bốc, được chiều chuộng, dần dần tuy khinh bỉ đám đàn ông chơi bời với nàng, nhưng nàng không thể thiếu họ. Trong thâm tâm, Diana vẫn còn là đứa trẻ dễ khóc khi thấy đồ chơi bị gãy hỏng, nhưng bên ngoài nàng là người phụ nữ xinh đẹp, lao vào những cuộc đập phá cùng với một đám ngu ngốc.

Chỉ với một người duy nhất Diana vẫn còn giữ được thái độ hồn nhiên, chân thật và yêu mến là bà vú nuôi của nàng. Bà nuôi nấng nàng từ ngày Diana mới ra đời. Bây giờ bà đã già lại hay đau ốm, không đi ra khỏi căn phòng nhỏ trên tầng sát mái ngói biệt thự của gia đình nàng. Không ngày nào Diana không ghé vào với bà vú già. Chỉ một mình bà biết chuyện Diana đã không còn chất hồn nhiên thuở trước.

Bà vú Ellen trông nom chăm sóc Diana trong nhiều năm khiến bây giờ bà không còn nghĩ đến người nào khác ngoài nàng. Dùng những ngón tay đã cong queo méo mó vì bệnh khớp, bà suốt ngày khâu thùa, móc, làm ren cho những chi tiết trang trí trên áo quần nàng. Buổi tối bà ngồi trong phòng, ngóng đợi tiếng bước chân nhẹ trên cầu thang, báo trước là Diana sắp đến. Đang phấn khởi vì một thành công nào đó, nàng chạy vào, liến thoắng sôi nổi kể một tràng cho người vú già thân thiết nghe rồi lại chạy biến đi mất, để lại bà già phúc hậu tiếp tục nhấm nháp niềm vui mà cô gái kia đem lại.

Tối hôm đó, thấy còn ít phút trước khi Ian đến, Diana nhắc cao gấu váy dài dạ hội, leo nhanh lên thang gác để vào phòng vú già. Người nàng tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhẹ của nước hoa và phấn sáp. Nàng đem đến cho bà già tội nghiệp hình ảnh kiều diễm, trẻ trung mà bà thường gọi lại trong trí óc những lúc ngồi một mình rảnh rỗi hoặc những đêm mất ngủ, coi đấy là niềm vui.

Bà vú Ellen hỏi:

- Tối nay em đi với cậu nào đấy, Diana?

Bà rất quan tâm đến các cậu trai, bạn của Diana. Người này làm bà mến, người kia làm bà không ưa, nhưng cho đến nay bà vẫn chưa thấy anh chàng nào thật sự thích hợp với nàng.

- Ian Carstairs, vú ạ, - Diana đáp. – Anh chàng thám hiểm em đã kể vú nghe rồi mà.

Ellen nói:

- Vú nhớ rồi. Cậu ta có vẻ khá đấy, khá hơn tất cả những cậu đã đến với em. Vú thấy những cậu kia đều ngu ngốc hết.

Bà vú rất ghét loại thanh niên nhu nhược, hèn yếu và yếu điệu như con gái. Chỉ một số cậu được Diana dẫn đến đây cho bà gặp và nhận xét, còn đại đa số do bà căn cứ vào lời kể của cô gái. Do trực giác bà đánh giá khá chính xác, căn cứ trên nhận xét của Diana, nhưng bà lại chậm chước đi chứ không hoàn toàn dựa theo ý kiến của nàng, bởi bà hiểu nàng quá rõ.

Thấy bà vú khen Ian, Diana giận dữ:

- Hắn ta là một kẻ thô bỉ! Vú đừng bênh hắn với em.

Diana biết bà Ellen nhận xét ít khi sai. Và hôm nay bà cũng không muốn nghe Diana chê bai Ian. Tính khí bà thẳng thắn và không nhượng bộ, cũng “bướng bỉnh” không kém gì Diana. Chẳng thế mà mẹ Diana, phu nhân Stanlier có lần đã phải nhận xét rằng tính bướng bỉnh của con gái là do nhiệm của bà vú đã chăm sóc nó từ nhỏ.

Bà vú Ellen chậm rãi nói:

- Vú rất muốn nhìn thấy cậu ấy.

- Không được, - Diana nói. – Em dẫn cậu nào đến đây để vú xem mặt thì lần nào vú cũng chê. Em sẽ không dẫn thêm ai đến để vú chê lần nữa đâu.

- Vú muốn nhìn thấy cậu ta. – bà Ellen nhắc lại. – Em thừa biết là vú rất muốn biết các bạn trai của em, Diana.

Diana đành nhượng bộ. Xưa nay rất ít khi nàng cưỡng lại lời yêu cầu của vú. Nàng ôm hôn

bà vú già ,nói:

- Ôi, vú không bao giờ bỏ được cái thói ấy. Em cam đoan vú sẽ không chịu nổi anh ta đâu. Nhưng nếu vú muốn tận mắt nhìn để đánh giá thì em đành dẫn anh ta lên đây. Để em xuống xem anh ta đến chưa.

Gian tiền sảnh chưa có ai, nhưng đúng lúc Diana bước xuống chân cầu thang thì tiếng chuông ngoài cửa reo. Gia nhân ra mở và Ian Carstairs bước vào.

Diana đứng tựa lưng vào khung cửa sổ ở một bên gian tiền sảnh, và trong một thoáng rất ngắn, Ian có cảm giác như nàng dính liền vào cái cửa sổ, là một bộ phận của bức tường đó. Ánh sáng bên ngoài chiếu vào mái tóc ảnh đỏ của Diana tạo thành như vầng hào quang, và tấm áo liền váy dài chấm gót bám chặt cơ thể khiến nàng giống như vị nữ thánh thời Trung thế kỷ. Diana không cố tình khêu gợi, nhưng đột nhiên bao ác cảm Ian giữ lại sau buổi gặp hôm trước tan biến mất sạch. Khốn như Diana bắt đầu cất tiếng thì ảo ảnh thần thánh kia biến mất, bởi thái độ nàng đón tiếp chàng vui vẻ và thêm đôi chút láu lỉnh.

Diana nói giọng giễu cợt:

- Vậy ra ông vẫn đến, mặc dù chẳng muốn chút nào.
- Tiểu thư lầm rồi, - Ian sửa lại. – Tôi rất vui được gặp lại tiểu thư.

Diana kể rất nhanh chuyện bà vú Ellen muốn làm quen với Ian, đồng thời tóm tắt sơ qua vú là người thế nào với nàng.

- Yêu cầu của bà vú là một mệnh lệnh với tôi.

- Nếu thế ta phải tuân lệnh thôi, - Ian nói rồi đi theo Diana lên gác. Hầu hết các chàng trai, khi được giới thiệu với bà Ellen đều lúng túng, ngượng nghịu. Họ không biết nói gì với một bà già cằn cỗi, bệnh tật. Thêm nữa gặp mắt soi mói của bà vú già còn làm họ không còn giữ được tự nhiên. Và nói chung họ đều nhận thấy họ không đáp ứng những yêu cầu bà cần thấy đối với người sẽ kết hôn với Diana.

Nhưng lần này chính Diana cũng phải ngạc nhiên. Ian không chỉ trò chuyện thoải mái với bà Ellen mà còn thân tình và sôi nổi tranh luận một vài điểm nữa. Dường như cả hai, bà vú và Ian đều thích thú trò chuyện và Diana bỗng nhiên thấy khó chịu. Hai người kia hầu như gạt nàng ra ngoài lề. Diana vốn quen là trung tâm chú ý của mọi người, vậy mà lúc này nàng là người thừa!

Bỗng nhiên nàng ra hiệu chấm dứt. Ian miễn cưỡng đứng dậy. Chàng rõ ràng vẫn còn tiếc rẻ phải ra khỏi căn phòng nhỏ này để đi theo Diana ra hành lang. Nhưng bà Ellen đã run rẩy nói với theo:

- Chàng trai! Cậu chưa chào tôi đấy nhé,- giọng bà hơi giận.

Diana vội ngoái đầu lại, ôm bà vú hôn. Nàng chờ bà vú nhận xét về “ anh chàng thô lỗ kia”.

- Cậu này tốt đấy! Vú rất mến cậu ta.

Diana không đáp, nhưng trước khi quay ra hành lang, nơi Ian đang đợi, nàng nói nhanh với bà vú, mặt nàng cau lại:

- Mọi lần vú nhận xét tinh, nhưng lần này thì vú lầm hoàn toàn.

Rồi Diana bước nhanh ra ngoài. Lát sau nàng bước lên chiếc xe hơi đậu ở cửa tòa biệt thự.

5

Diana chọn khách sạn Embassy, phần vì đến đây bao giờ nàng cũng gặp được nhiều người quen biết, đúng hơn là nhiều người hâm mộ nàng. Nàng rất muốn lên giá trong con mắt Ian. Đối với một phụ nữ, việc quen biết ba phần tư số khách ăn tại một nhà hàng bao giờ cũng tạo cho bà ta hoặc cô ta niềm kiêu hãnh, cảm giác tự tin, là thứ rất cần thiết để chinh phục nam giới.

Chủ nhà hàng dẫn hai vị khách quý đến chiếc bàn ở vị trí đẹp nhất. Đây là chuyện thường lệ, bởi bất cứ đến đâu, Diana cũng được chủ nhân mời đến vị trí đẹp nhất, thường ở giữa phòng ăn. Lúc đi đến bàn, dọc đường Diana ra hiệu, chào và nói đôi chút với vài ba người. Nàng và Ian vừa ngồi xuống, lại một số khách ăn nữa kéo đến hỏi thăm nàng. Diana giới thiệu Ian và lập tức bạn bè của nàng đều chăm chú quan sát Ian một cách không cần giấu giếm. Mọi người đều biết quá rõ tất cả đàn ông “bám theo” Diana, cho nên bây giờ việc xuất hiện một nhân vật mới toanh làm họ tò mò.

Sau khi ngồi yên chỗ và gọi thức ăn, Diana bỗng nhiên thấy bối rối vì cuộc trò chuyện sắp diễn ra sẽ khá khó khăn với nàng. Diana quen chuyện phiếm về những thứ tầm thường, phần lớn là xung quanh những lời đồn đại, những chuyện ngồi lê đôi mách về những người quen biết. Bây giờ nàng phải đối mặt với một con người không cùng tầng lớp, có thể nói là xa lạ, Diana thấy bối rối như hồi nàng mới “nhập hội” ngày nào.

Diana mỉm cười hỏi:

- Ta nói chuyện gì bây giờ?

Ian cũng mỉm cười đáp lại:

- Nói cách khác thì chúng ta sẽ tiểu khiển cách nào đây.

- Tùy ông, - Diana vội vã đáp.

Ian nói:

- Tôi không có ý định tiểu khiển cùng tiểu thư. Tôi và tiểu thư từ hai thế giới quá khác nhau.

- Thế giới của tôi là thế giới phù phiếm, Diana bổ sung.

Và nàng ngạc nhiên thấy Ian không coi đó là câu nói đùa.

- Tiểu thư nói thật đấy chứ?

- Không phải ai cũng là nhà thám hiểm và lập nên những kỳ tích tại nơi biên khu của đế quốc chúng ta, - nàng nói giọng mỉa mai.

- Đúng thế. Chỉ những người nào bị phái đến nơi đó thôi, - Ian sôi nổi nói.

Diana quăng cho chàng cái nhìn giận dữ. Nàng thấy căm ghét người đàn ông này. Nhưng chợt nhớ “kế hoạch” của mình, nàng vội ghì lại, rồi nhoẻn một nụ cười thật tươi, nói:

- Ông kể về Jack cho tôi nghe được không?

Ian thuật lại bằng lời lẽ bình thản. Nhưng càng kể chàng càng bị cuốn theo câu chuyện. Chàng kể lại một trượng hợp gay cấn và giọng xúc động của Ian làm Diana xúc động theo.

Ian kể Jack Melbourne đã đến châu Phi trong hoàn cảnh nào và đã xin tình nguyện gia nhập đoàn thám hiểm, đi sâu vào những nơi hoang vu trong lòng châu Phi, những nơi người da trắng hầu như chưa đặt chân đến. Ian đã kể những hiểm nguy cho Jack nghe, nhưng Jack nhất định đi. Jack nói rằng anh ta thích một cuộc sống đầy hiểm nguy như vậy.

Ian nói:

- Thời gian đầu, cậu ta không nói gì đến tiểu thư. Phải đến lúc tôi với cậu ta thành đôi bạn thân thiết, cậu ta mới tâm sự là cậu ta yêu tiểu thư đến mức nào. Và trong một số năm, cậu ta vẫn ôm hy vọng ngày nào đó vận may sẽ đến với cậu ta. Nhưng rồi dần dần Jack hiểu ra rằng tiểu thư không ưa cậu ta. Điều phát hiện đó đã giáng một đòn rất mạnh lên tâm hồn Jack, vốn đa cảm và có phần nhu nhược. Cậu ta bèn quyết định chấm dứt nỗi đau khổ hành hạ cậu ta. Thế là cậu ta bỏ nhà sang châu Phi. Theo tôi nhận xét thì cậu ta chịu ảnh hưởng của những người nói rằng những ai muốn quen thì đất châu Phi hoang dã và đầy hiểm nguy là nơi tốt nhất để tìm thấy niềm an ủi. Thậm chí tôi còn hơi lạ là tại sao cậu ta không tìm sự quên lãng trong công việc đi săn ác thú.

“Thoạt đầu, tôi đánh giá Jack là người yếu đuối, nhưng dần dần, tôi thấy tôi đã lầm. Jack có một ý chí mãnh liệt. Sức khỏe không nhiều lắm nhưng bất kể gặp hoàn cảnh khó khăn đến đâu, Jack cũng giữ được thái độ điềm tĩnh, vui tươi. Tôi và Jack đã trải qua những hoàn cảnh nghiệt ngã. Nhiều người khác mất tinh thần nhưng Jack thì không. Chỉ có điều tôi đã quen với những gian khổ ở đó, trong khi Jack chưa quen. Cậu ta bị ngã bệnh và phải chịu đựng những đau đớn thiếu thốn khủng khiếp, trong khi cậu ta lại quen hưởng cuộc sống đầy đủ, êm đềm của xã hội văn minh. Tuy vậy, Jack không hé miệng kêu ca, vẫn giữ được tinh thần vui tươi. Cậu ta còn động viên chúng tôi, tôi- người đã quen chịu đựng những gian nan thiếu thốn nhất, và những người da đen- là những người sinh trưởng ở đó. Chỉ có một thứ tôi nhận thấy ở Jack là nỗi nhớ

quê hương của cậu ta dữ dội đến mức tôi không hiểu nổi”/

“Chưa bao giờ tôi yêu một phụ nữ như Jack đã yêu tiểu thư. Và Jack liên tục bị cảm giác cô đơn hành hạ, cảm giác chỉ mình tiểu thư có thể làm dịu được cho cậu ta. Jack đã giấu kín nỗi đau khổ đó cho đến lúc cơn sốt rét ác tính làm cậu ta mê man, cậu ta mới thốt lên niềm tâm sự đó trong lúc mê sảng. Bấy giờ tôi mới hiểu, thái độ vui vẻ của Jack chỉ là cái vỏ che đi nỗi đau khổ mệnh mông kia. Hết ngày này đến ngày khác, giờ này đến giờ khác, cậu ta mê sảng gọi tên tiểu thư. Thú thật đến lúc đó tôi mới hiểu, thì ra một phụ nữ xinh đẹp có thể giết chết người đàn ông yêu họ. Việc Jack chết, tôi kể với tiểu thư rồi. Cậu ấy đã dùng cảm tự sát để đồng đội được sống”.

Ian ngừng lại, và ký ức đang đưa chàng về miền đất hoang dã, đầy hiểm nguy của châu Phi.

Đột nhiên Diana kinh ngạc, bây giờ nàng mới nhận ra dàn nhạc vẫn chơi và các cặp trai gái vẫn ôm nhau quay cuồng trên sàn nhảy từ bao giờ. Và nàng cũng phát hiện thức ăn đã được hầu bàn bưng đến từ lâu mà nàng chưa hề đụng dao nĩa đến. Cũng như ly sâm banh vẫn còn đầy nguyên.

Nét mặt Ian khép lại, vẫn còn bị ấn tượng mạnh của hình ảnh Jack cũng như cái chết của anh ta và nét mặt đó đưa Diana trở lại thực tế. Thì ra “hắn” căm thù mình! Hắn cho rằng mình là nguyên nhân cái chết của anh chàng Jack bạc nhược kia.

Bỗng Diana thoáng nghĩ, cần phải thanh minh chuyện này, cần phải cho Ian biết rằng nàng đâu muốn Jack yêu nàng một cách điên rồ như vậy.

Diana biết nàng quả có cố tình quyến rũ một số nam giới nào đó, nhưng với Jack thì hoàn toàn không. Nàng có tình cờ gặp Jack một số lần, và trước khi nàng cảm thấy Jack yêu nàng tha thiết, Jack đã thổ lộ tình yêu và nàng nhẹ nhàng khước từ, nhẹ nhàng nhưng dứt khoát. Ngay lúc đó nàng đã nhận thấy sự thất vọng hiện lên trong cặp mắt Jack. Anh ta quá yêu nàng, nhưng lại cũng quá non nớt, chưa biết cách chứng minh tình cảm đó ra với người mình yêu. Những lúc không gần nàng, Jack đau khổ, nhưng khi gặp nàng anh ta lại nói giọng cay cú và ghen tuông.

Tình trạng đó lên đến đỉnh cao hôm Jack sỉ nhục người đàn ông đi với nàng. Hôm đó Diana bị đẩy ào tình trạng rất khó xử và nàng buộc nói thẳng ra với Jack là nàng không có tình cảm nào với anh ta và nàng muốn sẽ không bao giờ phải nhìn thấy anh nữa.

Một tuần sau, không thấy mặt Jack và cũng không thấy những cú điện thoại anh ta liên tiếp gọi đến, Diana hơi ngạc nhiên. Hỏi thăm nàng mới biết Jack đã ra nước ngoài. Thoạt đầu nàng cũng có dò hỏi xem tình trạng của Jack lúc này ra sao, nhưng rồi mãi đắm mình vào những cuộc vui liên miên, nàng quên bẵng Jack. Cho đến hôm Ian đến, kể về số phận bi thảm của Jack nàng mới lần đầu tiên nghe thấy cái tên Jack Melbourne sau hai năm trời.

Nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép Diana tỏ ra hèn yếu, dù trong chốc lát. Ian đã sỉ nhục nàng, và từ nay cho đến khi rửa được mối thù đó, nàng phải ghi lòng tạc dạ, không được quên.

Diana không thể lãng mạ lại hẳn. Bởi danh dự của dòng họ Stanlier đã nổi tiếng là thanh cao, không cho ai được xúc phạm danh dự. Cụ tổ ba đời của Diana đã giết chết một người chỉ vì người này dám xúc phạm danh dự dòng họ. Cha nàng đã tình nguyện sang sống ở một nước thuộc địa của nước Anh chỉ vì ông nghe thấy có người chê ông là chỉ quen nhưng lạ.

Diana mang dòng máu đó. Trong đáy lòng, nàng cũng tàn bạo không thua gì những người da đen lan vừa nhắc đến. Nhưng nàng phải che giấu thật khéo. Bàn tay thon dài, trắng muốt, với những móng tay sơn đỏ, đặc trưng cho một kiểu sống cực kỳ sung túc, cho văn minh, lúc này đang đặt trên mặt bàn, ngay bên cạnh bàn tay rám nắng, thô kệch và đầy chai sạn của lan.

Sau một lúc im lặng, Diana chuyển sang chuyện khác. Và lan nhận thấy rằng câu chuyện chàng vừa kể không phải không gây xúc động cho cô gái ngồi đối diện.

Họ trò chuyện về đủ thứ nhàm chán, nhưng đồng thời cả hai đều căng thẳng và ý thức được nhau. Cuối cùng, khi Diana đứng lên- trong nhà hàng lúc này khác đã ra về gần hết- lan nói:

- Tôi muốn mời tiểu thư ngồi xe dạo chơi một chút, được không? Đêm nay trời đẹp, hơn nữa từ ngày về London tôi rất khó ngủ. Tôi cảm thấy bốn bức tường chặn mọi làn gió và tôi thấy ngột ngạt mỗi khi phải ngồi trong nhà.

Vừa nói dứt lời, lan lập tức ngạc nhiên: tại sao chàng lại rủ cô gái này đi chơi, trong khi ý định của chàng từ đầu bữa ăn là kết thúc cho nhanh cuộc gặp gỡ bất đắc dĩ này. Nhưng Diana lại vui vẻ nhận lời.

Đêm nay trời hơi nóng. Bầu trời màu tím hơi ánh hồng. lan mở cửa sổ xe và lát sau họ xuôi dọc đại lộ Piccadilly vắng vẻ. Thỉnh thoảng mới có một tắc xi chạy trên đường phố và vài bóng người vô gia cư đang rảo bước tìm chỗ ngủ tạm qua đêm, một ghế gỗ công viên hoặc dưới chân một hàng rào bằng gang nào đó bao quanh công viên Xanh. Đèn đường rọi ánh sáng yếu ớt xuống và những bóng cây đen thẫm lướt qua bên cạnh xe.

Bỗng Diana cảm thấy trong người rất dễ chịu, do ban đêm thanh vắng và tốc độ xe lao vun vút. Nàng rất thích làn gió mạnh thổi vào mặt và hất mái tóc bay ra sau gáy.

Nàng luôn luôn ý thức được sự hiện diện của lan bên cạnh, ý thức được hình nghiêng cầu khuôn mặt chàng và hai bàn tay vạm vỡ đặt trên vô lăng. Bỗng nhiên nàng tò mò muốn biết rõ thêm về lan, mặc dù mới lúc này nàng còn căm thù chàng. Diana cảm thấy con người bên cạnh nàng có gì đó bí hiểm khiến nàng rất muốn khám phá.

Diana hiểu thấu ruột gan của bao người đàn ông và nàng tưởng không còn loại đàn ông nào kích thích trí tò mò của nàng nữa. Với những người đàn ông khác, chỉ cần tiếp xúc chừng một tiếng đồng hồ, nàng đã nhìn xuyên thấu ruột gan họ, thậm chí đoán trước được mọi câu nói, mọi hành vi của họ. Và với họ, Diana thấy mình hoàn toàn chủ động, tha hồ điều khiển họ theo ý nàng.

Lúc lan mời nàng dạo chơi bằng xe, nàng đã thoáng nghĩ cuộc dạo chơi này thuộc loại

những cuộc dạo chơi nàng đã từng dự: lang thang trong những góc ngách của thành phố London ban đêm, vào những đêm nóng bức như thế này. Rồi xe đỗ lại nơi nào đó bên sông, hoặc dưới một gốc cây to và nàng cùng người đàn ông kia nô giỡn, chiều chuộng nhau, ngã ngổn trong khoái lạc cho đến lúc trời rạng sáng, mới vội vã quay xe để về thành phố.

Tuy nhiên đêm nay, không phải thứ không khí để tán tỉnh nhau. Ian hình như đã quên rằng là có Diana ngồi cùng trong xe. Cặp lông mày chau lại, chàng đang chìm đắm trong suy tư. Bản năng phụ nữ khiến Diana rất muốn làm Ian quan tâm đến mình, chiều chuộng mình, nhưng nàng vẫn im lặng và Ian thì đầu óc ở tận đâu đâu. Diana cảm giận tự nhủ, đến một ngày nào đó, ta sẽ buộc người phải hối hận về thái độ thờ ơ hững hờ đêm nay.

Xe vẫn lăn bánh. Đèn pha rọi lên mặt đường phía trước, ánh đèn tạo nên một vầng sáng và xung quanh đó là cảnh vật đen thẫm. Cho đến lúc vầng trăng ló ra khỏi đám mây, tỏa làn sáng bạc lên cánh đồng không vắng ngắt, Ian đỗ xe lại bên vệ đường. Xung quanh họ chỉ một không trung hoàn toàn im ắng.

- Tiểu thư muốn hút thuốc không?- Ian lấy bao thuốc trong túi ra, nói. Diana rút một điếu. Ian bật lửa châm cho nàng. Lúc lửa cháy, nàng ngược cặp mắt lên, một thủ thuật cũ kỹ nàng quen sử dụng để quyến rũ đàn ông, làm họ chú ý đến cặp mắt tuyệt đẹp của nàng. Nhưng Ian không hề để ý. Nàng buộc phải “đi bước trước” để tiến hành màn kịch chinh phục nàng đã vạch sẵn ở nhà.

- Ông nghĩ gì mà đắm chiêu thế?

Ian khẽ đáp:

- Tôi đang buồn. Tôi quen sống một mình cho nên khi có người bên cạnh, nhiều khi tôi quên không xử sự cho thích hợp. Tiểu thư tha lỗi cho tật vụng về đó của tôi. Hình như tôi đã làm cô mất vui?- Ian nói đến đây, hơi mỉm cười.

- Trái lại thì có. Tôi lại rất thú ông.

- Cảm ơn tiểu thư. Tôi cũng xin nói tôi cũng rất thú tiểu thư.

- Nếu vậy, ông không thể xưng hô với tôi một cách giản dị hơn được sao?

Ian không trả lời, chỉ mỉm cười, và Diana thấy vậy là mình đã tiến thêm một bước. Chỉ lát nữa thôi, ma lực của đêm khuya và sức quyến rũ của nhan sắc nàng sẽ uộc Ian phải khuất phục. Mà quả vậy, trong một thoáng, Ian đã suýt kể ra chuyện tấm ảnh Diana và thổ lộ là hình ảnh nàng đã kích thích trí tưởng tượng của chàng trong một thời gian dài. Nhưng không biết do bản chất thận trọng của người dân Scotland hay do tính dè dặt nhút nhát của con người quen sống thầm lặng, Ian đã bỏ qua cơ hội đó.

Ian chuyển đề tài câu chuyện, hỏi về bà vú Ellen, và Diana vốn không hề nhút nhát rụt rè đã kể chàng nghe về tuổi thơ của mình. Nàng cố miêu tả hoàn cảnh con một của nàng thành thứ gì

bi thảm và nàng đã thành công. Bởi thật ra tuổi thơ của nàng đúng là buồn tẻ, mặc dù nàng không ý thức được điều ấy.

Mọi đứa con một đều đáng thương, nếu như cha mẹ chúng không hiểu ra và cho con cấp sách đến trường để có bạn bè cùng lứa tuổi và để chúng bớt thói ích kỷ. Nhưng cha mẹ nàng lại quá quý con gái, không muốn để con phải tiếp xúc sớm với cuộc sống phũ phàng ngoài xã hội, nên không cho con đến trường. Tuổi thơ của Diana chỉ diễn ra trong khung cảnh người lớn. Họ đều chiều chuộng nàng hết mức nhưng lại không cho nàng được hưởng sự chia sẻ của bạn bè cùng lứa. Và Diana đã không được nhận một bài học nào về sự hòa nhập và nhường nhịn.

Không có gì lạ khi bây giờ Diana chỉ quan tâm đến thứ gì liên quan đến một mình nàng. Nghe Diana kể về nỗi cô đơn tuổi thơ của nàng, Ian hiểu ra rằng lòng thương yêu quá mức của cha mẹ cùng với hình dáng quá đẹp của đứa con đã làm méo mó tính tình Diana, đến mức biến nàng thành một kẻ hoàn toàn ích kỷ.

Ian cũng là con một, nhưng do mẹ mất sớm và do sinh hoạt ở trường, chàng đã thoát được nguy cơ kia, nhưng đồng thời lại đẩy chàng vào một thái cực khác: chàng không được ai thương yêu sâu sắc.

Diana thấy được nàng đã thành công trong việc bắt Ian phải chú ý đến nàng, bèn kết luận:

- Anh thấy đấy, hồi nhỏ tôi là đứa trẻ hoàn toàn cô đơn.

Giọng nàng bi thảm làm sao!

Nhưng Ian đã chữa lại:

- Đấy là cho đến khi cô lớn lên và bước vào tuổi thiếu nữ.

- Đúng thế, bây giờ thì tôi hoàn toàn không cô đơn. Tôi có rất nhiều bạn bè. Tuy nhiên đôi khi...

Nàng thở một hơi rất dài thay cho mấy chữ cuối cùng.

Ian nhớ lại những bè bạn của Diana chàng thấy trong nhà hàng Embassy, và chàng rất hiểu hai chữ “đôi khi” vừa rồi, đồng thời chàng cũng đủ thông minh để đoán ra rằng, Diana “tỏ ra” là có nhiều bạn. Những người “bạn” đó trước mặt Diana thì tỏ ra yêu quý nàng vô cùng, nhưng chỉ cần nàng quay lưng đi là họ đưa nhau chê cười nàng.

Ian thầm tự hỏi, Diana đã bao giờ được biết đến niềm vui của một tình bằng hữu thật sự chưa?

Họ trò chuyện như thế chừng một tiếng đồng hồ, rồi không một lời triu mến, không một ánh mắt, một cử chỉ, thậm chí một câu khen, Ian bật công tắc, cho xe chạy về thành phố. Điều này phải lúc về đến nhà Diana mới nhận ra.

Tuy nhiên thái độ ấy làm Diana thấy quá mới lạ và làm nàng kinh ngạc. Và lúc chia tay nhau trên ngưỡng cửa, nàng chìa tay ra cho Ian bắt, nói:

- Tôi muốn còn được gặp lại anh nữa, Ian.

Câu nói này hoàn toàn chân thành, một khoảnh khắc Diana trở về con người thật của nàng.

6

Ronald Steward ghen. Trong ba tháng trời, trước khi Ian từ châu Phi trở về, Ronald đã là người được Diana đối xử thân tình nhất. Ronald biết rõ như thế và tuy trong đáy lòng, anh thấy có ít hy vọng để tiến thêm một bước nữa trong mối quan hệ giữa hai người, nhưng Ronald vẫn tận hưởng niềm hạnh phúc được Diana quý mến hơn mọi đàn ông khác đang theo đuổi nàng.

Ronald khá đẹp trai, theo kiểu hơi đa nghi và hơi hợm hĩnh. Diana coi anh ta là bạn đồng hành lý thú nhất trong lúc ngồi ăn. Và bây giờ Ronald phải “nhường ngôi” cho một thằng cha “tù trưởng bộ lạc”, gọi theo cách “hội” của Diana đặc biệt dành cho Ian Carstairs.

Chưa bao giờ Diana hờ hững với “hội” của nàng như thời gian này. Ngay cả Rosemary, bạn thân thiết của nàng, cũng ít khi gặp nàng, ngoại trừ thời gian Ian về quê ở miền Scotland. Bởi lúc nào Diana cũng đi cùng với anh ta.

Ronald bảo Rosemary:

- Thằng cha ấy có gì để cô ta bám thế nhỉ? Tôi nghĩ mãi mà chưa thấy.
- Anh chàng ấy đâu có phải lắm tiền, và chắc chắn là lại không biết cách trò chuyện, - Rosemary nói. - Theo tôi đoán, chỉ một tuần nữa là Diana chán phè anh ta thôi.

Ronald và Rosemary đang ngồi trong một hộp đêm. Họ vừa ăn bữa tối xong, vẫn còn chuyện phiếm thì Ian và Diana bước vào. Lúc này Diana đẹp một cách lộng lẫy và Ian thì có một thân hình lý tưởng để tôn thêm nhan sắc nàng. Diana tóc vàng óng, vóc nhỏ bé. Ian thì cao lớn, da rám nắng và không hề lúng túng chút nào với vóc quá khổ của mình. Nhưng trong không khí ồn ào và điệu bộ của một hộp đêm, Ian làm cho mọi người có cảm giác như anh ta lạc lối mà lọt vào chỗ này.

Dàn nhạc chơi đình tai nhức óc, quất một thứ âm thanh rối loạn vào những cặp trai gái đang lắc lư ôm chặt nhau tình tứ. Mặt họ đều xung huyết vì rượu và vì không khí ngột ngạt. Gian hầm này ngày trước là kho chứa rượu và bây giờ không có hệ thống thông gió thêm nào nữa. Những người phục vụ mặt xanh lợt lảng xăng chạy đi chạy lại, bưng khay sâm banh, khay đựng cá mòi và trứng là thức ăn bữa tối quen dùng của người London. Bữa tối giản dị tương phản với bữa chiều thịnh soạn họ dùng trước đây vài tiếng đồng hồ.

Các cô gái dễ dãi nhảy theo kiểu phô trương với những người đàn ông đáng tuổi cha họ. Những bà đứng tuổi phì nộn, đeo đầy vàng ngọc trên người thở hổn hển trong vòng tay những cậu con trai đáng điệu ngộ nghĩnh, hình như chỉ chực tuột tay ra vì vòng eo của các quý bà quá

lớn.

Đây là cuộc sống, là sự tiêu khiển, là cái gọi là hoan lạc.

Những lời pha trò táo tợn và những khúc hát chậm chọc vang lên khi dàn nhạc ngừng lại một chút để chuyển sang bản nhạc khác. Rồi sau đây, những con rối, những kẻ ăn bám của một xã hội văn minh tiếp tục ôm nhau, lắc lư, quay cuồng theo nhịp điệu nhạc đình tai nhức óc, làm tê liệt mọi cái đầu.

Gian hầm dùng làm hộp đêm này được trang hoàng lòe loẹt, nhưng tất cả những trang trí đó đều chìm vào thứ ánh sáng mờ tối, do những ngọn đèn ngũ sắc rất yếu tỏa ra. Các đi văng kê áp vào tường, đầy chật cả một bộ sưu tầm đủ các loại người trong xã hội. Một số là nhân vật có địa vị cao trong xã hội, nhưng họ không phải khách thường xuyên ở đây. Họ đến chỉ để ngắm nhìn và hưởng thụ một sự khuây khỏa những nỗi buồn bực họ vấp phải bên ngoài.

Những phụ nữ đảm nhiệm công việc làm nền cho khung cảnh này, tạo cho hộp đêm làm ăn phát đạt, đêm nào cũng có mặt, cho đến khi nào họ phát hiện một hộp đêm khác lý thú hơn. Những phụ nữ này đều xinh đẹp, lịch sự, giàu có, chồng con đàng hoàng, nhưng họ đến đây để tìm cảm giác mới lạ và mạnh mẽ. Bề ngoài hờ hững thản nhiên của họ che giấu bên trong một nỗi khát khao cháy bỏng. “Hãy ban cho tôi lạc thú!” “Hãy xâu xé tôi đi, nếu các bạn thích!” Trong họ rõ ràng như muốn hét lên những câu như thế. Dường như họ tưởng mọi lạc thú dâm dật nhất, oái oăm nhất, điên cuồng nhất mà vẫn chưa cho thế là thỏa. Dâm dật và bắn thiu, đó là khao khát của họ.

Một cô gái rất trẻ bước vào. Cô ta là dân “tập sự”. Có lẽ mẹ cô ta đã quá mệt phải ngăn cản con gái, hoặc cũng có thể cô ta trốn nhà đến đây. Cô ta đẹp đến mê hồn. Tiêu biểu cho một sức lực trẻ trung, trong trắng, cô ta đưa cặp mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, vừa có vẻ sò sọ vừa có vẻ muốn liêu lĩnh. Dần dần, những cặp nháy điên loạn, tiếng nhạc thô bạo, làn ánh sáng mờ ảo tỏa lên những tấm thân cuồng nhiệt, cuối cùng đã tác động lên cô gái thơ ngây. Cô bật cười rồi cười vang. Cô thấy ngồ ngộ... Hay đấy, mình sẽ phải đến đây nữa. Và cô đã được “giáo hóa”. Một năm sau cô sẽ trở thành khách thường xuyên của hộp đêm này và cũng lao đầu vào để có được những cảm giác mãnh liệt nhưng rẻ tiền kia.

Ronald và Rosemary ngồi ở góc trong cùng, khuất nẻo của hộp đêm. Xung quanh họ là những tấm gương phản chiếu và đưa đi đến bất tận hình bóng của họ. Ronald thuộc loại người chỉ có lợi thế duy nhất khi anh ta ngồi trong phòng ăn. Khi thiếu chiếc bàn ở trước mặt và dàn nhạc chơi thì anh ta hoàn toàn bất lực. Nét đó của Ronald chỉ là một trong những mặc cảm nảy sinh từ khi coi tổ ấm gia đình chỉ còn là nơi dành cho trẻ nhỏ và người ốm.

Đàn bà đẹp, nhạc và rượu là điều kiện để con người sung sướng. Đó là quan niệm của Ronald. Anh ta tưởng mình si mê Diana, nhưng nếu nàng không phải người đẹp nhất trong số những người anh quen biết và nếu nàng không nổi tiếng đến như thế, chắc hẳn Ronald Steward đã không nghĩ đến chuyện cưới nàng.

Nhìn Ian và Diana bước vào, Ronald rất khó chịu nhưng cố cười ra tiếng: - Kìa! Diana đang

huấn luyện thẳng cha người rừng. Tôi tin rằng hồi hấn mới vào đây lần đầu, hấn còn chưa hiểu cock tail là cái gì.

Rosemary bật cười theo:

- Tôi thì lại nghĩ, Diana chẳng phải huấn luyện thẳng cha ấy nhiều lắm đâu, - cô ta nói và nháy mắt láu lỉnh với Ronald, rõ ràng là để châm chọc anh này.

Từ ngày cảm thấy không còn phải lo thiếu tiền nữa, Rosemary biến thành một thứ mèo cái dửng mỡ. Chị ta luôn thò vuốt ra mài vào người đàn ông nào ngồi cạnh chị ta lúc đó. Nhưng đồng thời Rosemary lại quá ích kỷ và không hề quan tâm đến ai khác. Hiện nay, Rosemary đang thận trọng quyến rũ Huân tước Leadhold và để mặc cho những người khác muốn làm gì thì làm.

Diana giơ nhẹ tay chào Rosemary và Ronald, nhưng không tiến đến trò chuyện với họ như nàng thường làm hai tháng trước đây. Rồi nàng cùng Ian ngồi xuống bàn, tiếp tục trò chuyện.

Ronald hỏi:

- Cô có tin rằng Diana mê cậu ta rồi không?

- Có thể. Làm sao tôi biết được?- Rosemary nói. – Theo tôi thì khó có thể như thế, bởi xưa nay Diana bao giờ cũng thích loại đàn ông kiểu cách , như anh chẳng hạn, Ronald. Còn anh chàng kia quá đơn giản.

Ronald lầu bầu khó chịu:

- Tại sao thẳng cha không về cái quê hương Scotland của hấn và đừng bao giờ bén mảng đến đây nữa?

- Vậy anh đến hỏi anh ta xem sao? – Rosemary nói.

- Tôi rất thèm đến bảo thẳng hấn như thế.

Giọng Ronald uất hận khiến Rosemary quay sang lo ngại nhìn anh ta.

Ronald đã nốc quá nhiều rượu và những lúc như thế này anh ta dễ gây sự với bất cứ ai, để rồi sẽ phải ân hận. Nhìn Ronald, Rosemary có cảm giác nếu anh ta gây chuyện, anh ta rất khó thắng nổi Ian.

Chị ta lạnh lùng nói:

- Đừng nói dóc dẫn. Nếu anh gây chuyện, anh sẽ chẳng được lợi gì mà còn làm Diana giận đấy.

- Dù sao... Ronald đã hơi dụi xuống.- Cũng quá lỗ bịch. Thôi được , tôi sẽ không bao giờ

gặp Diana nữa.

Rosemary đáp:

- Anh yên tâm. Chỉ ít lâu nữa, chán anh ta, Diana lại quay về với chúng ta thôi.
- Tôi cũng rất muốn tin như thế. Nhưng phải có cách nào gạt thẳng khốn kiếp kia đi cho khuất mắt, nếu không khó có thể cô ta quay lại với chúng ta lắm. Ôi lạy chúa tôi. Ta về thôi!

Ronald gọi tính tiền.

Đúng lúc ấy, Diana nhắc đến họ với Ian. Trong hai tháng qua, “kế hoạch” của nàng không tiến triển được là bao, tuy nhiên Diana vẫn chưa định từ bỏ. Thật ra nàng đam thích thú với vở kịch này, mặc dù nàng không dám tự thú nhận. Và nàng vẫn tự nhủ là phải thực hiện bằng được cuộc “trừng phạt”.

Diana ngày nào cũng đi chơi với Ian. Họ cùng ăn hiệu, xem đua ngựa, ngồi xe dạo chơi, nhưng Diana thấy vẫn chưa thể tin rằng Ian mê mình hơn chút nào.

Mùa hè sắp hết và Diana hạ quyết tâm phải hoàn thành kế hoạch trong vụ hè này. Chỉ một hoặc hai tuần lễ nữa, mùa vui chơi chấm dứt và mọi người sẽ rời khỏi London. Khi đó chắc chắn Ian sẽ quay về lãnh địa của dòng họ chàng tại xứ Scotland. Còn nàng cũng sẽ liên tiếp nhận đủ các loại thiệp mời, chỉ còn việc chọn xem nên nhận lời đến đâu và khước từ đến đâu.

Bạn bè nàng, và quan trọng nhất là bạn bè mẹ nàng bắt đầu bàn tán về nàng. Mặc dù từ lâu họ không còn tin một ngày nào đó Diana chịu lấy chồng, nhưng họ cũng không thể không chú ý đến “mối tình” mới của nàng. Bản thân Diana thì quá ngán cứ phải “chinh phục” một kẻ mà nàng căm ghét, nàng quyết định trong tuần này phải đẩy sự việc đến điểm nút. Ian phải ngỏ lời, và nhân đó nàng sẽ khước từ bằng thái độ khinh bỉ, làm cho anh ta bẽ mặt, nhục nhã.

Thì ra việc này gay go hơn nàng tưởng, nhưng Diana hạ quyết tâm phải chiến thắng. “Mình rất đẹp”. Diana tự động viên, lúc ngắm mình trong gương. Nàng thấy hình Ronald cũng có trong tấm gương này. Phải rồi, Ronald! Ta cho thêm một chút gia vị ghen tuông vào món ăn này xem chừng cũng hay đấy. Trong những lần trò chuyện với Ian, nàng hay nhắc đến Ronald. Hôm nay nàng trở anh ta, nói:

- Anh thấy anh ta đẹp trai không? Tôi rất yêu anh ấy.

Ian đưa mắt nhìn Ronald lúc này đang cau có bên cạnh Rosemary.

- Hiếm ai đẹp trai bằng Ronald, anh công nhận không?- Diana nói thêm.
- Công nhận, - Ian lạnh lùng nói, trong bụng thầm nghĩ, thằng cha công tử bột kia cần một năm lao động cật lực và một cái đá thật mạnh vào mông hoặc vào chỗ nào đó.

Thất vọng vì câu trả lời, Diana xoay cách khác.

- Ta đến trò chuyện với họ đi, - nàng đứng lên. –Đã lâu rồi tôi không trò chuyện với anh ta.

Diana chạy đến bàn họ. Không còn cách nào khác, Ian đành đi theo.

Diana nói với Rosemary:

- Bỏ thân mến, bọn mình đến trò chuyện đôi chút với hai bạn. Ian nói chuyện với mình mãi cũng chán, lại thấy bàn bên này vui hơn.

Diana ngồi ngay vào giữa Ronald và Rosemary, để Ian ngồi phía ngoài, bên Rosemary. Sau đó, Diana sôi nổi trò chuyện với Ronald về rất thân tình. Ronald không ao ước gì hơn thế. Anh ta sung sướng, không ngờ sự thể lại xoay ra như thế này. Đang giận Diana, anh ta phần khởi cười nói rất vui. Anh ta trả lại hóa đơn cho người hầu bàn rồi gọi lấy thêm sâm banh, mặc dù lúc này đã khuya và khách đã về gần hết. Hầu bàn đem xô đựng chai sâm banh đến. – Ta nhảy đi, - Ronald tha thiết mời Diana, biết rằng về mặt khiêu vũ, không ai nhảy giỏi hơn anh ta.

Ronald nhảy giỏi đã đành, nhưng còn giỏi cả cách thăm tán tỉnh trong lúc ôm phụ nữ cùng nhảy. Diana nhận lời và cặp Ronald- Diana đã bắt đầu quay cuồng theo nhịp của dàn nhạc. Rõ ràng Diana đang rất vui. Nhưng Ian không hề quan tâm đến chuyện đó mà vẫn trò chuyện nghiêm túc với Rosemary. Mãi đến lúc cặp Ronald- Diana quay về bàn, Ian mới lộ ra đôi chút lúc chàng bảo Diana:

- Tôi hy vọng cô tha lỗi nếu tôi đề nghị ta về bây giờ. Hoặc cô có thể ở lại với các bạn cô, còn tôi xin về trước. Mai tôi có việc phải dậy sớm nên không muốn thức khuya.

- Dậy sớm? Anh có công việc gì vậy?

- Tôi phải đi vắng vài ngày.

Diana thở phào, nhưng cũng hơi tự ái thấy Ian không nói chuyện này từ trước. Nàng đứng dậy, biết rằng không thể làm Ian thay đổi ý kiến. Nàng đã biết tính Ian, lúc nào muốn về quê là đi luôn.

- Tạm biệt, -Diana nói với Rosemary. – Mai ta sẽ gặp nhau, Ronald.

Hơi tiếc là phải về sớm, nhưng không muốn ở lại một mình, Diana buồn bã chui vào xe.

Nàng hỏi:

- Anh không khó chịu thấy tôi nhảy với Ronald chứ?

- Sao tôi lại khó chịu?- Ian nói, giọng hoàn toàn bình thản.

- Tôi đang tính, có nên nhận lời cầu hôn với anh ấy không.

- Chuyện đó cô là người duy nhất phải quyết định, Ian đáp.

Tuy nhiên chàng cũng hơi giật mình. Trước đây chưa bao giờ chàng muốn yêu Diana. Sau lần gặp mặt đầu tiên, Ian đã cho là nàng nông cạn và tầm thường. Nhưng sau nhiều lần gặp gỡ, chàng nhận thấy đằng sau vẻ tầm thường và nông cạn đó có giấu kín một phẩm chất thật sự, một cái duyên mà ít người nhận thấy. Xưa nay Ian có tính ham mê khám phá. Kinh nghiệm thám hiểm chàng thu được trong miền rừng rậm và sa mạc châu Phi, giờ chàng áp dụng vào việc khám phá bản chất Diana. Chàng dần dần thấy được những gì phía sau thái độ hờ hững vô tình và phù phiếm của nàng.

Thời gian trôi qua, dần dần Ian thấ mến Diana. Nhưng Ian cảm thấy chàng không thể hy vọng gì được, Diana đã làm cho chàng yêu cô ta và bây giờ chàng quyết định sẽ không để lộ tình cảm của mình cho đến khi chàng biết rõ Diana có yêu mình hay không. Chàng rất không muốn bề mặt khi bị nàng từ chối. Mặc dù thái độ Diana vui vẻ thân ái, nhưng Ian chưa tin nàng có thể yêu được chàng.

Bất chấp thái độ bình thản chàng cố giữ, nhưng rõ ràng tối nay, sự kiên nhẫn của chàng đã bị thử thách dữ dội. Chàng không ưa Ronald và chàng không thể không có chút ghen với y, cũng như với bất kỳ người đàn ông nào được Diana tỏ vẻ thân mật. Ian biết rằng Diana quen được nuông chiều đậm hư và nàng chưa tha thứ cho thái độ của chàng hôm chàng đến báo tin Jack, nhưng Ian tin rằng nếu xa cái xã hội phù phiếm và hư hỏng này, Diana sẽ tìm lại được bản chất tốt của nàng.

Tình cảm của Ian không cuồng nhiệt, dữ dội và liều lĩnh như của chàng trai trẻ chưa hiểu biết gì mấy về bản chất con người. Tình cảm của chàng là loại tình cảm sâu thẳm của con người đầy đặn vốn sống, con người không chạy theo thứ hoàn chỉnh tuyệt đối mà sẵn sàng bỏ qua một số nhược điểm nào đó của đối phương một khi anh đã yêu.

Và cuối cùng, sau khi suy xét, cân nhắc, Ian quyết định sẽ lấy Diana.

Chàng khao khát nàng. Sắc đẹp của Diana làm chàng say mê. Chàng yêu vẻ duyên dáng, nụ cười, cả sự yếu đuối của nàng cũng làm chàng thương xót. Làn da tay của Diana mới mịn màng làm sao, mỗi khi nàng chìa ra cho chàng nắm. Thân thể tuyệt mỹ của nàng có sức hút như nam châm. Cái cổ trắng ngần, phần ngực lộ ra trên cổ áo làm chàng thêm khát đến run người. Nhưng đồng thời, Ian cũng không quên những nhược điểm của Diana, trước hết là những giận hờn bất chợt và những trò thô bỉ làm nàng thích thú.

Họ ngồi trong xe, không nói với nhau một lời. Đến quảng trường Grosvenor, khi xe đỗ lại, Diana quay sang Ian.

Ánh đèn đường chiếu vào mái tóc và vai trần của nàng trắng ngần. Bàn tay nàng chạm nhẹ bàn tay Ian và chàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, dễ chịu.

Nàng dịu dàng nói:

- Nếu ngày mai anh đi, sao anh không nói với tôi lúc chia tay là “hẹn ngày gặp lại?”.

Diana ngược mắt nhìn Ian và không ai có thể nghi ngờ rằng đây không phải là một lời mời mọc. Nhưng Ian không nói một lời, lẳng lặng mở cửa xe, đỡ nàng bước ra. Đỡ chìa khóa cửa trong tay nàng, chàng bước lên bậc thềm.

Diana theo sau, cơn uất trào lên chẹn lấy cổ. Khi cánh cửa nặng nề mở ra và Diana bước ngang qua bên cạnh để vào gian tiền sảnh tối tăm, Ian bước vào theo, và không để nàng kịp quay gót, chàng ôm ghì lấy nàng.

Ian dò tìm môi nàng rồi hôn, nhưng không phải kiểu hôn thô bạo, mà một cái hôn say đắm khiến nàng không thể nào quên.

Rồi chàng buông Diana ra, trước khi nàng kịp định thần.

Cánh cửa đóng lại và chàng đã ra ngoài.

7

Đối với Ian cái hôn ấy vô cùng quan trọng. Đối với Diana, sau phúc ngạc nhiên, cái hôn ấy chỉ đánh dấu một bước tiến trên con đường đến toàn thắng. Nàng bước lên trên giường ngủ, hai má vẫn còn nóng hổi, nhưng nàng quên Ian rất nhanh và chìm vào một giấc ngủ êm đềm, không mộng mị.

Ian thì suốt đêm đó đi lang thang trên các đường phố vắng tanh, chỉ thỉnh thoảng mới gặp một cảnh sát đi tuần hoặc một gái điếm ế khách.

Bây giờ chàng hiểu ra rằng chàng đã yêu Diana đến chừng nào. Con đường khao khát tình yêu của chàng đã bị ức chế suốt bao nhiêu năm. Chàng đã nén lại và dìm đi mọi tình cảm cũng như bản năng bằng thứ ý chí của người Scotland, nhưng hôm nay, giống như ngọn núi lửa, tất cả những gì bị nén lại đó bùng lên dữ dội với một mãnh lực vượt ra ngoài tầm chế ngự của chàng.

Chàng khao khát Diana và muốn được hưởng nàng. Trong bao năm qua, bằng lòng quyết tâm và ý chí phi thường, chàng đã làm cái điều mà người khác không thể làm được. Chàng đã dè sẻn sức lực để khi đã quyết định tấn công thì tấn công kỳ cho đến thắng lợi hoàn toàn. Và lúc này đây, sức lực đó được hướng vào mục tiêu chàng tha thiết nhất, hơn mọi thứ.

Trời rạng sáng, Ian trở về khách sạn. Sau khi ngủ vài tiếng đồng hồ, chàng thức dậy, mặt trời đã rọi nắng vào qua cửa sổ, các rèm vẫn còn để mở. Lúc ngồi ăn điểm tâm, chàng nhận được rất nhiều thư từ. Đa số là thư mời đến nhà của bạn bè cha chàng, họ rất mong gặp chàng. Một người coi rừng trước đây của cha chàng báo tin hiện gà gô rất nhiều và nếu từ nay đến ngày 12 mà đi săn thì tuyệt vời. Một lá thư khác làm chàng cau mày, đó là thư của phu nhân Melbourne mới đi Mỹ về, muốn gặp chàng để nghe chuyện về con trai của bà.

Sáng hôm sau, chàng thấy không muốn nhớ lại về Jack. Chàng muốn quên đi vai trò của

Diana trong cái chết của Jack. Nếu Jack không biết nàng, có phải cậu ta hiện đang sống yên ổn trên đất Anh không? Cuộc sống của cậu ta sẽ là của một người trung bình: săn bắn, câu cá, rồi cuối cùng lấy vợ, định cư hẳn ở nông thôn hoặc ở nơi nào đó cậu ta có thể sống thanh thản với vợ con.

Lúc này Ian nghĩ đến Jack, đến năm mồ cô đơn nơi hoang vu, nhớ đến lúc đám anh em da đen chôn xong, những con chim kền kền vỗ cánh bay lượn bên trên. Dù chuyện gì đi nữa Ian cũng không bao giờ quên được những tháng hạnh phúc khi chàng và Jack sống bên nhau và mãi mãi chàng còn nhớ khuôn mặt như của trẻ con, méo xệch đi vì cơn co giật lúc hấp hối.

Bốn hận của chàng đã rõ ràng. Chàng phải đến gặp phu nhân Melbourne, và càng gặp sớm càng tốt. Vốn tính đồng cảm, Ian hủy bỏ những công việc chàng dự định làm trước khi rời London, gọi điện đến nhà phu nhân Melbourne để báo tin rằng chàng sẽ tới đó vào mười hai giờ trưa.

Tuy nhiên, bất chấp mọi cố gắng, thậm chí bằng cách nhớ lại Jack, vẫn không một lúc nào Ian quên được cái hôn đêm hôm qua. Chàng cảm thấy môi mình như vẫn còn nóng hổi và như thể tấm thân mềm mại nhỏ bé của Diana vẫn còn đang trong vòng tay mình. Và Ian vẫn còn như nhìn thấy trước mắt, cặp mắt ngơ ngác, hơi hốt hoảng của Diana nhìn chằm chằm vào chàng, đầu ngửa ra phía sau. Chàng cảm thấy như mùi thơm của mái tóc nàng vẫn thoang thoảng đâu đây, và cặp môi mềm mại của nàng vẫn như còn dính trên môi chàng.

Lúc Ian đến quảng trường Belgrave, đầu chàng chưa hết bàng hoàng. Chàng gõ cửa và gia nhân đưa chàng vào gặp phu nhân Melbourne, một phụ nữ nhỏ bé, rách mảnh mai, yếu ớt, tóc hoa râm và cử chỉ bồn chồn. Bà đưa tay ra cho Ian nắm rồi dịu dàng mời chàng ngồi.

Ian đoán ngay được người phụ nữ tội nghiệp này yêu quý con trai bà đến chừng nào, và chàng thấy nhiệm vụ của chàng lúc này hết sức tế nhị. Khắp gian phòng này, mọi thứ đều có vết tích của Jack. Một bức tranh sơn dầu rất lớn treo bên trên lò sưởi, vẽ Jack mặc bộ đồ kaki đang cười nhìn Ian. Trong tranh, Jack sống động đến mức Ian tưởng như bạn mình đang đứng đó bằng xương thịt. Khắp các nơi trên tường đều treo ảnh Jack ở đủ mọi lứa tuổi: mới đẻ, đi học, cùng đám bạn bơi thuyền, mặc quân phục. Phu nhân Melbourne mặc bộ đồ đen, và Ian hiểu ngay rằng bà vẫn còn để tang con trai yêu quý mà bà không bao giờ còn gặp mặt nữa.

Ian bắt đầu câu chuyện từ lúc Jack đến đất châu Phi. Chàng kể khá nhanh cho đến lúc đoàn thám hiểm của chàng và Jack rơi vào tình thế nguy hiểm dẫn đến cái chết của Jack. Ý định ban đầu của Ian là kể hết cho bà Melbourne biết, nhưng chàng thấy ngay rằng không thể nhắc đến Diana được. Chàng không nhắc chút nào đến Diana, mặc dù cảm thấy mình đã hèn, không dám nhắc lại đúng nguyên văn lời trời trăng của bạn.

Lúc nghe chàng kể xong, phu nhân Melbourne lau nước mắt. Bà phải ngưng lại một chút để lấy giọng bình thường. Cuối cùng bà hỏi:

- Con trai tôi có lần nào tâm sự với cậu về tình yêu của nó với cô Diana Stanlier không?

Ian ngập ngừng:

- Có ạ, - cuối cùng chàng nói. - Jack có lần nói đến cô ấy.

- Chính cô Diana ấy đã đẩy con trai tôi đến chỗ chết, - bà Melbourne đứng phắt dậy nói.

- Thừa phu nhân, có lẽ phu nhân nghĩ lầm, - Ian điềm tĩnh nói. - Cô ấy làm sao lấy Jack được, một khi cô ấy không yêu Jack. Tôi cho rằng điều ấy Jack hiểu.

- Cô ta là loại con gái mà bất kỳ bà mẹ nào cũng rất sợ con trai mình đem lòng yêu cô ta, - phu nhân Melbourne nói. - Cô ta đã quyến rũ nó, đẩy nó đến chỗ mê mẩn cô ta. Cậu không biết đâu, cậu Carstairs, đã bao nhiêu đêm tôi nghe thấy tiếng chân con trai tôi bước quanh quần trong phòng riêng của nó, bởi nó không ngủ được. Tôi là người mẹ, tôi biết rõ con trai mình cũng như mọi bà mẹ trên đời. Và tôi biết được cả cô Diana ấy đã làm con trai tôi đau khổ đến mức nào.

Ian im lặng. Bà mẹ Melbourne nói tiếp:

- Đã bao nhiêu lần tôi cầu Chúa làm cho con trai tôi qua khỏi bệnh tương tư. Đến hôm nó xin sang châu Phi, tôi hiểu và tôi nghĩ, đấy là cách tốt nhất. Tôi hy vọng nó đi vài năm rồi trở về và quên được cái mối tình đầu độc cuộc sống của nó. Jack là toàn bộ những gì tôi có trên cõi đời này. Chồng tôi đã qua đời cách đây vài năm và sau đấy hai mẹ con tôi dính chặt nhau. Tôi phải nói với cậu để cậu biết rằng cho đến ngày nó gặp cô Diana, thì nó hết lòng tận tụy với tôi. Chỉ từ ngày hôm đó nó mới đổi khác. Tính tình không còn giống như trước. Nó thành cau có, hơi một chút cũng xúc động và điều làm tôi đau đớn nhất là nó vô cùng đau khổ. Thôi được, cậu bảo cô gái độc ác kia không yêu con trai tôi, nhưng tại sao cô ta không ngăn chặn ngay từ đầu? Cô ta đã không làm thế. Cô ta đã làm cho nó hy vọng để biến nó thành kẻ phục dịch cô ta và khi cô ta ngán nó rồi thì cô ta quăng Jack ra xa như ta quăng một thứ đồ vô dụng.

Ian không trả lời. Mà chàng còn biết nói thế nào? Không khí im ắng trong vài phút cho đến lúc phu nhân Melbourne tiếp tục nói, giọng lại thân tình như lúc Ian mới vào:

- Cậu tha lỗi cho tôi, nhưng tại tôi quá yêu quý con trai tôi.

- Tôi hiểu, thưa phu nhân, - Ian nói. - Tôi hiểu lòng thương con của phu nhân. Quả là đau xót. Bản thân tôi cũng rất yêu Jack, và khi cậu ấy hy sinh tính mạng để cho tôi sống, tôi đã thề rằng tôi sẽ làm bất cứ thứ gì có thể vì cậu ấy và vì những người Jack yêu quý.

- Ý cậu nói là cậu sẽ làm thứ gì đó với cô Diana Stanlier? - phu nhân Melbourne nghi ngờ hỏi.

- Đúng thế, thưa phu nhân, - Ian sôi nổi nói. - Xin phu nhân hãy nhớ rằng Jack đã từng yêu cô ta. Nhưng cô ta không xứng đáng với tình yêu của Jack. Phu nhân thừa biết, Jack là con người dũng cảm, sống chính đáng. Do được phu nhân giáo dục, Jack phân biệt rất rành rọt điều

thiện điều ác, thật thà và giả dối. Trong con người Diana cũng có lòng chân thành và Jack rất biết như thế. Nhưng chúng ta hãy mong đợi cô ta sớm bộc lộ được lòng chân thành ấy trong khi còn chưa muộn.

- Ý cậu nói rằng, trong khi cô ta chưa đẩy những đàn ông khác vào chỗ chết?- Phu nhân Melbourne chưa chát hỏi.

Ian không trả lời.

Chàng ngồi với phu nhân Melbourne hơn một tiếng đồng hồ. Bà kể rất nhiều thứ về Jack, tất cả những thứ gì thân thiết và êm đềm mà một người mẹ có thể nhớ được về đứa con trai yêu quý của bà. Bà cho Ian xem không biết bao nhiêu bức ảnh chụp Jack, khiến nếu Ian không thực sự yêu quý Jack chắc hẳn chàng đã thấy ngán. Nhưng Ian rất yêu quý Jack và chàng còn hiểu được nhu cầu của một người mẹ cần thổ lộ nỗi đau khổ của bà với một trong những bạn bè thân thiết của con bà.

Trong những lá thư gửi về gia đình, Jack kể rất nhiều về Ian, khiến phu nhân Melbourne biết rằng chàng là một chàng trai hoàn hảo và Jack hết sức yêu quý chàng. Bây giờ bà đưa cho Ian xem một số trong những lá thư đó. Đọc chúng, Ian rất cảm động và thấy Jack đã quá lý tưởng hóa chàng, miêu tả chàng thành một anh hùng. Nhưng đồng thời Ian cũng phần nào thấy ngượng, bởi chàng chưa biết nên đền đáp tấm lòng đó của Jack bằng cách nào.

Ý nghĩ đó khiến Ian không nỡ bỏ mặc phu nhân Melbourne ở lại một mình ôm nỗi đau khổ mất con, ôm nỗi đau thấy con trai mình nằm trong nấm mồ cô đơn, trong khi Diana đắm mình ngày này sang ngày khác trong lạc thú triền miên. Ian băn khoăn trong lòng, không chỉ vì chàng say mê Diana, mà vì chàng rất mong phu nhân Melbourne được thanh thản trong lòng. Chàng rất ao ước phu nhân tìm được niềm vui trong tấm lòng từ thiện bao la, thứ chính đáng hơn rất nhiều so với nỗi căm giận, oán hờn, mà như chàng biết, nỗi oán hờn đó đã đến mức độc địa.

Nhưng chàng đã không làm được điều đó. Và khi ra đến ngoài phố, chàng thấy không muốn chia sẻ tâm trạng của phu nhân Melbourne.

Cuộc tiếp xúc vừa rồi với mẹ của Jack càng đẩy thêm quyết tâm của Ian cứu Diana không phải chỉ vì chàng yêu nàng và chàng muốn tìm thấy hạnh phúc bên nàng, mà còn vì chàng coi Diana là người xứng đáng được cứu vớt. Trường hợp Diana không giống như đại đa số những phụ nữ cùng thời với nàng. Ian biết lai lịch dòng họ Stanlier, giống như tất cả những ai quan tâm đến lịch sử Anh Quốc đều biết. Và chàng còn có đủ trình độ về tâm lý học để biết rằng Diana đã thừa kế, ở mức độ rộng rãi, phẩm chất đã tạo cho dòng họ quý tộc lâu đời Stanlier được mọi người kính nể.

Ngay tối hôm đó Ian đến làng Hellingly, thuộc quận Sussex, để tìm một người có thể giúp chàng tậu giống ngựa thuần chủng đem về đảo Ronsa. Ian hiểu biết về súc vật và chúng cũng hiểu biết về chàng. Chàng yêu Diana chính vì nàng cũng yêu súc vật như chàng. Diana là một kỵ nữ tuyệt vời. Đã nhiều buổi sáng tinh mơ, Ian cưỡi ngựa với nàng. Một hôm, họ phi ngựa đến chợ Newmarket, tới thăm một người bạn của chàng. Hôm đó Diana đã giúp chàng thử các giống ngựa mà nàng chưa hề quen biết, với lòng dũng cảm của một kỵ nữ bẩm sinh.

Lần duy nhất Ian thấy tình cảm của Diana lộ ra là hôm nàng thấy một con chó bị chết. Hôm

đó hai người ngồi trong xe của Ian đi về thôn quê. Lúc trở về, Diana cầm lái, và đột nhiên đến quảng trường Grosvenor, họ nhìn thấy một đám đông tụ tập trước cửa nhà.

Diana nói:

- Tai nạn! Trước cửa nhà tôi liên tiếp xảy ra tai nạn. Thật kinh khủng! Lúc họ đến nơi thì thấy một chiếc tắc xi đỗ bên cạnh hè phố, có vẻ lái xe này phạm lỗi.
- Cô ngồi lại đây để tôi ra xem chuyện gì, có phải ai bị xe chệt không, - Ian nói.

Diana đỗ xe chờ Ian. Nàng không chịu nổi quang cảnh tai nạn vì chỉ cần nhìn thấy máu là nàng phát ốm rồi. Ian lách qua đám đông và kinh hoàng nhìn thấy con chó Swona của Diana đang nằm dưới cống thoát nước. Con chó còn thở thoi thóp, nhưng đã rất yếu và chàng thấy rõ ràng không còn hy vọng gì cứu sống được nó.

- Tại nó chạy vào đúng trước bánh xe, - người lái xe tắc xi luôn miệng nhắc lại mỗi một câu đó với bất cứ ai nhìn anh ta.

Ian định nhắc con chó lên, nhưng Diana đã ra khỏi xe chạy đến. Nàng quỳ gối xuống bên cạnh cống, nhắc con Swona lên, đặt nó vào lòng. Mặt nàng tái nhợt, nhưng nàng không khóc, chỉ nức nở rất khẽ do cố ghìm lại, lúc con chó mở mắt vì thấy bàn tay thân thiết đụng vào nó.

Nhận ra chủ, nó cố lấy tàn lực vẫy đuôi. Rồi trong lúc Diana âu yếm vuốt ve, dịu dàng nói với nó, thì chó giẫy nhẹ một cái và mềm oặt ra tắc thở.

Ian đỡ con chó lên tay và dịu một Diana thăm hại về nhà. Trông nàng không còn ra người. Sau đấy chàng chôn con chó ngoài vườn.

Không phải Diana chỉ khóc lúc ngồi với bà vú Ellen, mà khi Ian lên báo tin đã chôn cất xong, chàng thấy nàng úp mặt lên vai bà vú, khóc nức nở.

Chính tại làng Hellingly mà lần đầu tiên Ian nhìn thấy con ngựa xám, sau này nó sẽ đóng vai trò quan trọng trong cuộc đời chàng cũng như cuộc đời Diana. Thoạt đầu Ian chỉ định tậu một số ngựa cái giống, nhưng đến khi nhìn thấy con Starlight, chàng không thể cưỡng nổi sự cám dỗ. Con ngựa này là giống Ả - Rập thuần chủng, ngay khi nhìn thấy dáng chạy nước kiệu của nó, Ian đã muốn được xem kỹ. Tuy cảm thấy việc tậu con ngựa quý này hơi quá xa xỉ so với khả năng tài chính của mình, Ian vẫn quyết định mua vì hình dung thấy Diana cười trên lưng nó... Nàng ngồi trên con ngựa thuần chủng Ả - Rập này sẽ đẹp biết chừng nào! Và Ian dường như hình dung thấy trước mắt Diana cười con ngựa đó sóng đôi với chàng qua những dải đất ven biển trên đảo Ronsa.

Điều cám dỗ trên đúng là không thể cưỡng nổi. Chàng bèn mua con ngựa bất chấp chủ nó đòi một giá khủng khiếp. Sau khi thỏa thuận cách thức đưa con ngựa đến đảo Ronsa, hôm sau Ian trở về London.

Ian nóng lòng muốn gặp Diana, nghe giọng nói của nàng, ngắm khuôn mặt kiều diễm của nàng ngược lên nhìn chàng. Và chàng cũng khao khát lặp lại lần nữa cái hôn chớp nhoáng mà đến giờ chàng vẫn còn giữ y nguyên cảm giác.

Vừa đến nơi, Ian gọi điện ngay cho Diana và sung sướng nghe thấy tiếng nàng trả lời trong máy, giọng vui vẻ và hồ hởi như mọi khi.

- Đi ăn với anh?- Diana hỏi lại. – Xin sẵn sàng! Chuyển ngao du vùng thôn quê của anh thế nào? Vui vẻ chứ?

- Tôi rất nhớ cô, Diana, - Ian đáp, hơi ngượng miệng vì câu “ngổ lời” đó mà chàng chưa quen.

Tiếng Diana cười vang trong máy:

- Cảm ơn anh, Ian. Tôi cứ tưởng tôi chẳng là gì đối với anh hết, không hơn gì gáo nước đổ lên đầu con vịt. Anh nhớ tôi thật đấy à?

- Tối nay tôi sẽ trả lời câu hỏi của cô, -Ian gác máy.

Diana thầm nghĩ: “Phen này thì mình nắm được hắc ta rồi!” và nàng thấy trào lên một niềm khoan khoái.

Nàng hồ hởi đặc biệt suốt ngày hôm đó, nóng lòng mong cho đến giờ hẹn. Hôm nay nàng ăn mặc, trang điểm hết sức cẩn thận. Xong xuôi, nàng không lên chỗ bà vú Ellen. Nàng cảm thấy rất không muốn nghe bà tiếp tục ca ngợi Ian. Nàng nhủ thầm rằng, nàng căm ghét “hắn” và rất không muốn ai ca ngợi “hắn” trước khi đi gặp “hắn”. Tối nay nàng sẽ trả được thù và làm việc đó một cách dễ dàng.

Chị hầu phòng chuẩn bị hành trang cho Diana để ngày mai nàng đi Pháp, đến nghỉ tại Bờ biển Xanh, nơi nàng gặp gỡ một số người. Chuyển đi này Diana không hề cho Ian biết. Đây là số hành trang nàng mang theo người. Những hành lý nặng sẽ được chị hầu phòng gửi sang cho cô chủ. Máy bay ngày mai sẽ cất cánh vào mười hai giờ trưa.

Diana có máy bay riêng, do nàng tự lái lấy, nhưng chặng đường dài kiểu thế này, cha mẹ nàng yêu cầu nàng đem theo một thợ máy. Đây là loại máy bay hai chỗ ngồi, màu tro ánh bạc và kẻ một đường chỉ màu xanh thẫm. Nàng sẽ nghỉ lại Paris một hoặc hai đêm, cho nên cần đem theo một chiếc va li. Đã quen với những chuyến đi như thế này, chị hầu phòng của nàng rất thành thạo trong việc xếp ngăn ấy thứ vào một không gian chật hẹp.

Xuống đến chân cầu thang, Diana đứng lại, tựa vào khung cửa phòng thư viện một lát. Tim nàng đập mạnh khi nghĩ đến cuộc trả thù sắp tới. Nàng hưởng cái thú đó ngay từ bây giờ. “Mình sẽ đánh bại được anh ta”, nàng thầm tự nhủ. Và nhoẻn một nụ cười rất tươi, nàng chạy ra phòng khách.

Để ăn bữa tối nay, họ chọn một hiệu thịt nướng đơn giản. Ăn xong, Ian kể về những con ngựa vừa tậu và những chương trình dự kiến của chàng về miền Scotland. Rồi, nhân một lúc ngưng lại ngắn trong cuộc trò chuyện, Diana tuyên bố:

- Mai tôi sang Paris, sau đó xuống miền Nam nước Pháp. Nơi đầu tiên tôi đến thăm sẽ là nhà của bà Violet Longden.

Thấy Ian chăm chú lắng nghe, nàng nói tiếp.

- Tôi hy vọng Ronald hiện đang có mặt ở đó. Hầu như năm nào vào dịp này anh ấy cũng đến đó nghỉ.

Ian không bị cắn câu.

- Thú vị đây, - chàng chỉ nói thế.

Trông Diana hôm nay tuyệt đẹp, tuy có vẻ hơi mỏi mệt đôi chút. Mùa hè vừa qua, do nàng quá tận hưởng vui chơi, nàng đã kiệt sức. Mắt thâm quầng và nước da xanh lướt đến mức chưa bao giờ Ian thấy nàng như thế. Chính vẻ mỏi mệt đó lại thích hợp với nhan sắc nàng, chỉ có điều nàng bôi lông mi quá đen và dùng son môi quá tươi, trông hơi đáng điểm. Nước da nàng đã rất đẹp rồi, giá cứ để tự nhiên lại tốt hơn, nhưng giống như con cừu non khờ khạo, nàng bị những người được coi là “chuyên gia” về trang điểm xui dại.

Nghĩ đến cô gái Jean Ross ở quê, Ian so sánh cô ta với Diana. Chàng thầm nghĩ, cô ta trông sẽ ra sao nếu kẻ mắt, đánh son như Diana và cũng mặc áo quần đắt tiền như nàng? Ian rất ghét mọi thứ gì tô vẽ giả tạo đặc biệt là tô vẽ lên mặt. Ý nghĩ này bắt nguồn từ một chuyện chàng gặp ở Ai Cập. Hôm đó Ian đang trên đường công cán, dừng lại nghỉ chân ở thị trấn Louqsor nằm giữa sa mạc. Hôm đó cùng đi với Ian có một chàng trai mới ở Anh Quốc sang.

Tony Tyson là một thanh niên dễ mến. Cậu ta nghỉ ở đây với Ian vài ngày trước khi trở về Anh, nơi cha cậu ta có một xưởng máy tại cảng Manchester. Vì còn quá trẻ, cậu ta chưa giao du mấy với ai, và Ian hứa với cha cậu ta là sẽ trông nom cậu trong chuyến hành trình này. Cha cậu, ông Tyson đã giúp Ian một số việc và chàng rất vui thấy có thể đền đáp ông được phần nào. Cậu Tony rất dễ thương và Ian thầm nghĩ sẵn sàng làm mọi thứ để giúp cậu ta.

Sau vài ngày thăm viếng các ngôi mộ cổ và đền đài, họ chơi quần vợt ở vườn cây của Cung điện Winter, hoặc dạo chơi bằng xuồng máy trên sông Nil. Nhưng thứ lôi cuốn Tony nhất là người thổi kèn rắn hổ mang, loại người đã nổi tiếng trên thế giới và là “đặc sản” của các nước phương Đông. Người này dẫn Ian và Tony đến khu vườn bỏ hoang của khách sạn Grand, bị phá hủy hoàn toàn do một vụ hỏa hoạn cách đây vài năm. Đến đó, người này lấy trong thùng ra hai con rắn hổ mang và một con bọ cạp rồi thôi miên cho chúng làm trò. Ông ta là người điều khiển rắn thật sự, nhưng để buộc ông ta phải chứng minh “quyền phép” của mình, Ian và Tony đưa ông bằng xe hơi ra giữa sa mạc, cách xa nhà ông ta hàng chục dặm rồi mới yêu cầu ông ta

tiến hành phép lạ. Ngày lập tức lan phát hiện ra bốn con rắn và đặc thẳng đem chúng về thị trấn Louqsor.

Nhưng lan không may có việc quan trọng phải về thủ đô Le Caire gấp. Chàng ở đó hai mươi tư tiếng đồng hồ và lúc quay trở về Louqsor chàng phát hiện ra là Tony đã làm quen với một phụ nữ. Bà ta thuộc loại dùng phần lớn thời gian của mình ở phương Đông, lang thang hết khách sạn này đến khách sạn khác để làm quen với đủ loại người. Mái tóc màu sậm của bà ta kẻ ngôi chính giữa, kiểu như tóc Đức Bà Đồng Trinh. Lông mi bà dài và đen nhánh, hai má xanh lét được thoa sáp rất dày và khéo. Cặp môi bà bôi son sặc sỡ đến mức trông như son đỏ, lan nhìn rất khó chịu nhưng kiểu môi đó lại quyến rũ được mấy cậu trai tơ.

Tên bà ta là Olive Philips, bà ta mặc toàn theo y phục kiểu các dân tộc phương Đông, trông rất lạ, nhưng màu sắc và kiểu dáng lại rất hợp với bà. Thoạt nhìn, lan đã biết ngay rằng Tony mê Olive. Chàng rất buồn, bởi Tony là một chàng trai chân thật và lành mạnh, thêm vào đó linh tính lan báo cho chàng biết, “phu nhân Philips” là người nguy hiểm. Chàng thầm nghĩ, “bà ta bằng tuổi mẹ Tony”, nhưng chàng không có cách nào để kiểm tra xem mình đoán về “phu nhân Philips” kia có đúng hay không.

Thời gian cứ trôi và lan ngày càng ít thấy mặt Tony. Sáng sáng, Tony kiếm có để lén gặp “bà bạn mới” rồi rủ nhau ra sông Nil dạo chơi. Cậu ta ngày càng mê Olive Philips. Cuối cùng, lan buộc phải nói chuyện với Tony. Mặc dù chàng không tin vào những chuyện ngồi lê đôi mách, nhưng quá nhiều lời dị nghị về Olive Philips đến tai chàng, đến nỗi chàng thấy không thể nào tin vào người phụ nữ đó. Một buổi tối chàng quyết định nói với Tony. lan dùng lời hết sức nhẹ nhàng, thân tình:

- Bạn thân mến ạ, cậu đẩy mình vào tình thế khó xử đấy.

Tony đáp:

- Cuộc đời của tôi, tôi muốn làm gì xin anh để mặc cho. Nhân đây cũng xin nói với anh rằng nếu anh tưởng cuối tuần này tôi sẽ về Manchester thì anh lầm to đấy. Tôi sẽ đi theo Olive. Hai chúng tôi sẽ cùng đi Assouan và đến đó, tôi sẽ làm nàng hạnh phúc. Nàng đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi.

Ian bật lên một tràng cười buồn bã:

- Loại phụ nữ như thế bao giờ chẳng phải chịu nhiều đau khổ, -giọng chàng lạnh nhạt.
- Tôi biết anh không ưa Olive, và nếu anh thấy tôi đưa anh vào tình thế khó xử thì tôi đành chịu, -giọng Tony lộ rõ lòng quyết tâm. Tôi yêu Olive và nàng yêu tôi. Đối với đàn ông thì chỉ cần có thế, anh công nhận chứ. Mình yêu người ta và được người ta yêu lại.

Thấy cậu ta nói giọng nghiêm túc, lan bèn chuyển sang bằng giọng nghiêm khắc:

- Cậu không nghĩ đến cha cậu sao?

Nói câu ấy ra, Ian nghĩ đến ông Tyson, một người cha yêu con trai đến tột cùng, người con mà ông ôm hy vọng sau này sẽ tiếp tục sự nghiệp của ông, nắm quyền điều khiển nhà máy ở Manchester.

Tony có vẻ hơi bối rối. Cậu ta nói:

- Tôi sẽ sống chung với Olive. Chồng nàng đã hứa sẽ đồng ý ly hôn và tôi sẽ chính thức cưới nàng.

Ian nói:

- Nhưng cậu đã tính đến chuyện nếu cha cậu từ cậu, cắt mọi khoản chu cấp, cậu và bà ta sẽ sống thế nào chưa?

- Cha tôi sẽ không làm thế. Mà dù cha tôi có làm thế đi nữa thì Olive cũng không có gì thay đổi.

Ian không tin, nhưng cũng không có bằng chứng nào để đưa ra. Thấy chẳng còn gì để nói nữa, chàng đi ngủ. Nhưng đêm đó chàng thao thức đến rạng sáng. Suốt đêm, trong đầu óc chàng chỉ quanh quẩn cái tên “Philips”. Chàng cảm thấy cái tên này quen quen. Tên ai nhỉ? Cuối cùng chàng chợt nhớ ra.

Hai ngày sau, cả ba cùng ngồi ăn bữa chiều. Phòng ăn của khách sạn Cung điện Winter nhìn ra sông Nil và cùng đồi bên kia sông, thấy được thung lũng Các vị Vua, là nơi có nhiều lăng tẩm đã từng được các nhà khảo cổ học khai quật và nghiên cứu. Bầu trời đêm im ắng và mang màu tím, là đặc điểm trời đêm ở vùng Trung cận Đông. Nhưng ít ai chú ý đến cái ánh tím trong màn đêm này, bởi người ta chỉ nhìn vào những ngọn đèn trên các đường phố ven sông.

Tối nay là tối dạ hội cho nên khách ở nhiều khách sạn khác cũng kéo đến đây dùng bữa tối và vui chơi. Dân nhạc chơi toàn những bản nhạc đang được ưa thích, gọi là nhạc “hot” theo tiếng Anh, tức là loại nhạc nhiều nhịp đảo nghe rất kích động. Và một nhạc công cất tiếng hát, với giọng mũi. Bà Philips Olive trong tấm áo dài bó chặt thân hình màu xanh biếc, gọi là “xanh lông công”, đeo hoa tai bằng vàng nạm ngọc bích, nhẫn kim cương rất to, móng tay để dài và nhọn hoắt đang ôm Tony quay cuồng trên sàn nhảy. Ian nhìn họ thầm nghĩ, các móng tay bà ta như móng vuốt của con ác điểu quặp chặt con mồi thơ ngây, khiến cậu ta mê mẩn tâm thần, phó mặc cho bà ta điều khiển.

Ian ngồi ngả người ra lưng ghế quan sát họ bằng cặp mắt lạnh lùng. Chàng đưa mắt tò mò nhìn đám người Mỹ ôm nhau nhảy, thích thú với thứ nhạc do chính họ khám phá ra. Chàng mỉm cười thấy họ tưởng như đang hưởng không khí đặc sắc của phương Đông. Thức ăn ở đây chẳng khác gì thức ăn ở Paris, London hoặc New York, nhưng con người đang quay cuồng kia định ninh rằng họ hưởng lạc thú “phương Đông”.

Họ tung tiền bạc không tiếc. Giá cả ở đây được tăng lên rất cao, lẽ thường tình của những đêm “hoan lạc” kiểu này, cho nên chủ khách sạn tạo cho đêm hội nhiều trò lý thú: những băng

giấy ngũ sắc, tuy chỉ tốn thêm vài phăng cho mỗi vị khách, nhưng lại tạo cho họ cảm giác rực rỡ, hào nhoáng của một cung điện vua chúa phương Đông, và không biết rằng giá bữa ăn đã bị tăng lên gấp ba so với mọi khi.

Dù sao, Ian thấy rõ họ rất hài lòng. Phụ nữ, bình thường là những bà nội trợ, thì đến đây trong loại mũ giô- kê, ném các dải giấy ngũ sắc lên những người đàn ông họ không hề quen biết. Những người đàn ông vốn là doanh nhân giàu có, được trọng vọng, thì đến đây tha hồ buông thả, trong những chiếc mũ bằng giấy che hầu hết khuôn mặt. Giữa lúc không khí hoan lạc lên đỉnh điểm, Ian quan sát Tony, buồn rầu thấy rằng chàng trai non nớt kia chưa đủ từng trải để phân biệt đâu là vàng thật, đâu là óng ánh giả vàng.

Lúc dàn nhạc nghỉ giữa hai bản nhạc, một người đàn ông xuất hiện ở ngưỡng cửa. Anh ta gầy, vẻ mặt căng thẳng mỗi một, áo quần nhàu nát, rõ ràng vừa đi từ xa đến. Anh ta đứng lại ngoài cửa, nhìn đám người giàu có, sang trọng đang hưởng cuộc vui chơi. Họ đều không biết anh ta là ai. Ngoại trừ một số rất ít, còn đại đa số không để ý đến sự có mặt của anh ta. Người đàn ông lạ lùng đưa mắt nhìn và chợt thấy Ian:

- Ôi, chào Ian Carstairs! Rất mừng được gặp anh. Nhưng từ chỗ tôi đến đây quả là một chặng đường cực nhọc.

Đột nhiên anh ta nhìn thấy Olive Philips, bèn reo lên:

- Ôi, mẹ! Hay quá!

Tuy phấn sấp bôi dày, vẫn thấy được mặt Olive tái đi. Vẻ tươi cười biến mất. Thay vào đấy là vẻ giận dữ làm bà ta già đi vài chục tuổi.

- Mà đến đây làm gì? – Câu hỏi khô khốc.

Nhưng người mới đến chưa kịp trả lời thì Tony, vốn vụng, đã sùng sốt:

- Con trai bà đấy à?

Rồi cậu buông “nhân tình”.

Ian bèn giới thiệu với Tony:

- Đây là Jim Philips. Tám năm nay anh ấy làm việc ở sâu trong rừng rậm. Ở đấy điều kiện sống khủng khiếp lắm phải không, Jim? Nhưng người nghèo chúng ta đâu có quyền lựa chọn!

Ian đưa mắt nhìn những trang sức đắt tiền cũng như tấm áo dài diêm dúa của Olive và thấy Tony nhận ra cử chỉ đó của chàng.

Chỉ là hoàn toàn tình cờ Ian nhớ lại cái lần ghé vào một trạm bưu điện nhỏ lọt sâu trong vùng rừng rậm hoang dã. Chuyện cách đây đã vài năm, lần đó Ian nán lại trạm bưu điện một tuần và cũng lại rất tình cờ, chàng làm giúp cho ông trưởng trạm lúc ấy bị sốt rét nặng. Chàng

thấy những tấm séc gửi tiền đến một người đề tên là “Phu nhân Olive Philips” và người gửi tiền là Jim Philips. Hẳn nào chàng thấy cái tên Philips nghe quen quen. Đó chính là họ của Jim, và Olive chính là mẹ cậu ta. Bây giờ thì mọi thứ đã rõ, không có hồ nghi gì nữa.

Một tuần sau, Tony trở về Manchester mang theo một nỗi vỡ mộng lớn. Và cũng từ ngày đó, Ian rất ghét phụ nữ son phấn quá mức. Chuyện xảy ra với Tony cuối cùng đã thành hài kịch, nhưng nếu không có chuyện Jim xuất hiện tối hôm đó ở khách sạn Cung điện Winter, thì chắc chắn đã thành một bi kịch với Tony. Cũng từ hôm đó Ian thêm một kẻ thù, nhưng chàng cũng có thêm một người bạn thân thiết ở Manchester.

Nhìn Diana lấy thỏi son đựng trong một hộp bằng men sứ nạm kim cương ra, Ian thầm nghĩ, nàng sẽ đẹp hơn nếu cứ để y nguyên, không trang điểm chút nào hết. Nhưng vốn tính lịch sự tế nhị, Ian không nói gì, bởi chàng còn biết thêm rằng trong lĩnh vực này, lời nói sẽ chẳng có tác dụng.

Trong bữa ăn, hai người không nói gì. Không khí dường như căng thẳng, có phần giống như khí trời oi bức trước cơn dông. Họ ra cửa. Xe Ian đỗ trước cửa nhà hàng. Còn sớm, chỉ mới mười một giờ, và Diana ngạc nhiên thấy Ian đưa nàng về nhà. Nhưng nàng không nói gì và lúc đến cửa, Ian hỏi:

- Tôi vào một chút được không? Tôi muốn nói một câu chuyện với cô.
- Tất nhiên là được- Diana đáp.

Và nàng dẫn Ian lên thẳng phòng tiếp khách riêng của nàng.

Căn phòng nhỏ nhưng trang hoàng tuyệt đẹp, bằng những màu sắc Diana thích: tường quét vôi màu nước biển và rèm bằng loại vải sặc sỡ. Các ghế bành và đi văng bọc nệm hết sức êm ái. Diana bật hai ngọn đèn, tạo cho căn phòng một ánh sáng dịu dịu. Cửa sổ dẫn ra bao lơn và gió nhẹ từ bên ngoài làm lay động rèm. Tiếng xe cộ dưới đường vọng lên chỉ còn là tiếng động khê như tiếng loài ong bay lượn.

Diana mời Ian hút thuốc nhưng chàng từ chối. Đứng trước lò sưởi, chàng có vẻ đang căng thẳng. Diana ngồi xuống đi văng bọc gấm thêu kim tuyến lấp lánh, làm nổi thêm bộ váy áo trắng muốt trên người. Nàng cháp hai tay đặt lên đầu gối như một đứa trẻ ngoan ngoãn. Nàng chờ nghe Ian nói.

Cuối cùng Ian bộ lộ tấm lòng:

- Tôi yêu cô, Diana,- chàng nói. –Trước khi đến đây lần đầu tiên, tôi đã có cảm tình đặc biệt với cô, mặc dù chúng ta chưa bao giờ gặp nhau. Sau đấy tôi đã sống sót, hoàn toàn bất ngờ trước thái độ tàn nhẫn và vô cảm của cô, và theo tôi nghĩ, trong một thời gian tôi đã rất căm ghét cô. Nhưng bây giờ thì tôi hiểu rằng cô có một trái tim và tôi mong muốn được hưởng trái tim đó. Tôi yêu cô, Diana, cô đẹp, nhưng cô còn có nhiều hơn là sắc đẹp. Tôi muốn cô yêu tôi và muốn cô lấy tôi.

Ian nói điềm tĩnh, nhưng trong giọng nói của chàng chứa đựng thứ gì đó sâu thẳm mà trước Diana, chưa một phụ nữ nào được nghe thấy.

Diana ngồi đó, hoàn toàn bất động, mặt cúi xuống và miệng hơi mỉm cười. Ian bước tới, quỳ gối trước mặt nàng, chéch một bên, đưa hai cánh tay ôm ngang người nàng, Diana không cưỡng lại.

- Hãy trả lời tôi đi, Diana yêu quý, - Ian nói, giọng khẩn khoản. - Trả lời tôi đi.

Diana để yên Ian ôm như thế, rồi đột nhiên đứng phắt dậy nhìn thẳng vào chàng, cặp mắt nàng tóe lửa, hai má đỏ bừng và toàn thân run lên, giận dữ cực độ.

Nàng hét lên:

- Chính tôi đã muốn anh như thế. Chính tôi đã đưa dần anh đến tư thế này: quỳ gối trước mặt tôi, đúng như tư thế của anh hiện giờ. Lâu nay, tôi làm mọi thứ để nhằm buộc anh phải quỳ gối van xin tôi.

Ian sững sốt, nhưng chàng đứng dậy rất từ từ.

- Cô nói gì vậy? Tôi không hiểu, - chàng dịu dàng và điềm tĩnh hỏi.

- Anh đã khinh bỉ tôi, anh đã sỉ nhục tôi hôm đầu tiên anh đặt chân đến nhà tôi. Anh đã dùng lời lẽ “tình yêu theo cách tiểu thư hiểu” để phỉ báng tôi. Từ hôm đó tôi đã tự thề là phải bằng mọi cách đẩy anh đến chỗ phải quỳ xuống, van xin tình yêu của tôi, thứ “tình yêu theo cách tôi hiểu” đó. Và hôm nay tôi đã thành công.

Diana cười phá lên điên dại:

- Anh đã quỳ xuống và van xin thứ tình yêu mà anh đã từng miệt thị... Bây giờ đến lượt tôi. Tôi khinh ghét anh. Tôi căm thù anh! Bây giờ thì mời anh bước khỏi nhà tôi. Tôi muốn không bao giờ phải nhìn thấy bộ mặt anh nữa.

Ian vẫn đứng đó, trân trân nhìn Diana. Chàng là loại người khó ai chọc tức đến mức không còn giữ bình tĩnh được nữa. Nhưng dưới vẻ ngoài điềm tĩnh đó, giấu kín một khí chất dữ dội của dân vùng Scotland, vốn quen sống với núi rừng, cây cỏ. Và nếu bị đẩy đến cùng, họ có thể tàn nhẫn đến mức khủng khiếp.

Ian chưa bao giờ phản ứng với ai, và nếu ai làm chàng chán ngán, chàng chỉ thấy buồn. Nhưng hôm nay chàng bị người ta sỉ nhục. Lời sỉ nhục đó đụng đến cả dòng họ chàng, một dòng họ võ tướng dũng cảm can trường. Và lời sỉ nhục đó rất có khả năng biến chàng thành một kẻ đáng sợ.

Lúc này Diana lơ mơ ý thức được điều gì nàng đã làm, bởi nàng đọc thấy trong cặp mắt Ian nỗi uất giận của một con người tổn thương và đang cố gắng lắm mới tự kiềm chế được. Trong

một khoảnh khắc, nàng im lặng hoảng hốt, chờ đợi. Nhưng lan không thốt lên một lời, lẳng lặng quay gót, đi nhanh ra ngoài.

Diana đã chiến thắng, nàng đã đạt được mục đích. Nhưng lạ thay nàng không thấy vui mà chỉ thấy một cảm giác mệt mỏi xâm chiếm cơ thể nàng.

9

Sáng hôm sau, Diana thức dậy trong tâm trạng bồn chồn. Tâm trạng đó luôn bám theo nàng trong suốt cuộc hành trình. Cha mẹ nàng, hai ông bà Stanlier cũng đi nghỉ, nhưng sang New York, thăm bà chị của phu nhân Stanlier lấy chồng người Mỹ và đã lâu lắm hai ông bà không được gặp.

Họ chia tay âu yếm với con gái, nhắc nhở con gái chú ý giữ sức khỏe, thật ra chỉ là những lời nhắc nhở lấy lệ vì họ biết chẳng tác dụng gì. Cha mẹ vừa đi khỏi, Diana xách hành lý nhỏ, cũng chuẩn bị ra khỏi nhà. Nàng bảo chị hầu phòng:

- Janet, tôi đi độ một tháng.
- Vâng, chúc cô chủ hưởng kỳ nghỉ vui vẻ.

Janet xem lại tấm áo choàng của cô chủ, phải đi một hạt bụi rất nhỏ rồi tiễn nàng ra xe, để lái xe chở nàng ra sân bay nhỏ của Câu lạc bộ hàng không Hanworth. Đúng lúc nàng sắp đi thì viên quản gia chạy trên cầu thang xuống.

- Thưa tiểu thư, có điện thoại cho cô, ngoài sân bay Hanworth gọi.

Diana vội vã chạy lên phòng.

- A- lô?
- Tiểu thư Diana Stanlier phải không ạ?- tiếng người trong máy.
- Tôi đây. Ông cần nói gì phải không?
- Viên lái máy bay của tiểu thư nhờ tôi gọi điện, báo rằng sương mù trên biển Manche đang dày lên, và anh ta đề nghị tiểu thư ra ngay để đi. Tiểu thư có thể đến thẳng chỗ máy bay vì mọi thứ đã sẵn sàng để cất cánh.
- Cảm ơn, Diana nói.- Ông vui lòng nói giúp với Stephens là tôi đi ngay đây và sẽ cố gắng đến đó sớm nhất.
- Xin chào tiểu thư.

Đầu dây kia gác máy.

Trời không nắng, nhưng thời tiết đẹp và Diana lấy làm lạ sao mùa này lại có sương mù

được. Nhưng đã biết thời tiết nước Anh luôn thay đổi bất chợt, nàng bảo lái xe cho xe chạy thật nhanh.

Trong lúc xe chạy ngang qua khu Hammersmith về phía đại lộ phía Tây, Diana thầm nghĩ, nhớ lại câu chuyện tối qua.

Nghĩ đến nỗi giận dữ của Ian bị ghìm lại, nàng thầm mỉm cười. Nỗi uất giận đó chính là do nàng kích lên, và lúc đó nàng hơi lo mình có đi quá đà hay không. Lúc đó nàng chưa biết đến nỗi uất giận sẽ dẫn Ian đi đến đâu, nhưng chắc chắn anh ta không thể đánh nàng được. Tuy nhiên lúc nhìn thấy vóc người cao lớn của Ian và hai bàn tay anh ta nắm chặt, tim Diana đập thình thịch và nàng đã chuyển sang tư thế nếu làm sao thì lùi tránh được ngay.

Về một mặt nào đó, Diana cũng hơi tiếc là sẽ không được gặp lại Ian nữa. Nếu loại trừ “mưu đồ” của nàng thì mối quan hệ với anh ta cũng đem lại cho nàng một số niềm vui, và nàng bắt đầu quan tâm đến con người anh ta.

Cho đến nay, Diana còn biết quá ít về con người đó. Ian khác hẳn mọi đàn ông nàng quen biết và Diana cảm thấy không đủ sức phân tích anh ta. Chưa kể tính Ian kín đáo và nhiều điều nàng muốn biết nhưng anh ta không chịu nói ra. Nghĩ đến tâm trạng căm uất của Ian vào lúc này, buổi sáng hôm nay, Diana thấy thích thú. Nàng cất tiếng cười vang, trong trẻo rồi quyết định không nghĩ đến Ian nữa.

Xe đến sân bay của câu lạc bộ hàng không Hanworth. Câu lạc bộ này khá lý thú, vốn ngày trước là một trang trại lớn. Ngoài sân, các luống hoa đua nở. Các nhân viên khuôn vác chào nàng rồi lấy hành lý của nàng ra khỏi xe. Nhớ đến lời nhắc của người lái máy bay, Diana vội vã đi nhanh qua sân ra thẳng đường băng.

Máy bay đã đợi sẵn và phi công đã ngồi trên đó. Thấy nàng vội vã, người nhân viên kiểm tra đường băng bèn lấy mũ bay và kính bay để trong máy bay đưa nàng. Trong lúc nàng đội mũ và đeo kính, hành lý của nàng được nhanh chóng xếp vào chỗ chứa đồ.

Nhân viên coi máy bay mỉm cười nhìn nàng nói:

- Tiểu thư ra sớm như thế này là rất tốt. Cậu phi công đang nóng ruột đấy.

Diana nói:

- Tôi tưởng trời hôm nay đẹp?
- Khó có thể đoán trước được chính xác. Dù sao thì sân bay Bourget bên Pháp cũng đã gọi điện sang báo là lát nữa sẽ có sương mù.

Nhân viên coi máy đỡ Diana lên ngồi ghế trên. Phi công đã đội mũ, đeo kính và đeo ống nghe ở tai, đang khom người trong buồng lái.

- Có chuyện gì không ổn sao? – Diana hỏi.

- Nhưng tiếng động cơ nổ vang khiến nàng không nghe thấy câu trả lời. Nghển đầu lên nhìn, nàng thấy đầu nhân viên phi công lắc. Nàng thấy yên tâm.

Lát sau máy bay cất cánh khỏi đường băng và lên cao rất nhanh. Vài đám mây lơ lửng và gió thổi nhẹ. Diana kẹp ống nghe vào tai rồi ngồi thoải mái, chuẩn bị hưởng cái thú của cuộc viễn du. Nàng rất thú ngồi trên máy bay, và bản thân là phi công, nàng đã từng nhiều lần tự mình lái, bây giờ có người khác lái, nàng thấy thích thú được ung dung ngắm phong cảnh bên ngoài và thả hồn theo các mộng mơ.

Họ bay khá nhanh và mặt đất cũng lùi xa rất nhanh. Bỗng nàng ý thức được rằng máy bay không tiếp tục lên cao nữa và không khí đột nhiên rất lạnh.

Diana hỏi vào máy đàm thoại:

- Sao anh bay cao thế này?
- Tại sương mù, - viên phi công đáp giăt giọng.

Bây giờ họ chỉ lờ mờ nhìn thấy mặt đất và máy bay đã vượt lên trên các lớp mây. Diana đoán phải cao đến 2000 mét. Nàng quần chặt vạt áo măng tô và giở khăn quàng nàng mang theo người.

Trước khi rời khỏi nhà, Diana đã dùng điểm tâm nhẹ, bánh mì kẹp thức ăn và cà phê. Lúc máy bay cất cánh là mười hai rưỡi cho nên nàng chưa thấy đói lắm. Nàng hơi tiếc là máy bay ở quá cao, bởi nàng rất thích ngắm cảnh nhà cửa ruộng đồng bên dưới. Nhưng thú làm nàng thích nhất là biển Manche mênh mông, xanh biếc và sâu thẳm.

Nàng rất thích ngắm những con tàu chạy trên biển vào lúc máy bay bay gần đến bờ biển nước Pháp, ngắm những con đường dài, kẻ thẳng như những dải ruy băng trắng tỏa về hướng Nam.

Độ cao làm Diana hơi say và nàng thiếp ngủ. Lúc thức giấc nàng nhìn đồng hồ đã thấy ba giờ chiều. Nàng thầm nghĩ vậy là bay đã khá lâu, chắc sắp đáp xuống sân bay Bourget. Nhưng tại sao máy bay vẫn ở trên rất cao và không khí rất lạnh.

Nàng nói:

- Sương mù đã làm chúng ta chậm lại nhiều quá.
- Không sao, tiểu thư yên tâm, - viên phi công nói. Mọi thứ đều ổn cả.

Diana lại thấy yên tâm. Nàng ăn một chút sô-cô-la rồi thoa phấn lên mũi, nói đúng hơn là phần mũi nhô ra bên ngoài cặp kính phi công lớn. Bị chậm lại, nàng thấy buồn bực. Nàng đã tính khoảng sau giờ chiều sẽ dùng một ly rượu pha ở khách sạn Ritz, và trước lúc đó gọi điện cho các bạn bè ở Pháp biết việc nàng sang đây. Và nàng còn tin chắc rằng vào giờ chuẩn bị ăn

tối, nàng sẽ gặp rất nhiều bạn bè trong đám khách đến ăn ở khách sạn sang trọng này.

Lúc bốn giờ Diana lại xem đồng hồ.

- Sao lại thế này, - nàng sốt ruột kêu lên vào máy đàm thoại. – Tôi bị trễ mất thôi. Anh không thể bay thấp hơn để tôi xem ta đang ở chỗ nào được sao?

- Tôi e không được, thưa tiểu thư. – Viên phi công đáp. – Xin tiểu thư yên tâm, chúng ta đang rất an toàn, không có chuyện gì đặc biệt hết.

Diana cúi:

- Nhưng sao kỳ quái thế này? Anh bảo đảm là bay đúng hướng đấy chứ?

- Tất nhiên rồi.

- Nhưng chúng ta bay trên ba tiếng đồng hồ rồi.

- Vâng đúng thế, nhưng chưa đến nơi.

Diana cho rằng viên phi công Stephens đầu óc không minh mẫn và nàng thầm nghĩ hay mình sang lái thay cho anh ta vậy. Stephens là thợ máy rất giỏi nhưng anh ta chưa lần nào lái máy bay chở nàng đi đâu bao giờ. Thấy anh ta vẫn cứ cho máy bay bay trên các lớp mây mà không giảm độ cao chút nào, nàng bắt đầu hơi lo. Nàng thầm nghĩ, chắc chắn máy bay phải bay quá Paris nhiều rồi, vậy mà không thấy nó lượn vòng để đáp xuống phi trường.

Cuối cùng, không nhịn được, nàng nói:

- Stephens, tôi thấy lạ quá đấy. Tôi muốn anh giảm độ cao để ta có thể nhìn xuống dưới, xem chúng ta đang ở đâu.

- Không được, - câu trả lời vang bên tai nàng.

- Tôi xin chịu trách nhiệm, - Diana nói. – Tôi yêu cầu anh thi hành mệnh lệnh của tôi.

Diana đinh ninh anh ta sẽ làm theo lời nàng yêu cầu, nhưng nàng rất cáu thấy anh ta không hề giảm mà vẫn giữ độ cao như lúc nãy.

- Stephens, tôi yêu cầu anh làm theo mệnh lệnh của tôi, giảm độ cao.

Viên phi công không đáp.

Mình phải làm thế nào bây giờ? Diana tự hỏi, hay là Stephens mất trí. Tuy không biết chính xác máy bay đang ở đâu, nhưng nàng đoán, nó phải vượt trên 800 cây số, tính từ sân bay nhỏ của câu lạc bộ hàng không Hanworth.

Mình phải làm gì bây giờ? Rõ ràng các mệnh lệnh của nàng đều không được thi hành.

Diana chuyển sang giọng đầu dịu, nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Thế này nghĩa là sao Stephens?

Không thấy anh ta trả lời, nàng càng hốt hoảng.

- Stephens, anh trả lời đi chứ! Có chuyện gì xảy ra vậy?

Nhưng vẫn chỉ một sự im lặng. Bây giờ thì Diana hoang mang tột độ. Nàng thấy mình hoàn toàn bất lực và đang bị đe dọa. Nàng bấu chặt thành máy bay, tưởng chừng như nó sắp rơi xuống đất và tan thành mảnh vụn. Nàng thầm nghĩ, chắc Stephens bị ngắt, bởi không thấy anh ta trả lời. Nhưng máy bay vẫn tiếp tục bay và giữ độ cao như cũ, với tốc độ rất nhanh, không hề có hiện tượng nào trục trặc. Bây giờ thì nỗi hoảng sợ của Diana đã lên tới đỉnh điểm. Cổ họng nàng tắc lại, nàng không thể thốt ra thành tiếng kêu hay hét gì được. Nàng ngồi bất động, môi mím chặt và mặt nàng tái nhợt.

Lát sau cơn sợ dịu xuống, nhưng vẫn không có gì thay đổi, máy bay vẫn lao vun vút và ở độ rất cao. Đầu óc Diana rồi bời. Nàng chợt nghĩ đến những người thân, trong đó có Ian... Nàng thầm nghĩ, cho dù có Ian ở đây, anh ta cũng chẳng thể làm gì được. Ý nghĩ đó làm nàng bật cười. Sức mạnh cơ bắp không có tác dụng gì khi con người đang ngồi trên máy bay, ở độ cao như thế này và trước mặt là một kẻ mất trí.

Ôi, giá như nàng mang theo dù. Nàng đột nhiên xấu hổ nhớ lại là đã bao nhiêu lần, cha mẹ nàng khuyên nên mang theo dù nhưng nàng đều cười giễu các cụ quá nhất.

Máy bay vẫn bay, cho đến lúc giống như trong cơn ác mộng, máy bay đột nhiên chúc mũi xuống, lao thẳng xuống đất. Nó đang hạ cánh.

Diana hỏi:

- Chúng ta xuống đâu bây giờ?

Vẫn không có tiếng trả lời.

Máy bay lao xuống, xuyên qua lớp mây bông bành và ẩm ướt. Khi ra khỏi tầng mây, nàng nhìn thấy mặt đất bên dưới. Nàng sửng sốt chằm chằm nhìn xuống đó.

Máy bay đang bay qua một thung lũng rộng với sông ngòi và nàng nhìn sang phía Đông, thấy xa xa là biển. Máy bay vẫn tiếp tục giảm độ cao và bây giờ Diana nhìn thấy một đường băng, rõ ràng không phải là đường băng của một sân bay bình thường.

- Dù sao cũng cảm ơn Chúa. – Nàng tự nhủ. Mình vẫn còn sống, thế là đủ rồi.

Máy bay vòng lại và Diana loạng choạng, nàng thấy nó lao xuống đường băng với tốc độ quá lớn. Rồi máy bay lấy lại tư thế nằm ngang và bất giác, nàng thán phục tài điều khiển của viên

phi công. Máy bay đã chạm đường băng, chạy thêm một quãng rồi đỗ hẳn.

- Cô ngồi yên, không được động đây, - một mệnh lệnh vang lên trong ống nghe kẹp tai của nàng.

Nàng quay lại nhìn, sửng sốt.

- Chúng ta chỉ xuống để lấy dầu, - tiếng người trong máy tiếp tục.

- Tôi ra ngoài đã, - Diana nói và bỏ ống nghe ở tai ra.

Nàng cởi dây lưng an toàn rồi đứng lên. Hai người đàn ông xách những can dầu chạy đến. Và Diana vô cùng ngạc nhiên thấy hai bàn tay cứng như thép nắm chặt hai vai nàng, ấn nàng ngồi xuống.

- Buông tôi ra, - nàng bình tĩnh nói, giọng kiên quyết, đồng thời quay lại nhìn.

Nỗi ngạc nhiên làm nàng như tê liệt hoàn toàn. Viên phi công đã bỏ mũ và nàng nhận ra chính là Ian.

- Anh làm cái trò gì thế? – Diana giận dữ hỏi, nhưng nàng cảm thấy giọng nàng quá nhẹ.

- Cô thấy đấy, tôi lấy dầu. – Ian đáp.

- Anh định đưa tôi đi đâu thế này? Tại sao anh lại lên máy bay? Còn Stephens đâu?

Các câu hỏi dồn dập, nhưng Ian dường như không quan tâm. Một bàn tay vẫn nắm chặt vai Diana, anh ta quan sát hai người đàn ông kia đổ dầu vào thùng dầu trên máy bay.

- Anh buông tôi ra, - Diana cố cự, định thoát khỏi bàn tay nắm chặt vai nàng như hai gọng kìm. – Để tôi đi.

Ian lạnh lùng đáp:

- Cô muốn làm ầm ĩ gì thì tùy cô, nhưng hai người kia sẽ không quan tâm đến cô đâu.

Diana chưa kịp nghĩ ra cách nào để đối phó thì Ian đã lên tiếng:

- Khởi động!

Cánh quạt quay tít và tiếng động cơ rú lên. Máy bay rời khỏi đường băng. Lần này nó bay bên dưới tầng mây. Diana đã trấn tĩnh lại được, bắt đầu tò mò ngắm phong cảnh bên dưới. Nàng đoán đang bay về hướng Bắc. Nhìn xuống dưới, nàng thấy một số mỏ, vài thị trấn và xa xa là ngoại ô thành phố Glasgow.

“Anh ta làm cái trò này để làm gì nhỉ?” Diana thầm nghĩ. Sửa lại máy nghe ở tai, nàng hỏi Ian:

- Anh đem tôi đi đâu bây giờ? Anh làm thế này để làm gì?- nàng hét lên.

Không thấy tiếng trả lời, Diana càng cáu. Họ đang bay trên gờ Katrina. Lúc này máy bay đã vượt khỏi ngọn núi uy nghiêm Lomond. “Anh ta điên rồi!” Diana lặp đi lặp lại thầm trong óc, mặc dù trong đáy lòng, nàng thừa hiểu Ian rất tỉnh táo, không điên chút nào hết.

“Không thể nào có chuyện anh ta trở mình đến đảo Ronsa, - nàng thầm nghĩ. – Anh ta đâu dám liều lĩnh thế!” Tuy nhiên trong đáy lòng, nàng hiểu rằng Ian rất liều lĩnh, anh ta có thể làm bất cứ thứ gì.

Diana bắt đầu thấy bụng cồn cào và do ngồi lâu, nàng thấy chân tay tê dại. Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta cái tội táo tợn này. Nàng thầm nghĩ, nhất định sẽ bắt anh ta phải đền cái tội này. Tuy nhiên trong đáy lòng, Diana hiểu rằng trong lúc uất giận thì nói thế thôi, chứ nàng sẽ không làm gì được Ian hết. Nàng quá bất lực, quá yếu đuối so với anh ta.

Lấy giọng khấn khẩn, Diana nói:

- Tôi van anh, hãy trả lời tôi đi, ta đến đâu bây giờ?

Không nhận được câu trả lời, Diana ân hận là mình đã tỏ ra hèn yếu, đã làm một cử chỉ giảm giá mình. Lòng kiêu hãnh của nàng bị thương tổn. Nàng đã định hét lên một câu chửi rửa, nhưng nàng thấy ngay rằng mọi thứ đều vô hiệu nên thôi.

Tại sao con người kia lại lọt vào cuộc sống của nàng? Diana bỗng ân hận là đã đặt kế hoạch trả thù anh ta, đâm ra tạo điều kiện cho anh ta ngày càng lọt sâu vào cuộc đời nàng. Giá như ngay sau buổi gặp đầu tiên, nàng bỏ qua cho anh ta câu nói xúc phạm kia, không tính chuyện gặp anh ta thêm thì đâu đến nỗi này. Nếu như thế, có phải nàng đã quên phắt Ian và cũng quên bằng cả mục đích anh ta tìm đến gặp nàng.

Máy bay vẫn bay, Diana cảm thấy thân thể mỏi nhừ nhưng lạ thay tinh thần nàng vẫn tỉnh táo, thậm chí còn căng thẳng tột độ. Bây giờ biển đã nằm bên trái họ. Không còn thành phố, thị trấn gì nữa. Bên dưới chỉ là núi non trùng điệp, với những cái hồ và thỉnh thoảng lắm mới thấy một xóm nhỏ nằm gọn lỏn trong khe núi hoặc dưới thung lũng, bên những sườn núi đá dựng đứng.

Thế rồi đột nhiên máy bay giảm độ cao. Trời tối rất nhanh và mặt trời đã lặn từ bao giờ. Lúc máy bay hạ cánh, trong bóng tối mờ mờ, lần đầu tiên Diana nhìn thấy hòn đảo Ronsa.

Thoạt đầu thứ thu hút sự chú ý của Diana là đại dương mênh mông trải rộng đến tận nơi mặt biển và bầu trời dính liền nhau. Rồi sóng, những cơn sóng xô bọt trắng xóa. Hòn đảo lớn lên rất nhanh, cùng với độ tiến lại gần nó của máy bay. Rồi Diana nhìn thấy tòa lâu đài cổ trên đỉnh một ngọn đồi cao, tạo thành một hình vuông màu chì. Trên doi đất hẹp này nàng thấy hai trại chăn nuôi màu trắng, giống như hai viên sỏi khổng lồ.

Cuối cùng máy bay đáp xuống một sân bay nhỏ và sau khi nẩy lên vài cái, máy bay chạy

trên đường băng phủ cỏ.

Bây giờ thì Diana nhìn thấy nhà để máy bay, mái bằng kim loại ánh lên, trông như vừa mới được dựng. Ian đỗ máy bay bên cạnh tòa nhà và hai người đàn ông từ bên trong chạy ra đón.

Mình sẽ nói gì với anh ta đây? Diana thầm nghĩ. Đồng thời nàng cũng tự hỏi, không biết anh ta đem nàng đến đây để làm gì? Anh ta sẽ làm gì nàng?

Nàng đứng dậy, lưng mỏi nhừ. Vài phút sau, Ian bước đến đỡ nàng ra khỏi máy bay. Nàng cởi mũ bay, sửa lại những lọn tóc rơi xuống mặt rồi nhìn thẳng vào mắt Ian, kiêu hãnh nói:

- Bây giờ thì chắc anh sẽ cắt nghĩa cho tôi biết tất cả những chuyện này là sao chứ?

10

Ian coi như không nghe thấy câu nói của Diana mà chỉ quay sang nói bằng thổ ngữ với hai người đàn ông đang chuẩn bị đưa máy bay vào nhà chứa.

- Anh không nghe thấy câu tôi hỏi sao, Ian? – Diana lạnh lùng nói.

- Có, - Ian đáp. – Nhưng tôi nghĩ chúng ta hãy vào nhà đã. Ngoài này không phải nơi để cắt nghĩa gì hết.

Ngẩng cao đầu kiêu hãnh, Diana đi theo Ian đến hàng rào gang vây quanh khu vườn của lâu đài.

- Đứng đây thấy được toàn cảnh, - Ian nói giọng thoải mái, lúc chàng đứng lại, trở lên những dãy núi trùng điệp, bên dưới là sóng biển vẫn xô vào liên tục.

Diana không nói gì. Nàng đợi Ian nói tiếp.

- Tôi rất tiếc là phong cảnh này không làm cô quan tâm. Bởi trong thời gian cô ở lại đây khoảng vài tuần, tôi e không còn phong cảnh nào lý thú hơn nữa để giới thiệu với cô.

Diana thấy cần tỏ thái độ ngay:

- Vài tuần? – nàng nhắc lại. – Anh nói gì vậy? Anh mất trí rồi chăng?

- Đúng thế. Tôi đã hoàn toàn mất trí, chính vì vậy mà tôi nảy ra ý định đưa cô đến đây, có lẽ thế.

- Tôi chẳng hiểu anh nói thế nghĩa là sao? Tại sao anh đưa tôi đến đây? Nhằm mục đích gì? Tôi không hiểu. Và tôi yêu cầu anh thả tôi về nhà ngay bây giờ.

- Hiện cô đang ở trên một hòn đảo. Đất liền cách đây tới năm trăm cây số, chưa kể vùng đó tàu hỏa chạy rất thưa thớt, không liên tục hết chuyến này tới chuyến khác như ở phía Nam châu. Và tôi nghĩ cô cũng không thể bơi năm trăm cây số...

Giận dữ đến cực độ, Diana giậm chân:

- Vậy anh có chịu nói không, là anh đưa tôi đến đây để làm gì?
- Tất nhiên tôi sẽ nói nhưng cái gì cũng có thời điểm của nó, - Ian điềm tĩnh đáp.

Về đến lầu đài, Ian tránh sang một bên, nhường Diana đi trước. Một phụ nữ tóc hoa râm đón họ bên trong cánh cửa.

Ian giải thích:

- Bà quản gia của tôi. Bà ta chỉ biết thổ ngữ, nhưng sẽ cố gắng hết sức để hầu hạ cô. Tên bà ta là Margaret.

Ian quay sang nói với người phụ nữ chắc để căn dặn, bởi sau đó bà ta ra hiệu mời Diana đi theo mình. Diana hoang mang, chưa biết nên đối phó thế nào, đành lẳng lặng theo chân bà quản gia, đi lên bậc cầu thang to rộng, bằng gỗ sồi vững chãi. Bà quản gia đưa nàng vào phòng ngủ chính của lầu đài.

Giá như ở hoàn cảnh khác, chắc hẳn Diana đã thán phục ngắm nghía gian phòng rộng lớn trang hoàng độc đáo này. Những khúc gỗ lớn đang cháy bùng bùng trong lò sưởi xây kiểu thời Trung Cổ, tỏa hơi ấm và những mảng sáng hắt ra những hàng cột cũng bằng gỗ sồi chạm trổ tinh vi và những màn đăng ten cũng như chiếc giường kiểu phủ thảm quý.

Các cửa sổ mở ra phía biển và vườn hoa đều chẳng rèm. Hai tấm da gấu trắng, một trải trước lò sưởi, một trước bàn trang điểm.

Nhưng Diana không thấy được vẻ đẹp cổ kính của gian phòng. Nàng lặng lẽ nhìn bà quản gia đang mở va li của nàng.

Dáng điệu và giọng nói trịnh trọng, bà hỏi xem Diana thích thay sang bộ y phục nào. Nàng liếc nhìn qua khe một cánh cửa hé mở, thấy bên trong là phòng tắm có bồn, đã đựng nước nóng và treo khăn sạch, rõ ràng để cho nàng. Bây giờ thì nàng hiểu có cưỡng lại cũng vô ích.

Cho dù Ian thả cho nàng đi thì nàng cũng không thể rời hòn đảo này trong tối nay được. Và lại nàng đang rất đói. Đã tám tiếng đồng hồ liền nàng chưa có gì vào bụng. Nàng bèn cởi quần áo ngoài. Tắm xong, nàng thấy trong người khoan khoái. Và nàng thử bình tĩnh suy xét xem tình trạng của mình hiện ra sao, thử đoán xem Ian đưa mình đến đây để làm gì.

Diana thầm nghĩ, anh ta đưa nàng đến đây để đùa chơi nàng. Và biết đâu, trong tòa lầu đài này anh ta cũng đã mời nhiều khách khứa đến và họ chờ sẵn để gặp nàng. Tuy chưa biết cụ thể thế nào, Diana vẫn ngồi vào bàn trang điểm, chải đầu và phấn sáp. Nhìn vào gương, nàng lấy lại được tự tin, mình đủ nhan sắc cũng như sự kiêu kỳ để tiếp bất kỳ nhân vật nào.

Nghe tiếng cồng vang lên khắp tòa lầu đài, Diana từ tốn bước xuống bậc thang. Ian đã đợi

nàng dưới gian tiền sảnh. Điềm tĩnh, Diana dừng chân lại một chút ở chân cầu thang. Tấm áo dài trắng muốt tạo cho nàng một vẻ kiều diễm và đài các. Hai cổ tay áo đính lông thú quý và cành hoa cẩm chướng đỏ cài ở thắt lưng khiến Diana giống như nàng công chúa đi dự hội trong chuyện cổ.

Ian mặc lễ phục dạ hội của dân vùng núi Scotland: váy và áo gia-kết bằng nhung. Y phục của chàng mang ba màu sắc đặc trưng của dòng họ quý tộc Carstairs: xanh lá cây sậm, đỏ và trắng, rất ăn nhập với trang trí đặc sắc của gian phòng.

Bữa ăn không dọn trong phòng ăn lớn của lâu đài mà trong phòng ăn nhỏ ấm cúng và thân tình, đối diện với phòng thư viện thoáng đãng ngăn nắp.

Các món ăn nấu rất ngon, nhưng Diana cảm thấy nàng đói đến mức giá thức ăn kém đi rất nhiều nàng vẫn ngon miệng. Nàng nhận một ly sâm banh và uống xong, nàng thấy người ấm lên. Nàng còn thấy hình như ly rượu tạo cho nàng niềm phấn chấn và nàng đủ sức đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra.

Phục vụ bữa ăn tối là hai người đàn ông mặc váy dân tộc, đi lại nhẹ nhàng, bưng những đĩa bằng bạc khối mà Diana biết là thứ đĩa ăn rất cổ của giới đại quý tộc thời xưa. Trước mặt các gia nhân, Ian vui vẻ hòa nhã trò chuyện, nhưng chàng chỉ nói toàn những điều vụn vặt, xã giao. Bỗng nhiên Diana nhớ lại những lần họ ngồi ăn với nhau trong nhà hàng sang trọng cùng với bạn bè. Và nàng thích thú hình dung ra nét mặt của Rosemary lúc chị ta nghe nàng kể lại câu chuyện kỳ thú này. Diana cũng hình dung thấy vẻ mặt của Ronald khi nghe chuyện và nàng sẽ thích thú biết bao thấy trên mặt anh ta lộ ra vẻ ghen tuông.

Nhưng đột nhiên một nỗi lo lắng thoáng hiện lên trong óc nàng. Một cảm giác không an toàn. Nàng nhận thấy vị trí ngồi của nàng và của Ian là ở hai đầu bàn đối diện nhau, chính là vị trí của đôi vợ chồng. Nghĩ đến đó Diana vội đặt ly sâm banh xuống, bàn tay run rẩy.

Ian hỏi:

- Cô dùng xong bữa rồi chứ? Cô muốn sang phòng bên cạnh không?

Diana đứng dậy. Họ vào phòng thư viện. Đây là gian phòng hẹp và rất dài, các cửa sổ trông ra vườn. Ban ngày chắc phải nhìn thấy câu cối, hoa cỏ bên ngoài, nhưng ban đêm, các cửa sổ được che rèm bằng nhung dày. Lò sưởi được đốt cháy bằng những thân cây to bùng bùng cháy. Trước lò sưởi, hai con chó đang nằm sưởi. Gian phòng dài, được một tấm bình phong ngăn khéo léo khiến khu vực bên cạnh lò sưởi biến thành một góc kín đáo, dành cho những cuộc trò chuyện thân tình, bên cạnh ngọn lửa.

Ian trở chiếc đi văng bọc đệm êm ái:

- Mời cô ngồi.

Diana lắc đầu:

- Tôi nghĩ đã đến thời điểm để anh cắt nghĩa toàn bộ câu chuyện này.

Nhưng đúng lúc đó, cửa mở. Một gia nhân bưng khay cà phê vào.

Diana ngồi xuống đi văng, hết sức sốt ruột. Nàng cố trấn tĩnh để đón nhận cà phê và một chút rượu mạnh với thái độ lịch thiệp. Im lặng kéo dài vài phút nhưng chứa đựng sự căng thẳng đến mức Diana không chịu nổi và nàng buộc phải lên tiếng:

- Thanh kiếm có hình dạng lạ quá!- nàng nói, trỏ thanh kiếm treo bên trên lò sưởi trong bao bằng vàng nạm các viên ngọc quý: hồng ngọc, bích ngọc, ngọc trai.

Ian đáp:

- Thanh kiếm đó của cụ tổ bốn đời của tôi. Chính tay cha tôi treo nó lên đấy. Cô nghe thử câu cụ ghi ở bên dưới: “kẻ sống bằng kiếm sẽ chết bằng kiếm”.

- Cụ qua đời bằng kiếm hay sao?- Diana vừa nhấm cà phê vừa hỏi.

- Đúng thế, - Ian đáp. – Hai bậc phụ mẫu của cụ đã khuyên con đừng gia nhập quân đội, nhưng cụ không nghe, trốn nhà để tham gia quân ngũ. Hai cụ phụ mẫu của cụ từ đó không bao giờ tha thứ cho con trai và khi cụ thở hơi thở cuối cùng, do kiếm, tại căn phòng này hai bậc phụ mẫu chỉ làm một cử chỉ duy nhất đối với con trai là treo thanh kiếm của con lên chỗ kia, đúng chỗ hiện nay cô nhìn thấy.

- Ôi, các cụ tổ của anh cứng rắn thật.

- Cô cho là như thế à? Tôi thì nghĩ trái lại. Tôi cũng như mọi tổ tiên của tôi cho rằng, mỗi chúng ta đều phải gánh chịu hậu quả xứng đáng những hành vi của chúng ta trên cõi đời. Một kẻ giết người tất bị giết. Cô không thấy như vậy sao?

Diana ngập ngừng.

- Có lẽ như thế là đúng.

- Và một phụ nữ sống nghề điếm đàn cũng sẽ phải chết theo kiểu điếm đàn, đúng vậy không?

Diana đặt nhanh ly cà phê xuống rồi đứng phắt dậy. Nàng thấy trong cách nói của Ian có chứa ý ngầm và nàng thấy hoảng sợ.

- Vậy anh đưa tôi đến đây để làm gì?- nàng hỏi.

- Tôi nghĩ cô sẽ thích nơi đây, - Ian nói điềm nhiên, vừa châm điếu thuốc vừa đưa mắt nhìn Diana.

Diana kiên quyết:

- Tôi muốn biết sự thật.
- Nghe thì hơi lạ, nhưng tôi muốn được có cô ở bên.
- Tôi muốn ngày mai đi khỏi đây, - Diana nói.- Tôi không hiểu anh và cũng càng không hiểu thái độ thô lỗ của anh. Thêm nữa, tôi không muốn hiểu.

Không thấy Ian trả lời, nàng nói tiếp:

- Sáng mai tôi sẽ đi khỏi đây.
- Tôi e không được, - Ian nói.
- Anh điên rồi, - Diana kêu lên. – Anh cho rằng tôi có thể đột nhiên biến mất tăm và những người thân của tôi không lo lắng gì sao?
- Cha mẹ cô sáng nay đã đi Mỹ, - Ian đáp, tay xoa nhẹ lên đầu con chó nằm ngay dưới chân chàng. – Còn bạn bè cô thì tôi sẽ đánh điện báo họ biết rằng cuộc viếng thăm của cô bị chậm lại ít ngày.
- Tôi không ngờ rằng anh dám táo tợn thế,-Diana hét lên.
- Tôi đã trả lời điều lo lắng của cô, - Ian bình thản nói.
- Nhưng tại sao, tại sao...

Diana không tìm được câu chữ nào để đánh bại tình huống nan giải này. Nàng thấy hoàn toàn bất lực trước cặp mắt hóm hỉnh của người đàn ông đang nhìn nàng như nhìn một đứa trẻ bướng bỉnh.

- Tôi cần đi ngủ, - nàng lạnh lùng nói rồi quay phắt về phía cửa.
- Tất nhiên rồi.

Ian đứng dậy, để Diana đi ngang lên trước chàng. Đầu nàng ngẩng cao. Ian thấp tùng nàng ra đến gian tiền sảnh rộng lớn rồi đưa nàng giá nến bằng bạc khối.

- Tôi hy vọng trong phòng cô đã đầy đủ những thứ cô cần dùng, - chàng lịch sự nói. – Ngày mai tôi sẽ còn có rất nhiều thứ muốn chỉ cho cô thấy.

Diana bước lên bậc thang, dáng kiêu hãnh, và nàng ý thức được rất rõ là Ian đang nhìn theo nàng.

Ánh lửa trong lò sưởi hắt lên trần gian phòng nàng, chỉ riêng chiếc giường kiệu đồ sộ cổ kính là chìm trong bóng tối.

Diana không thắp những ngọn nến to đặt sẵn trên bàn trang điểm cũng như những ngọn

nến đã dựng sẵn, trông như các chú lính gác, bên cạnh giường. Nàng chỉ dám dăm dăm nhìn vào ngọn lửa cháy bùng bùng trong lò sưởi. Tất cả những chuyện xảy ra từ sáng đến giờ làm nàng sợ hãi và nàng rất lo không biết những gì sẽ chờ đợi nàng trong ngày mai.

Đột nhiên tiếng bước chân ngoài hành lang làm nàng giật thót. Cửa nhẹ nhẹ mở và Ian bước vào.

- Anh muốn gì? - Diana hỏi.

Đúng là câu hỏi thừa, và Diana biết rất rõ “anh ta” muốn gì.

Ian tiến lại phía nàng và Diana lùi dần.

Nàng quát lên:

- Anh ra khỏi căn phòng này ngay!

Giọng nàng run rẩy và không ra vẻ một mệnh lệnh.

Ian trả lời, giọng điềm tĩnh, che giấu một nụ cười thầm, nụ cười đầy nhạo báng.

- Nhưng hôm trước cô đã cho phép tôi hôn cô trước khi ngủ kia mà.

Chàng nắm cổ tay Diana kéo lại mình. Diana vội vã giật mạnh tay, chạy về phía cuối căn phòng. Nàng đứng nép vào tấm rèm, tim đập thình thình.

Ian cười vang:

- Ôi, cô nhát đến thế kia à? Vậy mà tôi vẫn định ninh cô trái lại kia đấy.

- Sao anh dám ăn nói như vậy?- Diana hỗn hển nói.

- Thì cô đã thách thức tôi còn gì! Nào, lại đây.

Chàng dang rộng hai cánh tay và thân hình chàng như choán hết căn phòng.

- Không! Diana nói.

Đầu ngẩng cao, ngả ra phía sau, như định chống trả, hai bàn tay nàng nắm chặt, nhưng hơi thở nàng hỗn hển và ngực nàng phập phồng, lên xuống, thấy rõ cặp vú nàng chuyển động sau lớp vải mỏng.

- Tôi muốn cô, Diana.

Giọng nói của Ian trầm trầm thể hiện toàn bộ niềm khao khát cháy bỏng.

Diana điên cuồng tìm cách thoát. Nàng nhón nhác nhìn xung quanh, nhưng nàng thấy ở đây

nàng là tù nhân. Nàng một mình với lan trong tòa lâu đài vắng vẻ, hẻo lánh. Ngoài hai người, chỉ có gia nhân đầy tớ và nàng không thể nói gì được với họ, bởi họ không biết tiếng phổ thông. Nàng rất sợ, nhưng niềm kiêu hãnh của dòng họ quý tộc Stanlier không cho phép nàng tỏ ra yếu đuối.

- Tôi khinh anh và căm ghét anh, - Diana chậm rãi nói, giọng nhỏ lại. – Thì ra anh thêm thứ đó sao?

- Đúng thế, - chàng mỉm cười đáp. – Người đàn bà phục tùng là thứ rất chóng làm đàn ông ngán.

Chàng tiến lại gần Diana.

- Vở hài kịch này đi quá xa đây, - Diana giận dữ nói. – Anh hãy để tôi yên, nếu không...

Nàng ngập ngừng.

- Nếu không thì sao? – lan nói ngay. – Cô sẽ làm gì chẳng?

Hai cánh tay chàng khép lại quanh người Diana. Nàng dùng toàn bộ sức lực để giãy giụa, rồi tiếng vải rách.

Đầu tóc xổ tung, hơi thở gấp, một bên vai trái với làn áo rách lộ ra trắng ngần. Nàng cố đẩy lan ra trong vài giây đồng hồ. Trong cơn giận dữ, cặp mắt nàng mở to trông nàng càng đẹp lạ lùng.

lan đã ôm được nàng, bây giờ chàng giữ thật chặt, khiến Diana không cựa quậy nổi.

- Chống trả nữa đi, cô em xinh đẹp. Em càng chống trả quyết liệt bao nhiêu tôi càng yêu cô em bấy nhiêu.

- Tôi căm ghét anh. Tôi căm thù anh!

Diana thở hổn hển. Nàng thét lên. Bằng một động tác nhanh gọn, lan đã xé toạc tấm áo nàng từ cổ xuống đến gấu.

Diana dấm dũ dội lên người lan, nhưng ăn thua gì đâu? Tấm áo dài sang trọng của nàng đã nằm dưới sàn như một mảnh vải vô dụng. Vài phút sau, lan đã nhắc bổng nàng lên, đỡ nàng trên hai cánh tay vạm vỡ của chàng. Ánh lửa hắt lên làn da trắng nõn và làn tóc vàng óng thành những vệt đổ lóa sáng, làn tóc rối bời.

Diana gào thét, nhưng không ai ở đó để cứu nàng. Bất lực, nàng buông thả để mặc cho lan bế nàng đặt lên giường, chiếc giường đồ sộ cổ kính chìm trong bóng tối.

Lúc Diana thức dậy, ánh nắng đã lọt vào căn phòng qua những khe rèm cửa sổ. Những tia nắng vàng rơi vào bóng tối của căn phòng. Nàng nằm đó, vẫn còn ngái ngủ. Rồi nàng chợt nhớ lại đêm hôm qua. Hốt hoảng nàng vội quay sang bên cạnh. Nhưng trên giường chỉ còn mỗi nàng.

Diana nằm duỗi thẳng người, bất động, vẫn còn cảm thấy nỗi kinh hoàng về những gì xảy ra đêm qua. Nàng đã giãy giụa, chống trả đến cùng, cho đến khi nàng hoàn toàn kiệt sức. Nàng đã gào thét cho đến khi phần thì mệt, phần thì bị miệng lan áp vào khiến nàng không còn gào lên được nữa.

Diana tự thầm nhủ, chuyện đó là không có thật. Rằng không thể có chuyện đó xảy ra với nàng được. Nhưng nàng cố nén một tiếng khóc chỉ chực bật ra, biết rằng đã đoán đúng và bây giờ nàng thật sự trở thành tù nhân trong căn phòng này.

Nàng có cảm giác như một vị thần đã dùng phép thuật đưa nàng sang một thế kỷ khác. Căn phòng ngủ rộng thênh thang này, nơi đã chứng kiến biết bao thế hệ, đâu phải khung cảnh cho một phụ nữ hiện đại? Nàng bị bắt cóc, bị cầm tù và bị hãm hiếp như một cô gái thời xa xưa.

Diana uể oải ngồi dậy, rồi cứ chân không như thế, nàng bước ra cửa sổ, vén rèm. Nàng thấy cần hít thở một chút không khí trong lành để lấy lại bình tĩnh. Ánh nắng ủa vào căn phòng và khi nàng mở cánh cửa, tiếng cánh cửa và tiếng hải âu cũng vọng vào. Nàng nhìn xuống vườn, những luống hoa đua nở rực rỡ và xa xa là biển hiền hòa, nước biển xanh thẳm, sóng gợn thành những trắng ngầu bọt và đuổi nhau xô vào bờ, đập vào vách núi thành những đám bọt tung cao.

Diana nhìn ra xa. Rất xa, có một con tàu, trông chỉ như một nét mực gạch ngang sát chân trời. Khi con tàu đi khuất, nàng cảm thấy dường như mình là người thủy thủ bị đắm tàu tiếc rẻ nhìn theo khả năng cứu vớt cuối cùng đã tan biến.

Nàng quay lưng, rời khỏi cửa sổ, liếc mắt nhìn vào gương. Hình ảnh nàng trong đó làm nàng khiếp sợ. Tóc rối bù còn bết vào trán. Cặp má trắng bệch và nước mắt đêm qua vẫn còn đọng lại, tạo thành những quầng thâm xung quanh mắt.

Nhớ lại những dòng nước mắt này, chợt nàng thấy xấu hổ và chua cay. Lẽ ra khi thấy không thể nào chống cự, lòng kiêu hãnh buộc nàng phải tỏ ra ngạc nhiên, phớt mặc tất cả, nhưng đằng này nàng lại van lạy khóc lóc.

Nàng buông người xuống ghế tựa trước bàn trang điểm, ôm mặt. Đột nhiên nàng bật đứng dậy khi nghe thấy cửa mở sau một tiếng gõ rất khẽ. Nhưng không có gì đáng sợ: người bước vào là bà Margaret, bưng bữa điểm tâm đến cho nàng.

Hơn mười giờ nàng mới xuống nhà vì nàng từ chối bữa điểm tâm chính nên nàng hy vọng lan đã đi và nàng chỉ còn lại một mình trong tòa lâu đài, để bình tâm nghĩ cách trốn khỏi nơi đây. Nhưng lan đã đợi nàng dưới gian tiền sảnh.

- Chào cô, - chàng vui vẻ nói, như chưa hề xảy ra chuyện gì giữa hai người đêm qua.

Diana không đáp. Qua khe hở nàng nhìn thấy một chiếc xe hơi đỗ ngoài thềm đợi họ. Trong một thoáng, nàng giật mình, thầm nghĩ, vậy là Ian thả cho nàng về. Nhưng niềm vui đó không kéo dài được lâu, bởi Ian nói ngay:

- Tôi nghĩ cô muốn tham quan hòn đảo này. Và chiều nay chúng ta có thể cưỡi ngựa dạo chơi.

Mặc dù tâm trạng rối bời, trong lúc họ ngồi trên xe, Diana vẫn không thể không thán phục cảnh đẹp trên đảo. Ian cho xe chạy rất chậm trên những con đường rất hẹp. Sau khi cho xe leo lên dốc, Ian đỗ xe lại, cách một nắm mộ lớn vài mét. Mộ xây bằng đá xám, trên đỉnh đồi.

- Đây là mộ ông tôi, - Ian cắt nghĩa vắn tắt.

Mặc dù Diana không tỏ ra quan tâm chi hết, Ian vẫn kể về ông nội chàng, về cách cụ cai quản hòn đảo này theo kiểu chuyên chế giống như một ông vua con trong vương quốc của mình.

Liếc mắt nhìn lại phía sau, Diana thấy đất liền ở rất xa, nơi nàng ao ước được quay về đó, và nàng hiểu rằng hòn đảo này là một thành lũy không ai có thể chiếm lĩnh. Ngọn núi Ben Nevis cao ngất ở xa giống như đường lên cổng thiên đường, bởi nàng thấy không thể tới đó được nếu không được ai hỗ trợ.

Bất chấp tình thế khó xử và khó chịu của nàng, cặp má nàng vẫn ửng hồng do gió đảo thổi vào. Sáng nay trời tuyệt đẹp và mùi ngải cứu hoang dã mọc trên đồi cộng với mùi mặn của gió biển khiến nàng ngây ngất. Trên đầu họ, bầu trời xanh thăm thẳm trong vắt. Một con hải âu bay ngang qua kêu quang quác. Một con gà rừng bay vút từ bụi cây lên về phía rừng. Một con dế thấy động, hoảng hốt bay vút lên cao. Đồng thời một bộ ba vẹt trời nổi đuôi nhau bay về phía mặt hồ màu ngọc lam.

Tuy nhiên Diana không nói gì và họ quay về lâu đài. Trong suốt bữa ăn trưa, Diana chỉ im lặng, mặt rầu rĩ. Nhưng Ian không quan tâm đến thái độ ấy, thỉnh thoảng chàng bình thản cất tiếng nói để phá vỡ không khí căng thẳng kia.

Bởi Diana không thể từ chối và cũng bởi nàng không còn công việc gì để làm, nàng theo lời Ian gợi ý, thay sang bộ trang phục đi ngựa. Trong bộ đồ kỵ sĩ cắt rất khéo, nàng giống như chàng thiếu niên khôi ngô. Nàng nhảy lên lưng con ngựa màu tro đứng đợi ngoài cửa lâu đài.

- Hôm tậu con Starlight, - Ian nói như thể suy nghĩ thành tiếng, - tôi đã nghĩ rằng cô ngồi lên nó thì rất tuyệt.

Bản thân chàng cưỡi một con ngựa đen cao lớn, rất đẹp, hơi có vẻ dữ một chút. Nhưng con Starlight thì khá thuần, nên Diana không thể không cảm thấy khoan khoái được cưỡi trên một con ngựa vừa đẹp vừa lành như vậy.

Họ cho ngựa chạy nước kiệu rồi bắt đầu thả cương cho ngựa tha hồ phi. Diana cảm thấy như nàng đang bay trên mặt đất và tai chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa. Đến lúc kìm ngựa, Diana đã lấy lại được niềm vui tươi. Nàng quên hẳn mất là không nên tỏ ra vui vẻ, nàng hớn hỏ reo lên:

- Tuyệt vời!- nàng nói. – Con ngựa này đúng là tuyệt.
- Tôi rất mừng thấy cô vừa ý. – Ian đáp.

Nhưng nụ cười của chàng nhắc Diana nhớ đếnn hoàn cảnh “tù nhân” của mình và nàng lại im lặng, làm ra vẻ rầu rĩ và tránh luồng mắt của Ian.

Họ cưỡi ngựa men theo đầm lầy phía Bắc đảo, quặt sang hướng Đông cho đến lúc ra đến bờ biển. Cát ở đây vàng óng và khá mịn, đủ để cho ngựa chạy nước kiệu bên trên. Được chừng một cây số, họ nhìn thấy một túp lều xiêu vẹo dựa lưng vào bờ vách đá, trên cao, ở mức triều dâng, trông khá cheo leo.

Tuy đã quyết định sẽ không nói gì nhưng thấy khói bốc từ mái lều lên, lòng hiếu kỳ đẩy Diana buột miệng hỏi:

- Ai lại ra ở chỗ hoang vu và cheo leo này nhỉ!

Ian đáp:

- Đây là lều của cụ Nanet Carmichael. Người ta nghĩ bà cụ là phù thủy cho nên không ai muốn cho bà cụ ở gần mình, sợ phép thuật của bà cụ. Thế là bà cụ ra sống ở ngoài bờ biển này. Bởi theo mê tín của dân đảo thì chỗ này là nơi mọi quyền phép ma thuật đều không thể gây tác hại. Họ cho rằng nước thủy triều dâng cao sẽ cuốn đi mọi ma thuật.

- Bà cụ có thật biết phép phù thủy không?

Ian cười vang đáp:

- Tôi biết bà cụ từ khi còn rất nhỏ và tôi nghĩ rằng tôi có thể xét đoán chính xác về bà cụ. Thật ra bà cụ chịu tai họa vì cặp mắt có vẻ xét nét của bà cụ, ngoài ra không có gì khác.

Đúng lúc đó họ nhìn thấy bà cụ bước ra cửa, đưa bàn tay lên che nắng để nhìn xem ai đến. Ian chào bà cụ:

- Chào cụ Nanet, - chàng nói bằng thổ ngữ.- Bà khỏe chứ?
- Ôi, cậu chủ nhỏ! -Bà cụ reo lên rồi bước ra đón khách.

Bà cụ Nanet Carmichael ăn mặc rất kỳ quái, bên dưới chiếc gấu váy dân tộc là đôi chân trần khẳng khiu. Váy cũng bẩn thỉu một cách quá mức. Bên trên người, bà cụ quấn đủ thứ áo lộn xộn, bằng vải, bằng len, có cả một tấm áo măng tô nát. Ngoài cùng bà cụ choàng một tấm khăn vải mỏng, vừa rách vừa bạc, có vẻ hời hợt nó màu đỏ. Tóc bà cụ bù rối, rủ ra bên dưới chiếc mũ

nồi kiểu Scotland. Tai cụp đeo rất nhiều thứ lủng lẳng và các ngón ở hai bàn tay bấn thủ đầy nhẫn. Trông hình dạng cụ quái đản đến mức mọi người dân ở đây cho bà cụ là phù thủy cũng là chuyện tất nhiên. Sau lưng bà cụ có ba con mèo gầy còm và lông rụng rất nhiều.

Ian nói:

- Thì ra lều của bà cụ vẫn còn đứng vững. Vậy mà tôi tưởng trận bão mùa xuân vừa rồi đã thổi nó bay tận đâu rồi.

- Đúng thế, lều của già vẫn còn nguyên vẹn, - bà cụ càu nhàu nói. – Chắc Chúa trời thương tình già! Ôi, sau bao trận bão ấy, gỗ ván dạt vào đây vô thiên lủng, toàn là ván những chiếc thuyền bị bão đánh chìm. Ngần ấy tàu thuyền không chịu nổi cơn bão, vậy mà túp lều xiêu vẹo của già Nanet lại chịu nổi mới lạ chứ.

Bà cụ cười khanh khách và tiếng cười của cụ làm Diana rung mình. Bởi nàng không hiểu bà cụ vừa nói gì.

Bà cụ Nanet nhìn Diana rồi nói với Ian:

- Cô công nương này cũng đẹp lắm, quả là rất đẹp, nhưng công nương này sẽ gây cho cậu chủ nhỏ nhiều đau khổ, nhiều gian truân đấy. Già nhìn thấy rất rõ, cậu chủ nhỏ hãy tin ở già Nanet này.

Bà cụ tiếp tục cau mày ngắm Diana bằng cặp mắt sâu hoắm, rồi lẩm bẩm gì đó, quay vào nhà. Tiếng lẩm bẩm quá khẽ nên Ian không nghe rõ bà cụ nói gì. Chàng tưởng bà cụ đã quên nên cầm cương định cho ngựa đi tiếp. Nhưng chàng chưa kịp nói lời tạm biệt thì bà cụ đã nói thêm:

- Già thấy không chỉ cậu chủ mà công nương đây cũng phải chịu nhiều đau khổ, gian truân. Đúng vậy...

Rồi như bị những lời tiên đoán đó thu hút tâm trí, bà cụ Nanet lặng lẽ đi vào nhà.

- Bà cụ nói gì về tôi đấy,- Diana vội hỏi Ian.

Nhưng Ian không đáp, chàng chỉ thúc đỉnh giày vào sườn ngựa. Con ngựa chồm lên và Ian liếc mắt lần cuối cùng túp lều xiêu vẹo và bà cụ già Nanet quái đản. Diana đành phải thúc ngựa chạy theo. Họ cho ngựa chạy nước kiệu.

Khi họ về đến lâu đài, bữa ăn nhẹ buổi chiều đã dọn sẵn chờ họ. Nhưng Ian bị người giúp việc gọi đi bàn công việc, thành thử Diana còn lại một mình. Nàng thơ thẩn đi qua ngang phòng thư viện, lơ đãng nhìn những ngăn tủ đựng sách rồi qua phòng ăn, ra tiền sảnh, cuối cùng đến hành lang treo các tác phẩm hội họa. Bất giác nàng chú ý đến một số báu vật của tòa lâu đài cổ kính này. Tuy không thành thạo về đồ cổ nhưng Diana cũng lờ mờ biết rằng những tấm thảm treo tường kia vô cùng quý cũng như những tấm gỗ trạm trổ hết sức công phu trong phòng ăn lớn.

Các bức họa đều vẽ chân dung tổ tiên của dòng họ quý tộc Carstairs, có mang chữ ký của các danh họa, cũng là những thứ hết sức giá trị.

Nhưng trong số vật quý đó có một thứ rất đáng yêu, đó là chân dung Ian hồi nhỏ, do danh họa Sargent vẽ, bên cạnh đó là chân dung vị quý tộc già, ông nội chàng. Sargent là họa sĩ nổi tiếng lòng lấy về nghệ thuật chân dung, quả đã gặp được đề tài thích hợp với ông. Ông già Carstairs mặc váy dân tộc, khoác tấm “chăn” độc đáo thay áo choàng của đàn ông miền núi Scotland. Bên cạnh cụ là con chó. Khuôn mặt cụ biểu lộ lòng nhân hậu, thông minh và sự chân thành. Đồng thời cũng thể hiện cả chất dữ dội và uy quyền của vị chúa đất, quen bắt dẻ dưới tuyệt đối phục tùng mình.

Trời chuyển sang hoàng hôn và Diana chợt nhớ đã đến lúc nàng phải thay áo quần: sắp đến giờ ăn tối. Nhưng về đến phòng, nàng không thấy phải vội vã. Nàng đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ. Diana nhận thấy lúc ở bên ngoài tòa lâu đài, mỗi khi một người dân trên đảo gặp nàng, họ đều cúi chào kính cẩn và khi nàng đến gần, mặt họ đều rạng rỡ, không phải với thái độ nể sợ như với chúa đất mà với thái độ yêu mến chân tình. Chỉ qua một ngày đi bên Ian, Diana hiểu ngay rằng chàng giống như ông vua và mọi người trên đảo đều là thần dân của chàng. Nếu nàng làm điều gì chống lại Ian thì chắc chắn sẽ không được bất cứ một người dân nào trên đảo Ronsa giúp đỡ.

Diana vẫn tiếp tục đi đi lại lại trong phòng, cố gắng tập trung suy nghĩ. Mãi đến lúc chỉ còn đúng mười phút để thay áo quần, nàng mới quay ra tiến hành công việc đó. Trời bên ngoài đã tối và trong lúc bước thang gác xuống nhà ăn, trong đầu nàng chỉ ám ảnh một bản khuôn duy nhất. Nàng cố tình tạo cho mình kém hấp dẫn. Để nhằm mục đích đó, nàng mặc tấm áo liền váy màu đen giản dị và chải lật tóc ra phía sau. Nàng không đeo trang sức, không thoa son phấn, mặc dù lúc đầu nàng đã nghĩ, dù sao cũng bôi một chút son lên môi.

Diana không biết rằng chính cứ để tự nhiên như thế trông nàng lại càng hấp dẫn. Màu đen của bộ y phục tôn thêm màu da trắng nõn và màu tóc vàng ánh đỏ của nàng. Cặp má không phấn, để nguyên màu nhợt nhạt càng làm nổi cặp mắt sâu thẳm tuyệt đẹp.

Ian khao khát biết chừng nào muốn đề nghị nàng bao giờ cũng như thế này: không son phấn, không trang sức. Chính thế này trông nàng càng đậm đà trí tuệ hơn.

Trong bữa ăn cả hai người đều im lặng. Diana kiên quyết không trả lời bất cứ câu hỏi nào của Ian và nàng ăn chậm chạp, như thể nàng cố gắng lắm mới nhai nuốt nổi.

Bữa tối xong, họ sang phòng thư viện, ngồi vào đúng chỗ ngồi hôm qua, Diana trên đi văng, cũng với vẻ mặt rầu rĩ như thế, và Ian trong ghế bành với mấy con chó nằm dưới chân.

Diana nói:

- Tôi cần phải viết vài lá thư. Tôi có thể bỏ thùng thư tại đây được chứ?

- Không được. Cô chỉ được viết thứ gì mà tôi yêu cầu. Và mọi thứ đều phải qua tôi xem lại. Tôi không muốn có nguy cơ là hòn đảo này bị cả một đám người vô công rồi nghề đến quấy rối.

Diana thở dài. Nàng đã tiên đoán câu trả lời đó và sợ nó được thốt ra từ miệng Ian. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường to lớn vẫn liên tục và mỗi tiếng tích tắc đó lại khiến Diana thấy giờ đi ngủ đang ngày càng đến gần. Một khúc gỗ bỗng nhiên sụt xuống trong lò sưởi nhưng cả hai vẫn ngồi lặng lẽ. Chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc. Và Diana thấy ngọt ngào, và căng thẳng đến mức nàng muốn thét lên.

Rồi không chịu đựng thêm được nữa, nàng vùng đứng dậy. Tà váy mềm mại của nàng xoay tròn, phồng lên như cái chuông xung quanh nàng.

Nàng nói giọng run run:

- Anh đã ngỏ lời cầu hôn, vậy mà anh không có trái tim hay sao? Anh không thể đối xử với tôi như thế này được!

- Vợ tôi phải là người xứng đáng với dòng họ tôi, - Ian nói, giọng khinh bạc khiến Diana cảm thấy như vừa nhận một cái tát. - Tôi sẽ không bao giờ cưới cô đâu.

Rồi chàng nói thêm:

- Mà tại sao tôi phải lấy cô nhỉ?

- Nếu tôi là đàn ông, nguyên câu mạt sát vừa rồi đủ làm tôi phải giết anh. Anh đã lăng nhục tôi!

Giọng nàng quát to hung hãn.

- Đúng thế, nhưng cô không phải đàn ông, - Ian nói rồi nhấc bổng nàng trên cánh tay lực lưỡng. - Cô chỉ là đàn bà, một người đàn bà hết sức quyến rũ.

Trong lúc nàng giãy giụa một cách vô ích thì chàng vác nàng lên tầng trên.

12

Trong khi toàn đảo mù quáng chấp nhận thái độ cư xử của Ian thì trái lại, vẫn có một người nào đó chống lại. Đó là Jean Ross. Cô ta không chấp nhận sự xuất hiện đột ngột của Diana và rất đau khổ về sự hiện diện của nàng ở đây.

Theo trí nhớ của Jean thì cô ta đã từng yêu Ian. Cô đã say đắm cậu trai đẹp đẽ và lực lưỡng kia ngay từ khi cả hai còn ở tuổi thiếu niên, chơi đùa với nhau, nhưng chính sự vắng mặt chàng làm hình ảnh chàng trong tâm trí Jean càng đậm đà thêm. Không có bè bạn trong cuộc sống thanh bình và cô đơn ở trường Đại học, tại đó Jean rất ít giao du, mỗi lần nghĩ đến Ian là một lần Jean cảm thấy được một niềm an ủi lớn.

Cô thường xuyên đọc báo ở London, hi vọng thấy nhắc đến tên chàng. Và những lần ít ỏi báo chí nhắc đến, Jean đã cắt những mẫu báo đó cất kỹ trong một hộp nhỏ, coi như một hộp báu vật. Chiếc hộp đó còn đựng cả những kỷ vật quái đản: chiếc khăn tay dính máu mà Ian đã đưa để cô thấm máu lúc cô ngã, đầu gối sây sát, một cái chân thỏ rừng, con thỏ đầu tiên Ian đã săn được, rồi những lông gà và một số bức ảnh có liên quan đến tình bạn giữa họ.

Hầu hết đó là những tấm ảnh chụp mờ của một người không thạo chụp ảnh, nhân dịp kỉ niệm sinh nhật lần thứ chín của cô, nhưng Jean coi đây là những tấm ảnh chụp rất đạt.

Tuy nhan sắc khá đẹp, đủ hấp dẫn đàn ông trong giới của Ian, nhưng Jean lại rất ít được thanh niên thuộc giới cô quan tâm. Trước hết Jean tự coi cô cao hơn họ, tỏ thái độ xa cách và khinh khỉnh mỗi khi thấy cậu trai nào định đến tán tỉnh. Sau nữa mái tóc đỏ như lửa của cô hấp dẫn được người miền Nam Anh quốc nhưng ở đây lại thành quá tầm thường, bởi mọi người trên đảo suốt ngày lao động ngoài nắng, nhiều người có làn tóc đỏ như thế.

Jean có vài bạn gái ở thành phố Edinbourg, nhưng ngại đến thăm họ vì cô rất ngưỡng mộ trước cách sống cầu kỳ, kiểu cách của tầng lớp thị dân đô thị. Jean cũng hiểu rằng cách sống trong gia đình cô quá mộc mạc nên không dám mời bạn gái nào ra đảo chơi.

Một cô gái như Jean nhưng giản dị hơn và chịu thích ứng hơn với hoàn cảnh tất đã tìm được tấm chồng khảm khá, nhưng Jean thì lại thu mình trong vỏ ốc. Do vậy cô rất cô đơn, sống không bè bạn suốt thời gian học Đại học, và sau đấy về đảo, vẫn lảng tránh mọi người, đinh ninh rằng cô “cao” hơn họ.

Trên đảo Ronsa, học vấn là thứ hiếm hoi. Cha mẹ Jean không biết chữ, và ngoài cô ra, không ai ở đây nói được tiếng Anh. Cho nên việc Jean coi cô cao hơn học không có gì lạ, và vì thế Jean lúc nào cũng rất rầu rĩ, chua cay.

Jean đã có ý định, sau khi tốt nghiệp đại học, tìm việc làm trong đất liền, chẳng hạn như thư ký hay giáo viên. Nhưng mẹ cô ngã bệnh đúng vào lúc cô chuẩn bị thi tốt nghiệp. Jean bị cha gọi về chăm sóc mẹ. Khi mẹ cô bình phục, không biết có phải vì thấy đã muộn hay vì mất đi cái hào hứng học tập, Jean bỏ dở học hành. Và lại bây giờ gia đình đã thấy cần có thêm người làm việc.

Trên đảo không ai có đầy tớ phục dịch trong nhà nên mẹ cô rất cần đến sự giúp đỡ của con gái. Thế là Jean Ross ở lại nhà, không còn hi vọng có sự đổi đời, có chăng chỉ hi vọng có được một thanh niên nông dân nào đó làm chồng, nhưng thế cũng chẳng thay đổi được là bao.

Tình yêu khi bị ức chế càng trở nên mãnh liệt. Tình cảm Jean đã có hồi nhỏ với Ian, khi cô lớn lên, càng mạnh mẽ, biến thành một thứ ám ảnh. Khi biết tin Ian đang ở châu Phi, Jean đặt mua trong đất liền tất cả những cuốn địa lý, du ký, tất cả những cuốn truyện miêu tả cuộc sống của dân lục địa đen. Những cuốn truyện này đã bao nhiêu lần làm Jean trào nước mắt đau đớn, nghĩ rằng có thể Ian mê một cô gái châu Phi nào đó, không trở về đảo Ronsa nữa.

Khi tin ngài đại tá Carstairs qua đời Ian đến đảo và mọi người dân đảo Ronsa đều để tang

thì trái lại, Jean mừng rỡ. Chưa bao giờ cô vui như thế. Ngay cả khi lao động ngoài đồng cô cũng hát véo von và tươi cười với mọi người. Hiện tượng này cha cô nhận thấy ngay, mặc dù ông không phải người có óc quan sát gì mấy.

Tuy nhiên hôm Ian trở về đảo đảm nhận vị trí lãnh đạo của chàng cũng như gia tài thừa kế, Jean không thể cùng đám đông ra đón chàng ngoài bến, đợi con tàu chở “ông chủ nhỏ” trở về.

Giống như mọi người khác, Jean mặc bộ quần áo đẹp nhất, và đi về phía tàu. Nhưng không ghìm được nổi xúc động, cô đã không đến chỗ mọi người mà chạy ra ngoài doi đất, nơi hồi nhỏ cô và Ian đã nhiều lần trốn nhà ra đó chơi đùa với nhau.

Tại đây, Jean nằm xuống đất, vùi mặt vào đám cỏ, thả hồn hồi tưởng những gì đã diễn ra xưa kia và ngày nay chỉ còn là giấc mộng.

Cuộc viếng thăm của Ian đến gia đình cô hai ngày sau đó đã càng đẩy cao óc tưởng tượng của cô. Ngày này sang ngày khác, Jean chờ Ian và mỗi lần không thấy chàng đến cô lại khóc. Jean thừa biết mối tình của cô là vô vọng, tuy nhiên không sao điều khiển được trái tim mình. Ước mơ đó đã thấm sâu vào tâm hồn cô, cùng lớn lên với cô và không sao dứt được hình ảnh Ian ra khỏi trái tim mình.

“Ian! Ian..” đã bao lần Jean thầm gọi tên chàng trong những đêm không ngủ. Cô đã hét tên chàng theo ngọn gió lúc cô ra doi đất ngoài bờ biển thơ thẩn, ôn lại những kỷ niệm êm đẹp với chàng trai đẹp đẽ kia. Jean luôn mang trong túi, nơi gần trái tim cô, mảnh giấy duy nhất Ian đã viết cho cô.

Ian bị thương nhẹ ngoài chiến trường năm 1916. Vết thương không nặng nhưng toàn đảo đều lo lắng, cho đến hôm cụ chủ báo với họ rằng Ian đã khỏi và không sao hết.

Lúc đó Jean đang học ở Edinbourg và biết tin ấy trên báo. Nỗi lo lắng đã làm cô mất ngủ trong nhiều đêm. Cô luôn mơ tưởng hình ảnh Ian nằm trên giường bệnh và cô đau đớn không được đến bên cạnh để chăm sóc chàng. Bạn bè cô ở trường Đại học thấy Jean xanh mướt đã tìm cách an ủi cô. Nhưng Jean không buồn nghe họ nói, mà cố ý tự mình ôm ấp nỗi đau khổ lo âu của mình. Cho đến cái ngày nhận được thư Ian. Cuối cùng Ian đã viết thư trả lời rất nhiều những lá thư cô gửi cho chàng. Jean còn nhớ rất rõ, buổi sáng hôm đó, tất cả sinh viên tụ tập ở phòng hành chính để nhận thư từ. Thì cũng đúng lúc đó Jean nhận được thư của chàng. Không đủ sức chờ đến lúc về phòng, cô vội bóc thư ngay, và khi biết Ian đã bình phục, cô ngất đi.

Lá thư đó chứa đầy lời cảm ơn đã bị đem ra đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, đến nỗi nhàu nát và các chữ lu mờ rất khó đọc. Lá thư đó không lúc nào rời Jean nữa.

Từ hôm Ian trở về đảo, Jean dăm ra lơ đãng việc nhà, hoặc dậy từ lúc trời còn tối để làm cho xong công việc trước khi trời sáng. Sau đó cô cuốc bộ cả một quãng đường dài đến lâu đài rồi tìm một bụi cây kín đáo, nấp ở đó để rình thấy mặt Ian lái xe đi đâu hoặc huấn luyện mấy con ngựa của chàng.

Chỉ cần thấy bóng chàng ở xa cũng đủ là niềm an ủi lớn lao cho trai tim đau khổ của cô. Jean biết vị trí của mình thấp kém nên chỉ cần được nhìn thấy Ian, cô cũng đã rất biết ơn chàng. Jean không phải chỉ rình để nhìn thấy Ian mà cô còn ôm hy vọng mỏng manh là được gặp chàng, nói chuyện với chàng, bởi nếu thế cô mới thỏa nỗi mong ước chàng bấy lâu nay. Khi thấy dân đảo ca ngợi Ian, Jean cũng thấy tự hào. Cô không tham dự vào câu chuyện nhưng thích thú lắng nghe, hãnh diện về người yêu.

Khi được tin Diana đến lâu đài và lúc rình thấy chàng đi cùng cô gái kia, trong lòng Jean bùng lên ngọn lửa ghen tuông cháy bỏng. Xưa nay ít có phụ nữ đến thăm đảo, ngoại trừ những dịp lễ hội hoặc ăn mừng gì lớn mới có một số khách, bao gồm cả phụ nữ từ trong đất liền ra. Phần lớn là khách của cụ cố Carstairs và khách phụ nữ cũng thuộc thế hệ cụ: hầu hết là những bà mệnh phụ cao tuổi. Chưa bao giờ Jean nhìn thấy khách phụ nữ nào như Diana. Sắc đẹp và tài cưỡi ngựa của nàng là điều kỳ lạ đối với Jean, và bây giờ mỗi khi thấy ai khen ngợi “cô khách” của “ông chủ trẻ” là Jean thấy tim nghẹn lại, là nỗi uất hận trào lên tận họng cô.

Ngày này sang ngày khác, Jean vẫn nấp trong bụi cây đại gần lâu đài để nhìn Diana cưỡi ngựa sóng đôi với Ian. Đôi khi họ cưỡi ngựa đi qua ngay bên cạnh, rất gần bụi cây Jean nấp và cô nghe thấy cả tiếng trao đổi giữa họ. Cô mừng rỡ thấy vẻ mặt Diana rầu rĩ và nàng rất ít nói. Ngay cả Ian cũng có vẻ mặt dăm chiêu thế nào đó.

“Quái lạ!- Jean thầm nghĩ. – Đi cùng với Ian mà lại rầu rĩ hoặc cáu kỉnh thì lạ thật! Tại sao cô ta không tỏ ra vui tươi cơ chứ?”.

Mặc dù dân đảo Ronsa đều rất tốt bụng và công bằng nhưng người ta cũng bắt đầu xì xào. Jean nghe thấy người ta kháo nhau bàn tán: “Cô tiểu thư có vẻ đau khổ...”, “Cô ta thật ra là tù nhân của ngài chủ trẻ... Cô ta chỉ nói với ngài chủ toàn giọng chua cay, giận dữ...” Thoạt đầu Jean thấy những lời đồn đại không có căn cứ, nhưng sau một số lần nhìn thấy Diana và nhất là nghe được những câu trao đổi giữa nàng và Ian, Jean hiểu ra rằng quả là có chuyện “cô ta đau khổ” thật.

Một hôm, do quá nóng lòng muốn tìm hiểu, Jean đã quên cả thận trọng, bước trong bụi ra, tiến gần đến cặp trai gái, đứng sau một gốc cây thông nhìn. Ian trông thấy Jean, bèn gọi:

- Chào cô Jean! Thật không ngờ!- Ian nói rồi ghì cương ngựa.

Mặt đỏ bừng vì ngượng, Jean miễn cưỡng bước tới. Cô càng xấu hổ thấy đầu tóc mình bù rối, áo quần xốc xếch, bên cạnh Diana gọn gàng, sạch sẽ.

- Mẹ sai em đến lâu đài...-Jean vội nói để chữa ngượng.

- Ôi, chị nói tiếng Anh!- Diana reo lên, quay mặt sang nhìn cô gái đảo.

Lúc đầu Diana không quan tâm đến Ian nói gì với cô gái lạ, mà chỉ lơ mơ thấy chàng nói với cô bằng tiếng Anh. Nhưng đến khi thấy cô gái kia cũng đáp lại bằng tiếng Anh thì nàng sững sốt thực sự. Nàng cho ngựa đến gần Jean.

- Đúng thế, - Ian vui vẻ nói. – Cô Jean đã học Đại học ở thành phố Edimbourg.

- Hay quá, - Diana vội nói. –Vậy là có người ở đây để tôi có thể trò chuyện. Tôi sẽ phải đến thăm chị thôi, nếu chị cho phép.

Jean không đáp. Màu đỏ nhuộm gò má cô lúc nãy bây giờ đã biến mất nhường chỗ cho một màu xanh khủng khiếp. Cô không hiểu được nguyên do sự thích thú đột nhiên của Diana. Cô dăm dăm nhìn nàng về khó chịu và không biết nên trả lời Diana thế nào.

Ian nói:

- Nhất định thế nào chúng tôi cũng đến thăm cô, Jean.- Chàng nhấn mạnh hai chữ “chúng tôi” và tất nhiên hai người phụ nữ đều chú ý đến hai chữ đó.

Rồi quay sang Diana, Ian nói thêm:

- Tiểu thư Jean đây làm bánh nướng rất giỏi.

Diana làm như không nghe thấy câu nói. Nàng tiếp tục nhìn Jean bằng cặp mắt khao khát, nhưng nàng cảm thấy cô gái xinh đẹp kia hình như có thái độ ác cảm với nàng. Và Diana tự hỏi, không biết cô gái này có như những người dân khác ở đây, quá yêu mến và kính phục Ian không.

Còn Jean, cô bị lúng túng, chưa biết nên hành động thế nào, đành chỉ mấp má môi nói:

- Chúng tôi sẽ rất sung sướng được đón tiếp các vị.

Nói xong, cô quay gót sau khi cúi chào kính cẩn rất nhanh rồi chạy biến đi mất, kiểu chào của phụ nữ trên đảo thường cung kính sử dụng đối với cụ cố, ông nội Ian ngày xưa.

Lúc hai người cưỡi ngựa bên nhau, Ian nói với Diana:

- Nếu cô nghĩ đến bỏ trốn khỏi đây với sự giúp đỡ của Jean, thì tôi xin nói ngay rằng Jean không có tàu biển hoặc phi cơ đâu đấy.

Diana lắc đầu rồi thúc ngựa. Nàng phi ra xa, nhưng câu Ian nói làm nảy sinh trong óc nàng một ý định.

Một phi cơ! Tại sao không nghĩ đến chuyện đó từ trước? Nhà chứa máy bay chắc không khóa, bởi trên đảo này, chuyện ăn cắp máy bay là không thể xảy ra. Niềm hy vọng le lói trong đầu khiến Diana vui sướng và thái độ trở nên hòa nhã với Ian.

Jean chạy về phía lâu đài, nhưng vừa khuất tầm mắt Ian và Diana, cô đã lén lút quay trở lại, trèo lên một cây thông ngoài doi đất. Jean đau khổ hận lúc nãy mình quá lúng túng vụng về, và lộ ra là một cô gái nông dân cục mịch, khờ khạo. Bên cạnh Diana quá tinh tế, sang trọng, Jean

thành quá quê mùa, ít nữ tính dịu hiền. Cô tự mình giận mình.

Jean chưa đủ sức hiểu mối quan tâm đột nhiên của Diana với cô. Phải đến lúc về đến nhà cô mới giật mình hiểu ra.

Vậy là lời đồn đại là chính xác. Diana là tù nhân và bị Ian cưỡng bức đưa đến đây. Ở đây không ai nói tiếng Anh cho nên cô không biết trông cậy vào ai. Một người biết tiếng Anh tạo cho cô gái sang trọng kia khả năng chạy trốn.

Nhưng Ian sẽ nói sao đây? Jean thầm tự hỏi. Chàng có yêu cô gái kia không? Trong trí tưởng tượng của Jean, cô không thể ngờ rằng một cô gái nào được Ian yêu mà lại không đáp lại bằng một tình yêu mãnh liệt gấp hàng trăm lần. Ian đẹp trai đến như vậy, sao cô gái lạ kia có thể không bị chàng chinh phục? Tuy nhiên Jean thấy tận mắt vẻ rầu rĩ của Diana, cũng như thái độ lạnh nhạt của nàng trong lúc trả lời những câu hỏi của Ian.

Jean xoay đi xoay lại không biết bao nhiêu lần câu hỏi đang bám riết trí óc cô. Trong bữa ăn, cô dăm chiêu và lơ đãng khác hẳn mọi khi. Cha mẹ cô không hề quan tâm và vẫn trò chuyện sôi nổi về công việc lúc ban ngày.

Cuối cùng, khi một mình ngồi trong phòng riêng và cởi áo quần trong ánh trăng để tiết kiệm nến là thứ rất hiếm hoi ngoài đảo, Jean giơ hai cánh tay trần, như làm cử chỉ trình trọng cho một lời thề nguyện, cô nói:

- Ian không nên lấy cô ta. Nếu cô ta yêu cầu, mình sẽ giúp cô ta trốn khỏi đây.

Quyết định của Jean làm cô phấn chấn. Cô nóng lòng không thể chần chừ nữa. Cần hành động ngay. Lòng ghen tuông của cô thúc đẩy cô phải tạo cho thật sớm việc Diana chốn khỏi đảo này. Còn Diana xinh đẹp, cao quý nhường kia bên cạnh thì Ian chưa thể ngó đến mình được. Mình chỉ là một con bé quê mùa cục mịch bên cạnh Diana.

Trần trọc mấy tiếng đồng hồ trên giường, không sao chợp mắt được, Jean quyết định ngồi dậy, mặc quần áo, rón rén bàn chân trần bước xuống thang gác, để khỏi làm cha mẹ thức giấc. Cô xỏ chân vào chiếc giày rồi ra cửa.

Jean bắt đầu đi. Trăng rọi xuống đầu trần của cô, ánh lên và trông Jean lúc này rất xinh đẹp. Tuy nhiên cô không biết được điều đó. Cô còn mãi len lách giữa những bụi cây ướt đầm sương đêm.

Lúc này chưa phải đã khuya lắm, nhưng dân đảo Ronsa quen thức dậy và đi ngủ cùng với mặt trời. Đến gần lâu đài, Jean nhìn thấy vài cửa sổ vẫn còn sáng đèn. Táo bạo, cô trèo vào sân và lần cho đến những gian phòng tiếp khách trông ra biển.

Jean thuộc lòng những góc ngách trong lâu đài, vì cùng với mọi người dân trên đảo, đã từng được cụ cố Carstairs mời vào thăm quan lâu đài và khoe với họ những thứ quý giá trong đó. Mỗi tuần một lần, cửa lâu đài rộng mở để đón khách tham quan.

Vậy là Jean đoán đúng: Diana được bố trí ở phòng ngủ lớn dành cho khách quý. Cô rón rén bước trên cỏ để không gây tiếng động. Cô ngẩng đầu lên và thấy ánh sáng trong gian phòng lọt qua khe cửa sổ ra ngoài.

Xung quanh hoàn toàn im ắng. Jean lắng nghe một chút. Cô thầm nghĩ: “Chắc hẳn Diana còn thức. Làm thế nào để đánh hiệu cho cô ta biết mình đến?”

Tất cả các cánh cửa chớp tầng dưới đều đóng chặt, và Jean không sao tìm biết được trong những căn phòng này có ai còn thức không. Cô luồn dưới một khóm cây hoa, khiến cánh hoa rụng xuống quần áo cô, tỏa mùi thơm ngát.

Jean bắc tay làm loa miệng rồi huýt sao, một nốt nhạc trầm và kéo dài. Không thấy trả lời, nhưng tia sáng lọt qua khe cửa sổ, rọi lên con đường mòn khích lệ cô.

Jean nhặt một viên sỏi, ném lên. Viên sỏi đập vào ô kính tạo thành một tiếng động khô khốc rồi rơi xuống đất. Hoảng hốt, Jean vội nấp sau bụi cây, trong bóng tối.

Cô đã thành công. Rèm cửa kéo ra và một bóng người hiện ra ở cửa sổ. Chính là Diana. Nàng nghiêng đầu về phía dưới và làn tóc rủ xuống mặt. Jean chỉ nhìn thấy đôi vai trần của nàng và tấm áo choàng mặc trong nhà che thân của nàng.

Jean chưa kịp chui từ trong bụi cây ra thì nghe thấy tiếng Diana.

- Không có ai, - Diana nói.

Jean sững người lại hoảng sợ khi nghe thấy tiếng một người khác mà cô rất quen, trả lời:

- Tất nhiên rồi. Có ai sao được cơ chứ.

Và bóng Ian hiện ra bên cạnh bóng Diana. Chàng ôm đôi vai trần của nàng. Diana làm một cử chỉ bức dọc, nhưng Ian không biết.

Thế là Jean úp hai bàn tay lên mặt, bởi cô thấy Ian ôm chặt Diana, kéo nàng vào phía trong.

13

Sáng hôm đó trời rất đẹp, gió thổi nhẹ mát mẻ và đầy mùi muối biển, vì nó thổi từ bên kia Đại Tây Dương và quay cuồng xung quanh tòa lâu đài cổ. Gió làm rạp những bông lúa mạch, thổi tung những lá thông hình kim và thổi vào mái tóc Diana. Lúc này nàng cười trên lưng con Starlight, phi nước đại bên cạnh Ian, trên lưng con ngựa màu đen.

Vẻ giận hờn nàng cố tình tạo cho bản thân khiến miệng nàng méo xệch và vàng trán cao, trắng ngần của nàng nhăn lại. Đó là cách nàng trả lời Ian. Nhưng ngược lại, Diana không thể làm cặp mắt vui tươi ngời sáng của nàng tối lại chút nào. Vẻ mặt rạng rỡ của Diana không phải chỉ do khí trời mát mẻ ban mai mà vì sức lực tràn trề trong cơ thể nàng.

Phải thừa nhận mười ngày “bị giam” đã rất có lợi cho sức khỏe của Diana. Nước da nàng hồng lên, nhưng vẫn không giảm đi vẻ nõn nà, và chắc chắn nàng vẫn giữ được khuôn mặt mỹ lệ mà các hãng mỹ phẩm vẫn sử dụng khuôn mặt đó để in vào quảng cáo.

Thật ra Diana thấy trong người rất dễ chịu. Đây là lần đầu tiên nàng sinh hoạt theo kiểu này: không có những cuộc hoan lạc thâm đêm, không có những căn phòng ngọt ngào, không có rượu sâm banh và rượu cốc tay. Nàng đi ngủ sớm, thức dậy sớm- bởi trên đảo Ronsa này mọi người đều như thế. Và nếu như cặp mắt nàng có điểm thêm một quầng rất nhỏ màu tím chỉ làm tôn thêm nhan sắc nàng. Cử chỉ dáng điệu của nàng không còn lộ ra chút nào sự mệt mỏi ngày trước. Bây giờ bước chân nàng rắn rỏi, hai cánh tay nàng vung ra khỏe khoắn, khác hẳn dáng điệu uể oải chán chường hồi nàng còn ở London.

Chưa bao giờ Diana thấy ngon miệng như những ngày này. Và bất chấp nàng cố tình không nói năng gì với Ian trong bữa ăn, nhưng mỗi bữa ăn đều đem đến cho nàng cảm giác vô cùng dễ chịu. Diana phải công nhận Ian đã giữ thái độ hết sức kiên nhẫn với nàng, một sự kiên nhẫn khó tưởng tượng nổi. Diana làm đủ mọi cách để chọc tức chàng, thậm chí nhiều lúc bỏ đi một cách hỗn hào đúng lúc không khí giữa hai người đang bình thản và Ian đang say sưa kể câu chuyện nào đó. Những lúc ấy, Ian chỉ ngừng nói rồi nhún vai, không hề cáu giận.

Diana rất bức tức thấy nàng không sao gây được cho Ian một xúc cảm nào. Chỉ trừ lòng khao khát thân thể nàng. Về mặt này thì rõ ràng Ian cuồng nhiệt đến mức không còn tự chủ được. Tuy nhiên Diana có thể làm Ian cău, nhưng không thể làm chàng thất vọng, thôi không khao khát nàng nữa. Thái độ lạnh lùng của nàng hình như càng làm bùng cháy thêm niềm khao khát của Ian đối với thân thể nàng.

Gần đây Diana đã thôi không tỏ vẻ căm ghét Ian, bởi nàng cảm thấy mỗi lần nàng làm thế, Ian chỉ cười và càng hôn liên tiếp lên miệng nàng làm nàng ngạt thở. Diana đã dần dần tập được cách lặng lẽ, hy vọng thái độ đó sẽ làm Ian hối hận, cắn đứt lương tâm.

Ban ngày, không bao giờ Ian đòi ôm nàng. Nàng hoàn toàn không phải sợ cho đến lúc văng thái dương lặn xuống sau những đợt sóng trên đại dương. Cưỡi ngựa sóng đôi bên nhau, cùng ngồi trong xe ngựa đi dạo, hoặc trò chuyện trong phòng thư viện, bao giờ Ian cũng tỏ ra là người bạn đồng hành đáng yêu.

Ian đã sông cô độc gần ấy năm cho nên không cần phải có cả một cử tọa đông đảo mới làm cho chàng hào hứng. Dường như chàng hào hứng ngay trong việc nói không cần người nghe có nghe hay không. Niềm vui của chàng là “đơn phương” và mỗi khi Diana tìm cách chứng minh cho Ian thấy chàng vô duyên thì việc làm của nàng vô tác dụng. Mỗi lần như thế, Diana càng thấy mình bất lực.

Lúc này, cưỡi ngựa bên cạnh Ian, Diana liếc mắt nhìn trộm chàng, thấy thời tiết hôm nay làm chàng vô cùng thích thú. Ian để đầu trần. Cổ áo mở khuy ngực để lộ ra một khoảng trắng nõn, khác hẳn màu da ở cổ chàng rám nắng đen thui.

Ian quay sang, mỉm cười nói với nàng một câu nhàm chán về thời tiết và Diana nhận thấy dáng điệu, cách quay cổ và cả cách chàng ngồi trên lưng ngựa quả là quý phái. Trong số đàn ông nàng quen biết không ai cưỡi ngựa giỏi như Ian và nhìn chàng ngồi trên lưng ngựa, người ta có cảm tưởng như chàng dính liền với ngựa. Các con ngựa của Ian rất biết chủ quý chúng,

biết cả tính mạo hiểm táo tợn của chủ. Đối với loài vật nói chung, Ian đều có lòng yêu mến và rất tin cậy ở chúng.

Trong lúc họ cưỡi ngựa về phía khu vực đồi núi, cho ngựa chạy lên dốc thoải thoải, trên mặt đất phủ rêu dày êm ái, Diana ngắm bến cảng nhỏ bên cạnh lâu đài và thấy một con tàu đang rời bến. Đây không phải chiếc xuồng máy của cơ quan bưu điện mà nàng đã thuộc lòng.

Đây là một con tàu hắc hoi, sơn màu ghi và có một cấu trúc khác hẳn. Diana nhìn thấy mờ bóng một phụ nữ và một người đàn ông trên cầu tàu. Người đàn ông chuẩn bị lên tàu.

Diana ghìm cương con Starlight, theo dõi cử chỉ của hai người kia. Ian thấy vậy cũng nhìn theo hướng đó.

- Đây là bác Jack Ross, cha của cô Jean hôm nọ. Tôi đoán kia chính là cô ấy ra bến tiễn bố. Không hiểu bác ta ra đất liền làm gì. Bác ta rất ít khi đi khỏi hòn đảo này.

- Ta xuống đó gặp họ đi, - Diana đề nghị.

Tuy thấy giọng nói Diana đột nhiên dịu dàng một cách đáng ngờ, nhưng Ian cũng vẫn gật đầu. Họ quay ngựa rồi thúc ngựa chạy về phía bến tàu.

Thấy Ian, Jack Ross vui vẻ chào, nhưng Jean thì có nét mặt rất lạ khiến Ian đâm nghi ngờ.

“Cô ta ghen với mình”, Diana thầm nghĩ. “Cô ta nghe được chuyện gì đó và hình như rất căm ghét mình”.

Diana tiếp tục quan sát Jean, trong khi cô này cố tình quay lưng về phía Ian, làm như bận xếp lại một số gói gì đó dưới tấm vải giả da phủ trên. Diana nhìn và công nhận Jean khá đẹp.

Jean mặc loại váy dân tộc dành cho đàn ông và để lộ ra hai bắp chân trần tuyệt đẹp. Cô đi tất ngắn và giày to bằng da nhà thuộc lấy. Sơ mi cô mặc màu xanh lam, cùng màu với mũ nồi, đặt rất khéo trên mái tóc màu hung đỏ. Chỉ mỗi hai bàn tay thô chứng tỏ cô phải lao động nhiều và nặng. Tuy nhiên nhìn toàn thể, Jean có dáng của một cô gái dòng dõi quý tộc.

Trong lúc Jean loay hoay trong khoang tàu chật chội, một chiếc mái chèo nặng dặt trên thành để dự phòng đột nhiên trượt vào giữa tàu, lật tung mọi gói đồ Jean đã xếp cẩn thận. Cô cố lôi chiếc mái chèo lên nhưng không được vì nó lọt giữa hai khúc gỗ to.

Nhanh như cắt, Ian đã nhảy trên lưng ngựa xuống và lao đến đỡ cho Jean. Bộ mặt cau có của Jean đột nhiên biến mất. Cả hai cùng cười vang trái với lệ thường, hai người nói chuyện với nhau bằng thổ ngữ nên Diana không hiểu được nội dung câu chuyện giữa họ. Nàng giận dữ thấy phải chờ đợi để Ian giúp cô gái kia.

Không nói một lời, nàng quay đầu ngựa bỏ về phía thung lũng. Ian đã sỉ nhục nàng và đến mức độ như thế này thì nàng không còn chịu nổi. Nàng không có cách nào để chống đỡ thái độ thô lỗ của chàng, nhưng nàng không thể chịu nổi thái độ coi thường nàng ngay trước mặt đám

người dưới của chàng.

Trong cơn giận dữ, Diana ôn lại tất cả những hành động sỉ nhục nàng từ trước đến nay của Ian và toàn thân nàng run lên vì căm uất.

Đột nhiên Diana nghe tiếng vó ngựa sau lưng. Nàng ngoái đầu lại, thấy Ian đang phi tới gần. Cũng đúng lúc đó, máu kiêu hãnh của dòng họ Stanlier bùng lên, Diana thúc đỉnh vào sườn ngựa và con Starlight chồm lên phi nước đại.

Con Starlight uớt đầm mồ hôi nhưng vẫn phi nhanh. Còn Diana không tiếc sức quật lên nó. Cảm thấy Ian đang cố đuổi theo sau, Diana càng thúc ngựa phi gấp và nỗi căm hận che khuất trí óc nàng như đám mây đen.

Diana chỉ biết rằng phải tiếp tục phi, phi mãi, không bao giờ dừng lại. Nàng quên rằng nàng đang trên một hòn đảo và đây không phải chuyện chạy trốn. Nàng chỉ biết một điều: Ian đuổi và chàng đang chạy chậm, nàng sẽ thoát khỏi tay chàng.

Đoạn đường dốc ở cạnh lâu đài rất cao, nhưng Diana không hề ngập ngừng. Nàng ngoái đầu lại và nhìn thấy Ian tụt lại khá xa, ở phía bên phải nàng. Nàng quật đầu ngựa. Nhưng muốn về đến chuồng ngựa, nàng phải đi vòng quang Ian. Trong khi đó, Ian đón đường, phi ngựa theo lối tắt và sắp đuổi kịp được nàng.

Bướng bỉnh và kiên quyết, Diana phi ngựa thẳng lên phía trước mà mãi khi nhìn thấy bức tường cao hiện ra trước mặt, bức tường xây bằng đá bao quanh bãi chăn thả gia súc, nàng mới hiểu ra rằng phải ghìm cương con ngựa lại để cho nó chạy vòng, chui qua cổng vào lâu đài, đúng vị trí nàng đi cùng Ian lúc trước.

Đột nhiên, niềm căm giận làm nàng phát điên. Nàng kiên quyết không chịu khuất phục và lao thẳng đến bức tường đá.

Con Starlight chạy chậm lại, nhưng nàng thúc nó phải phi nhanh.

“Nếu mình chết càng hay” nàng thầm nghĩ, lúc quất con ngựa lao thẳng vào bức tường đá.

Đúng lúc nàng định thực hiện cú nhảy khủng khiếp thì một ý nghĩ hoài nghi len vào óc nàng.

Con ngựa can đảm, liều lĩnh co chân nhảy, nhưng bức tường quá cao mà sức nó đã kiệt. Diana thấy con ngựa tung lên cao, đập mặt vào bức tường, hất nàng bay lên không trung. Cú ngã làm nàng choáng váng một lúc, vài phút sau nàng cố ngồi dậy, chân loạn choạng, nhưng nàng biết không bị thương tích gì trầm trọng.

Liên sau đấy, nàng chứng kiến một sự kiện mà suốt đời nàng không bao giờ quên: đó là tình trạng con Starlight.

Con ngựa tuyệt vời kia đang lồng lên như phát điên và Diana hiểu rằng nó bị gãy chân. Nó cố chồm đứng dậy nhưng không được. Nó ngã vật xuống, đầu vươn cao, hai mắt trợn và hí

tiếng hí hoảng hốt. Lưng con Starlight ướt đầm mồ hôi và miệng nó sùi bọt mép.

- Lạy chú cứu tôi! Tôi đã làm gì vậy- Diana thét lên, bước nhanh về phía con vật.

Nhưng nàng biết không được đụng vào thân thể nó, bởi nó đang dẫy dụa điên dại, một chân nó mềm oặt và lủng lẳng. Nàng lăm bắm:

- Lạy chúa!

Diana không thể chịu đựng nổi quang cảnh thương tâm nhường này. Bối rối, nàng đưa mắt nhìn quanh tìm người giúp. Một người đàn ông chạy đến, nhưng anh ta chưa kịp tới nơi thì lan đã xuất hiện ở đầu bãi.

Diana nhìn thấy chàng tiến lại, nàng như người bị hút hồn. Chân nàng vẫn còn run lẩy bẩy, chưa hoàn hồn sau cú ngã vừa rồi. Chưa bao giờ nàng chứng kiến một con ngựa đau đớn nhường kia và nàng không dám nhìn nó. Con Starlight đang hấp hối. Diana òa khóc nức nở. Nàng tự thấy ghê tởm mình.

Ian phi ngựa tới, nhảy xuống đất và chỉ liếc nhìn, chàng biết ngay chuyện gì vừa xảy ra. Chàng nhảy lên ngựa và phi qua bãi cỏ sang bên kia, chàng làm gì vậy? Diana thầm tự hỏi. Vẫn còn bàng hoàng trước sự khủng khiếp vừa rồi, toàn thân nàng run bần bật, hai hàm răng đánh lập cập và nàng thấy người rét run, mặc dù trời nắng gay gắt.

Người mã phu cúi xuống xem con ngựa, miệng dịu dàng nói liên tiếp những gì đó với con Starlight. Con vật dường như hiểu được, bắt đầu dịu cơn hoảng sợ. Riêng những bắp thịt của nó co rút chứng tỏ nó đang rất đau đớn.

Chỉ vài phút trôi qua mà Diana thấy như cả một thế kỷ. Nàng linh cảm thấy đây là một án tử hình nhưng nàng thầm cầu nguyện xin Chúa Trời là nàng lằm. Cuối cùng, khi thấy Ian quay lại, nàng bóp chặt hai bàn tay để chúng khỏi run rẩy và khi thấy vật trong tay chàng, nàng hiểu rằng nàng đã đoán đúng.

Ian nói:

- Cô về nhà đi.

Và chàng quay phắt lưng lại phía nàng.

Như thế vừa nhận được mệnh lệnh, nàng vội vã bỏ đi, hai chân vẫn loạn choạng. Diana đi nhanh, không ngoái lại phía sau, nhưng nàng không thể không nghe thấy tiếng súng nổ vang động cả một vùng. Tiếng súng âm vang rất lâu trong tai nàng.

Vào đến phòng, nàng tháo ủng, cởi quần ngựa và sơ mi. Nàng thấy chỉ bị một vết tím bầm ở bả vai, lúc nàng rơi từ trên cao xuống. Bây giờ nàng mới thấm nổi cảm giận điên cuồng, nguyên nhân gây ra tấm thảm kịch kia. Nàng thấy toàn thân rã rời và đặc biệt, nàng thấy mình đau khổ vô cùng tận.

Cảm giác kinh hoàng xâm chiếm đầu óc Diana và nàng cố gắng hết sức mới khỏi òa khóc. Con Starlight là tất cả những gì nàng yêu mến của hòn đảo Ronsa này. Nàng hối hận khôn cùng. Nó bao giờ cũng đem lại cho nàng phút sung sướng, mặc dù nàng luôn trong tâm trạng buồn bực. Vậy mà nàng đã giết nó.

Khoác tấm áo choàng mặc nhà lên người, nàng đi đi lại lại, cố không nghĩ đến chuyện vừa qua và lấy lại bình tĩnh. Đúng lúc đó cửa bật mở rất mạnh khiến nàng thét lên. Ian bước vào. Chưa bao giờ Diana nhìn thấy vẻ mặt chàng dữ tợn đến như vậy. Vẻ mặt khác thường đó làm nàng khiếp sợ.

Diana không tìm được câu nào để bộ lộ nỗi đau xót của mình. Nàng đứng đó như trời trồng, lưng quay lại, chờ đợi hồi hộp.

Ian bắt đầu nói, giọng chàng điềm tĩnh nhưng Diana thấy rõ chàng cố ghìm cơn uất giận chỉ chực bùng lên thành sấm sét.

- Thà cô giết tôi đi còn hơn là cô giết một trong những con ngựa yêu quý nhất của tôi, - Ian nói. Cô vô trách nhiệm không kém gì một đứa trẻ và cô đáng được đối xử như thế.

Bằng một động tác nhanh như cắt và quyết liệt không ngờ, Ian giật tung tấm áo choàng bên ngoài của nàng cho đến khi thấy da thịt mình cháy bỏng, nàng mới hiểu rằng Ian đã quất roi ngựa lên trên vai trần của nàng.

Diana đau quá thét lên, nhưng vẫn đứng yên. Nàng nhận thêm một ngọn roi thứ hai, và lần này không hề nhăn nhó. Nhưng nỗi đau thân thể không thấm gì với nỗi đau tinh thần đang hành hạ nàng.

Diana thấy nàng sắp nói lời xin tha tội, và khi dòng nước mắt đã thắng được lòng kiêu hãnh thì nàng nghe thấy một ngọn roi nữa quật xuống. Nhưng lần này ngọn roi không giáng lên người nàng mà lên đầu gối Ian. Ngọn roi gãy làm đôi. Chàng quăng hai ngọn roi xuống chân nàng. Nàng nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại, và bây giờ chỉ còn một mình nàng trong gian phòng.

14

Diana chống tay, ngẩng đầu lên. Tựa đầu lên một cánh tay, Diana lắng nghe.

Xung quanh hoàn toàn im ắng. Chỉ có tiếng gió rú xung quanh tòa lâu đài và tiếng rì rào của sóng biển.

Từ lúc xảy ra sự kiện khủng khiếp, nàng không dám suy nghĩ gì hết. Nàng ở trong phòng, từ chối thức ăn gia nhân của Ian mang lên và rất sợ đến lúc đêm xuống, Ian sẽ vào đây. Lúc này đã gần một giờ khuya. Vậy là Ian không đến. Mọi người trong nhà đã ngủ cả rồi.

Cảm thấy cần phải hành động gì đó, nàng quyết định vạch ra một kế hoạch chạy trốn, một

kế hoạch hết sức táo bạo, nhưng lúc này trong tâm trạng điên cuồng nàng không biết sợ là gì.

Từ buổi chiều đặt chân lên đảo Ronsa này, Diana chưa nhìn thấy chiếc máy bay. Nàng hỏi Ian nhưng chàng cam đoan máy bay bị cất giữ nơi an toàn và viên thợ máy bay vẫn trông nó cẩn thận.

Từ hôm đó lúc nào Ian cũng bên cạnh nàng, cho nên nàng không có điều kiện để đích thân kiểm tra xem sao. Bây giờ giữa đêm khuya này Diana quyết định bỏ trốn, bằng máy bay riêng của nàng, hoặc máy bay của Ian cũng cất trong nhà kho ấy.

Ý định của Diana đúng là điên rồ. Không một phi công nào trí óc lành mạnh lại quyết định một chuyến bay táo bạo đến như vậy. Trong khi đó nàng chưa có kinh nghiệm lái máy bay ban đêm. Xác suất thành công của nàng được là bao, trong điều kiện như thế này.

Diana mừng rỡ ra tòa nhà mái tôn rất lớn, trong chứa hai máy bay của nàng và của Ian. Đột nhiên nàng sực nhớ, cốp trên đường băng chưa được xén. Mới cách đây vài tiếng đồng hồ, lúc xảy ra tai nạn với con Starlight, nàng đã kịp nhận xét thấy nếu cốp chưa cắt thì chúng mọc rất cao và như thế lúc máy bay chạy lấy đà để cất cánh sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Diana quyết định không băn khoăn những chi tiết vụn vặt ấy. Nàng phải trốn đi bằng bất cứ giá nào. Nàng vùng dậy, nhìn ra cửa sổ để thăm dò đêm khuya.

Mây rất cao trên bầu trời và chúng di chuyển rất nhanh. Liệu gió này có thuận lợi cho việc bay hay không? Trong lúc nàng tự hỏi như vậy thì trăng ló ra giữa hai đám mây, chiếu làn ánh sáng óng ánh bạc xuống mặt biển. Chỉ cần đêm nay sáng trăng là kế hoạch của nàng sẽ thành công.

Diana phụ thuộc vào mặt trăng về phương diện ánh sáng. Nàng chợt nghĩ tên nàng là mặt trăng: Diana! Vậy là số phận sẽ thuận lợi cho nàng.

Lúc này Diana chỉ có một ý nghĩ ra khỏi tòa lâu đài trước khi Ian nhìn thấy. Cho dù kế hoạch có nguy hiểm đến đâu đi nữa, nàng cũng phải quyết tâm thực hiện.

Đồng hồ gõ một giờ. Lửa trong lò sưởi đã tàn, chỉ còn leo lét, nhưng nàng khơi lửa cháy to lên để tìm quần áo mặc. Nàng mặc rất nhanh. Nàng thấy vai đau nhói nhưng nỗi đau không làm nàng chậm lại, trái lại càng thúc đẩy nàng nhanh tay.

Diana đã mặc áo măng tô da, nhét mũ phi công vào túi áo, tay cầm sẵn giày. Nàng mở cửa hết sức khẽ. Ngoài hành lang tối om và im ắng. Nàng dò dẫm bước, lần theo tường, ra đến đầu thang gác. Trong lúc nàng bước xuống, các bậc thang kêu khẽ. Và mỗi lần tim đập quá mạnh, nàng phải đứng lại để trấn tĩnh.

Diana quyết định không ra lối cửa chính, mà vào phòng thư viện rồi leo qua lối cửa sổ. Phòng bên trên thư viện không có ai ngủ nên không đáng lo.

Diana vất vả cố mở cánh chớp ở cửa sổ phòng thư viện. Lát sau, nàng đã trèo qua thành cửa

sổ, tụt xuống bậc thềm bao quanh lâu đài.

Lúc này rất ít khả năng có ai nhìn xuống vườn, nhưng Diana quyết định cẩn thận hơn, không nên để một nguy cơ nào đe dọa dù nhỏ. Nàng bước nhanh ra khỏi tòa nhà, rồi chạy trên bãi cỏ đến hàng rào gang lần theo hàng rào này sẽ đến nhà để máy bay.

Diana đẩy cánh cửa nặng nề, bản lề đã han rỉ kêu cọt két rồi lao vào tòa nhà mái tôn to lớn đang hiện ra trước mắt.

Diana thầm nghĩ: phải trốn! Tuy rất sợ nhưng trí óc nàng vẫn tỉnh táo. Nàng chợt nhớ chưa bao giờ cửa trước của nhà để máy bay mở, có nghĩa là nhân viên trông coi ở đây vào bằng lối cửa phụ. Đúng vậy, lúc lần ra phía sau, nàng thấy một cửa ra vào nhỏ, bên trên là cửa to có bốn ô kính.

Cửa đóng, điều này Diana không lấy gì làm lạ, nhưng cửa sổ thì chỉ cài đơn giản. Nàng bê mấy khúc gỗ to kê để trèo lên, dùng dao nhíp nạy cửa sổ. Nàng khéo léo lách lưỡi dao vào khe giữa hai cánh, đẩy then cài trong. Cửa sổ mở toang.

Nàng trèo lên đến tận khung cửa mở rộng, ánh sáng trong nhà để máy bay yếu ớt, nhưng cũng đủ cho nàng nhìn thấy bóng đen xì của hai chiếc máy bay đỗ hướng về phía cửa chính đằng trước. Chỉ một vết xước nhỏ ở cổ tay và tất bị rách, nàng tụt vào trong nhà để máy bay.

Việc đầu tiên là kiểm tra các cửa ra vào. Đúng như Diana dự đoán, cánh cửa phía trước chốt rất cẩn thận bên ngoài và mở phía trong thì không thể được. Diana đi vòng quanh nhà để máy bay và cuối cùng phát hiện thấy chiếc chìa khóa rất to treo ngay bên cạnh bộ y phục phi công và giày lái. Nàng dùng chìa khóa vặn và chỉ vài phút sau đã mở xong cửa.

Không có đèn pin, nhưng ánh sáng trắng bên ngoài hắt vào giúp nàng nhìn thấy rõ mồn.

Diana biết rằng các bình chứa xăng trong máy bay đều cạn, cần phải nạp xăng. Đây là công việc nàng chưa từng làm lấy một mình bao giờ. Nàng lần mò, thấy ở góc nhà để máy bay một số can xăng, bên cạnh đó là chiếc thang nhỏ. Không chần chừ, nàng xách can xăng đến chiếc máy bay Moth của nàng. Sau khi khuân đủ tám can, nàng bắc thang để leo lên, đổ dần từng can xăng vào bình chứa xăng trong máy bay.

Lúc nàng đổ xong can đầu tiên leo xuống thang để đặt nó xuống đất, nàng vô ý gây ra một tiếng động khá to, nhưng may thay không thấy động tĩnh gì. Xung quanh vẫn im ắng.

Can thứ hai, nàng lúng túng đổ xăng ra sàn nhà, nhưng nàng nghĩ, mặc nó và nàng cũng không cần đi lấy can xăng khác. Nàng tính, về đến đất liền, nàng sẽ mua xăng đổ đầy vào bình chứa. Lúc này nàng chỉ nghĩ đến chuyện trước mắt, chưa cần tính hậu quả ra sao.

Máy bay quá nặng, rất khó đẩy được nó. Nhưng rồi nàng cũng vẫn đẩy được, do hai bên máy bay vẫn còn trống khoảng vài centimet, để nàng xoay chuyển và đẩy nó ra khỏi cửa.

Diana chưa bao giờ khởi động máy bay hoặc quay maniven bằng tay. Bây giờ nàng phải làm

việc đó, nhưng mãi máy không nổ. Nàng mở ga mấy lần nhưng vẫn vô hiệu. Cho đến khi hai cánh tay mỏi nhừ, nàng đành phải nghỉ và nghĩ xem có cách nào khác không.

Diana cố suy nghĩ vấn đề một cách logic. Tại sao động cơ không nổ? Tỷ lệ xăng cộng với khí có đúng độ không, quá cao hay quá thấp? Trong nhà kho này ánh sáng quá yếu ớt khiến nàng không thể nhìn vào động cơ máy bay, chỉ có thể phỏng đoán thông qua mùi xăng bốc lên. Nếu tỷ lệ quá thấp, nàng phải tăng bộ chế hòa khí và quay cánh quạt bằng tay một số vòng để máy nóng lên. Nhưng liệu nàng có nổ máy bằng cách đó được không?

Vấn đề quá phức tạp và đầu nàng nóng lên, không có bình tĩnh và suy xét được nữa.

Đột nhiên một ý nghĩ mới nảy sinh ra trong đầu Diana. Tại sao cứ nhất thiết phải dùng máy bay của nàng? Nếu như nó không chịu nổ? Máy bay của Ian chắc đã sẵn sàng hơn, bởi thợ máy của chàng thường xuyên chăm sóc nó. Ý nghĩ đó làm Diana phấn chấn và lấy lại được lòng hăng hái ban đầu.

Diana quay sang máy bay của Ian. Đây là một kiểu máy bay khép kín hãng Puss Moth. Nàng chưa bao giờ lái loại máy bay này nhưng nàng tin có thể điều khiển nó. Dù sao thì nàng cũng phải liều. Và nàng bật một que diêm để quan sát.

Diana thấy bình xăng bố trí dưới cánh của nó hầu như đầy. Lần này rõ ràng may mắn đã đến với nàng.

Ngày càng phấn chấn, Diana điều chỉnh bộ chế hòa khí và quay thử cánh quạt ba vòng. Rồi nàng bật công tắc và máy bay bắt đầu nổ. Vậy là cuối cùng nàng đã thành công.

Diana nhanh nhẹn mở nắp máy bay, rồi tuy trong lòng rất hồi hộp nàng vẫn thấy phần nào tin tưởng. Nàng mặc tấm áo bay rồi leo lên ngồi vào ghế phi công. Nàng vào số rồi mở ga rất từ từ thận trọng. Máy bay bắt đầu chuyển bánh.

Nàng thận trọng lái chiếc Puss Moth để khởi động vào chiếc Moth của nàng, đồng thời khéo léo đưa máy bay ra cửa. Bây giờ máy bay đã ra đến bãi. Nàng mở thêm ga cho máy bay chạy nhanh trên đường băng. Nhưng máy bay vẫn chỉ bám mặt đất.

Diana hoảng hốt nhìn thấy trước mắt là bức tường đá cao và máy bay đang lao về phía đó. Nàng luống cuống và đúng lúc máy bay chỉ cách bức tường vài mét nàng kịp lái nó quật sang một bên. Hú vía suýt nữa máy bay đâm vào bức tường thì mất mạng.

Nàng tắt công tắc. Tại sao máy bay không cất cánh lên được? Không có nguyên nhân nào hẳn hoi. Diana thử thêm một lần nữa.

Đã mất khá nhiều thời gian. Mỗi lúc Diana một thêm sốt ruột. Nàng đóng tai nghe: hình như có người. Nhưng không thấy gì, nàng thở phào tiếp tục. Nàng thò đầu ra khỏi buồng lái ngó xung quanh. Người nàng hơi run rẩy. Trán và hai bàn tay ướt đẫm mồ hôi, ôi, giá lúc này có được một ly Brandy! Nàng ân hận không chuẩn bị sẵn sàng trong túi đựng đồ rửa mặt.

Nhưng lúc này không được quyền đòi hỏi. Nàng mặc bộ đồ bay rất nhanh, bởi lúc này nàng mới thấy tấm áo nàng mặc để ra đây quá mỏng và gió lạnh đêm khuya lọt vào da thịt. Tất không đủ giữ ấm đôi chân và nàng thấy hơi lạnh lọt vào, râm râm như bị những con côn trùng nhỏ xúi cấn.

Diana không được phép chần chừ, thời gian quá gấp. Nỗi sợ tuy thế vẫn cứ tăng lên. Nhìn bức tường đá trước mặt, nàng rung mình nghĩ đến mỗi nguy hiểm lúc này suýt xảy ra. Nàng tự nhủ từ này phải thận trọng hơn. Mỗi nguy hiểm vừa qua, nàng thoát được là do may mắn. Không thể hi vọng ở may mắn lần nữa.

Lo lắng đã biến thành cảm giác tuyệt vọng. Diana tiếp tục bật công tắc, cho nổ máy. Nàng cho máy bay chạy ngược chiều gió và cố cất cánh. Máy bay lao đến gần bức tường đá bao quanh bãi nhưng lần này Diana xử lý hơi chậm. Tuy không đâm thẳng vào bức tường nhưng một bên cánh máy bay bị bẹp. Nàng vội vã tắt máy. Máy bay đứng dừng lại. Diana nhảy ra khỏi buồng lái, xuống đất, đau đớn nhìn hi vọng của nàng tan vỡ. Nàng ngồi bệt xuống đất, ôm mặt khóc nức nở một lúc lâu.

Cỏ ẩm sương và mùi đất ẩm thấp bốc lên. Đây cũng là một thứ trấn tĩnh tinh thần nàng. Nàng thọc một ngón tay xuống lớp đất ẩm ướt. Chưa bao giờ nàng thấy cô đơn và hiu quạnh như thế này.

Diana ao ước lúc này biến thành một đứa trẻ nhỏ, được nhấc bổng lên bằng hai cánh tay ấm áp rồi đặt vào nơi ấm cúng, an toàn, thoát xa mọi hiểm nguy đang rình đón. Tại sao nàng lại lớn lên để rồi phải lo lắng cho tương lai như thế này? Đứa trẻ nhỏ chỉ sống cho ngày hôm nay, cho lúc này, không phải lo lắng cho ngày mai. Cho dù ngày hôm nay sung sướng hay khổ sở thì ít nhất nó cũng không bị dẫn vật bởi nỗi lo cho tương lai.

Cơn tủi thân dần dần dịu xuống. Nàng đã ngừng khóc nhưng nằm dài trên mặt đất, giữa đám cỏ cao che khuất. Gió vẫn thổi, làm lay động những ngọn cỏ bên trên nàng. Cuối cùng nàng trấn tĩnh được, từ từ ngồi dậy, đi chậm chậm.

Chỉ còn một chút hi vọng về chiếc máy bay của nàng. Nàng lục túi, thấy một mẫu nến. Nàng bèn vào nhà xe, châm ngọn nến lên rồi lần đến chiếc Moth của nàng.

Nhờ ánh sáng ngọn nến, nàng xem xét động cơ máy bay. Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng chân người. Ngoảnh đầu ra, nàng thấy Ian đứng trên ngưỡng cửa nhà để máy bay.

Bất chấp mọi thứ, Diana quắc mắt nhìn chàng, cặp mắt sưng lên vì khóc và vẫn còn ướt đầm. Ian ăn mặc đầy đủ và nàng nhận thấy chàng thở một cách khó khăn. Hai bên chàng là hai con chó to đang thở hồng hộc, rõ ràng là cả người và chó đều vừa phải chạy một quãng đường dài.

Có vẻ Ian vừa qua một cuộc dạo chơi ban đêm và chàng chưa hề lên giường ngủ. Chắc nghe thấy tiếng động cơ máy bay, chàng vội vã chạy đến đây xem có chuyện gì.

- Cô em,- chàng nói bằng giọng khinh bỉ, kèm theo nụ cười giễu cợt. – Cô tưởng tôi để máy bay của cô trong tư thế sẵn sàng để bay sao? Bây giờ muốn nó cất cánh được, cần phải chuẩn bị khá lâu, không phải chỉ một tiếng đồng hồ.

Lúc này Ian mới ngó vào nhà để máy bay và không thấy máy bay của chàng trong đó nữa. Chàng đưa cặp mắt nhìn vào Diana rồi lại nhìn vào nhà chứa máy bay. Diana mệt mỏi thối ngộn nển rồi buông tay cho nó rơi xuống đất.

- Tôi làm gãy cánh máy bay của anh rồi,- nàng nói bằng giọng thảm hại.

Vậy là riêng trong ngày hôm nay, Diana đã hai lần phá hủy vật thân thiết, quý giá của Ian Carstairs. Nàng tự hỏi, lần này phản ứng của chàng sẽ ra sao? Nhưng vì quá mệt, nàng phó mặc cho mọi thứ.

- Gãy? – Ian hỏi lại.

Diana trở ra chỗ bãi.

Ian vội vã đi về phía đó. Diana mệt mỏi chờ Ian quay lại. Bây giờ nàng không còn coi thứ gì là quan trọng nữa. Nàng thản nhiên với mọi khả năng có thể xảy ra. Niềm phấn hứng nửa giờ trước đây đã làm nàng kiệt sức, một thứ kiệt sức nàng chưa trải nghiệm bao giờ.

Lúc này Diana chỉ thêm một thứ duy nhất: ngủ. Nàng cảm thấy toàn thân tê liệt, đầu óc trống rỗng.

Vài phút sau, Ian quay trở lại. Chàng thấy Diana vẫn đứng đó, đúng chỗ nàng đứng lúc nãy. Nàng chỉ hơi ngừng đầu, như để đón sự trừng phạt khủng khiếp chàng sắp giáng lên nàng.

Nhưng Ian nhắc bổng Diana lên, đỡ trên hai cánh tay vạm vỡ của chàng, đem đi. Diana áp má vào lần vải tuyết áo măng tô của Ian. Nàng cảm thấy cặp môi của Ian áp lên làn tóc nàng, rồi lên trán nàng, và nàng nghe thấy giọng nói rất nghiêm khắc của chàng:

- Cô đúng là kẻ mất trí. Suýt nữa thì cô mất mạng rồi.

15

Anh hãy để tôi đi! – Diana nói như vậy trong bữa điểm tâm.

Ian uống xong tách cà phê, chàng ngẩng đầu lên, sững sốt thấy Diana đứng đó, đang khẩn khoản xin lòng khoan dung của nàng.

Như để đệm thêm vào vẻ giận dữ trên khuôn mặt Diana, trận mưa bên ngoài quật mạnh vào các ô kính cửa sổ. Một cơn giông vừa bắt đầu.

Mưa tầm tã đã sáu tiếng đồng hồ, nhưng lúc này mới bắt đầu thối mạnh. Ngoài trời, những đám mây màu chì nặng nề xuống rất thấp và mặt biển biến thành màu xám, báo hiệu một cơn

giông khủng khiếp. Sóng biển dữ dội dâng cao, quật vào vách đá. Sâu lâu đài phủ một lớp bụi nước và tiếng động bên ngoài càng làm tăng thêm tâm trạng suy sụp của Diana.

Đêm qua, nàng mệt đến nỗi không đủ sức phản đối Ian, lúc chàng bồng nàng về lâu đài, đặt nàng lên giường. Nàng đã ngoan ngoãn nhận ly rượu mạnh chàng đưa và vừa đặt đầu lên gối, nàng đã thiếp ngủ.

Buổi sáng thức dậy, Diana thấy toàn thân đau như dầm và nàng phải tự đấu tranh rất mạnh để có đủ sức mặc quần áo rồi xuống nhà ăn điểm tâm.

Ian đã chờ ở đó suốt một tiếng đồng hồ, nhưng chàng vẫn kiên nhẫn đợi Diana. Nàng chỉ khẽ đáp lời chào của Ian rồi lấy lại ngay vẻ lạnh lùng. Cho đến khi đã ăn đôi chút và được tách cà phê kích thích, nàng mới thấy trong người đủ khỏe khoắn để trò chuyện.

Thoạt đầu, nàng tính đợi đến lúc ăn xong mới nói, nhưng không khí nặng nề trong bữa ăn làm nàng tưởng như không còn chịu nổi. Và nàng đã đứng phắt dậy, nói:

- Anh để tôi đi.

Ian uống nốt tách cà phê vẻ bình thản rồi cũng đứng lên.

- Không!- chàng nói.

Cầm chàng lộ vẻ kiên quyết và giọng chàng khiến Diana hiểu rằng câu trả lời kia không phải là nảy ra lúc này mà đã được Ian nghiền ngẫm, cân nhắc trong một thời gian dài.

- Anh định bắt tôi ở lại đây bao lâu nữa?

Diana cố dùng giọng điềm tĩnh. Kinh nghiệm dạy nàng rằng làm ầm ĩ chẳng có ích gì.

- Tôi đưa cô đến đây nhằm hai mục đích. Một là dạy cho cô một bài học, hai là tôi khao khát cô. Đến nay tôi đã hiểu là mục đích thứ nhất tôi không đạt được, nhưng mục đích thứ hai vẫn còn nguyên đó.

Diana chưa chút nói:

- Tôi thấy cách trừng phạt này vượt quá mức độ tội lỗi của tôi.

Ian im lặng nhìn nàng. Chàng nhớ lại những câu mà nàng nói với chàng hôm cuối cùng ở London, lúc chàng bộc lộ tình yêu với nàng. Kỷ niệm đó lúc này hòa lẫn vào với kỷ niệm về Jack. Không thấy Ian đáp, Diana bèn phó mặc cho cơn giận dữ bùng nổ. Nàng uất hận giậm chân, thét:

- Thôi được, anh có thể giam tôi ở đây, nhưng xin anh để tôi yên, để tôi được sống một mình.

Ian không đáp, từ từ bước ra ngoài. Còn lại một mình trong phòng ăn, Diana uất hận ngồi phịch xuống ghế bên cạnh cửa sổ, tay dấm liên tiếp xuống mấy chiếc gối đặt gần đó. Con giận dữ của nàng hòa vào với nỗi bất lực.

Lát sau Diana trấn tĩnh lại được và nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng thấy màn mưa bao phủ cảnh vật. Nàng nghĩ đến bản thân và nỗi tủi nhục càng đè nặng lên trái tim nàng.

Mọi người khác có thể ghét nàng, thậm chí sỉ nhục nàng, nhưng Ian thì khác. Anh ta không chỉ dùng lời nói mà dùng cả hành động. Diana căm ghét những hành động đó nhưng không thể không thừa nhận rằng muốn tiến hành những hành động đó, Ian phải có một lòng dũng cảm mà Diana chưa thấy có ở một người đàn ông nào nàng quen biết.

Gia nhân vào dọn dẹp bàn ăn. Diana vẫn ngồi đó, mắt dăm dăm nhìn ra ngoài trời mưa, như thể không nhìn thấy gì. Đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng gõ nhẹ vào ô kính cửa sổ. Nàng đưa mắt nhìn xuống vườn.

Jean Ross đang đứng bên ngoài. Cô mặc áo mưa dày và mũ mưa kiểu thủy thủ, che kín gáy, nhưng tóc cô vẫn ướt dầm và dính vào má. Bàn tay cô chìa lên xanh lợt do lạnh.

Diana vội vã mở cửa sổ. Gió mạnh lùa vào làm bay tung giấy má trên bàn, cuốn tung rèm cửa và làm bay chiếc mũ nàng đội.

- Gì thế? – nàng vội vã hỏi, biết rằng Jean đến chỉ vì mục đích duy nhất mà nàng đã đoán được.

- Chị muốn về đất liền không?

Diana bùng lên nỗi mừng rỡ khôn cùng.

- Tất nhiên rồi. Nhưng bằng cách nào?

- Tôi có một chiếc ca nô máy, - Jean nói. – Hiện đang ở dưới bến kia. Cha tôi đang nói chuyện với ngài chủ. Nếu chị sửa soạn được nhanh, tôi sẽ đưa chị về đất liền ngay bây giờ.

- Tôi chỉ sửa soạn trong một phút thôi. – Diana hớn hớn nói.

Nàng lao ra khỏi phòng ăn rồi bước từng ba bậc một cầu thang lên gác, đồng thời có không để ai chú ý. May nàng không gặp ai. Nàng vớ mũ và áo măng tô cùng xách đựng tiền rồi chạy xuống gặp Jean.

Nhờ cô giúp, nàng trèo được ra ngoài cửa sổ và vài phút sau, dưới trời mưa tầm tã và gió quất vào mặt, nàng theo Jean chạy theo con đường rải sỏi dẫn xuống bến.

Đúng dưới chân vách đá sát lâu đài có một bến nhỏ, rất ít dùng đến, bởi đã có một bến lớn chỉ cách lâu đài vài trăm mét. Bậc xuống bến nhỏ này lâu không ai đi nên phủ rêu kín và các

vòng sắt để buộc thuyền bè đều han rỉ.

Xuồng máy đã buộc ở đây, đang bồng bênh trên mặt nước. Đáy xuồng có một lớp nước mưa chùng vại phân.

Thật ra đây là một loại thuyền cỡ lớn, thường được dân đảo dùng vào việc đánh cá, nhưng được lắp thêm một động cơ chân vịt ở đúng giữa. Do vậy người ngồi trên xuồng máy này dễ bị dầu mỡ bắn vào người. Các ghế ngồi đều bẩn thỉu và chỗ nào cũng sực nức mùi cá tanh tươi. Nhưng Diana mãi tập trung chuyện đi trốn nên không quan tâm đến những thứ vật vãnh đó. Nàng lẳng lặng ngồi xuống ghế trước, dưới tấm vải sơn làm mái che đầu. Jean cởi dây buộc rồi đẩy xuồng ra xa. Họ bồng bênh trên mặt sóng một lúc rồi Jean mới cho nổ máy. Lát sau họ đã ra khơi và con xuồng như lọt thỏm giữa các đợt sóng hung dữ.

Vậy là cuối cùng, nàng đã tự do! Diana quay đầu nhìn lại tòa nhà cổ kính. Không ai nhìn họ. Cuộc ra đi này của nàng không ai biết. Về đến đất liền nàng sẽ tận hưởng niềm sung sướng của tự do và sẽ khoái trá nhớ lại cuộc trốn chạy này.

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, Diana hỏi Jean:

- Ở đó có chuyến tàu hỏa nào không?

- Khoảng nửa giờ nữa có một chuyến, Jean đáp. – Tôi đã dò hỏi lúc đến đón chị. Đây là chuyến duy nhất trong ngày. – Cô nói thêm bằng giọng hét to để át tiếng sóng biển ào ạt và tiếng động cơ máy nổ.

Chẳng bao lâu Diana đã ướt sũng áo quần. Trên mặt biển sóng dữ, mỗi bước tiến của xuồng phải vượt qua không biết bao nhiêu lực cản. Tuy nhiên lâu đài mỗi lúc một xa, mờ dần sau màn mưa dày đặc và cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn của Diana. Lát sau, dần dần xuất hiện trước mặt nàng cảng nhỏ Torvish mờ ảo.

Toàn thân rét run, nhưng trong lòng rất vui, Diana bước chân lên bờ. Vậy là họ đã thành công. Họ đã trốn thoát. Diana cảm thấy phấn khởi đến mức nàng muốn hát lên, bất chấp cái lạnh xuyên thấu tận xương cốt nàng. Các ngón tay của nàng tê cóng, bởi nàng không đeo găng tay.

Diana quay sang Jean, chìa tay cho cô:

- Tôi không biết phải trả ơn chị bằng cách nào đây. Tôi không biết điều gì đã khiến chị làm cử chỉ này, nhưng tôi vô cùng biết ơn chị.

Diana đã đứng lên bậc đá để lên bờ, và Jean quay mặt về phía nàng. Chiếc xuồng được hai người đàn ông ở bến cảng đến giúp họ neo lại.

- Tôi giúp chị chạy trốn bởi vì tôi muốn chị dứt khỏi hòn đảo của chúng tôi, - Jean nói.

Diana đầy ngạc nhiên thấy giọng nói độc ác và nét mặt đầy căm thù của Jean.

Cô ta nói tiếp:

- Chị không xứng đáng với anh ấy. Anh ấy là người đàn ông quá tốt so với chị. Tôi muốn tống cổ chị ra khỏi đảo Ronsa. Cho nên thấy chị muốn đi, tôi đã tạo điều kiện cho chị. Chị không yêu đảo Ronsa và đảo Ronsa cũng chẳng cần đến chị.

Những chữ cuối cùng, Jean như quất vào mặt Diana và không để nàng kịp định thần, cô ta hét với hai người giữ xuống rồi biến mất.

Diana theo đường phố hẹp để ra ga xe lửa. Nàng không thể làm được vì đứng dưới bến nàng có thể nhìn thấy tòa nhà ga trên cao, ngay gần đó. Những bảng hiệu như chào đón nàng.

Torvish chỉ là một làng nhỏ với vài chục mái nhà dân chài, một trạm bưu điện, một nhà thờ rất nhỏ, nhưng nguyên việc nó có bến cảng, có trạm bưu điện, có nhà ga cũng đủ để xóm chài trở thành trung tâm văn hóa của cả một vùng đất hoang vu.

Đám người tụ tập ngoài sân ga tò mò nhìn Diana. Lúc đến ga, nàng nhận thấy khá nhiều khách đang chờ tàu, nhưng đại đa số đến để nhận hàng, bởi ở đây tàu hỏa là phương tiện vận chuyển duy nhất.

Những người đàn ông có tuổi xách túi lưới, vừa ngậm tẩu hút vừa chờ tàu. Những người đàn bà đội khăn san trò chuyện với nhau bằng thổ ngữ, hoặc đùa với mấy bà nông thôn trong vùng.

Một cô gái mảnh dẻ bồng trên tay một đứa trẻ sơ sinh, vai đeo bọc quần áo. Đứa trẻ xem chừng chỉ vài tháng tuổi. Một người đàn bà đang quất ba đứa trẻ mãi chạy nhảy gần đó.

Mọi người đều chăm chú nhìn Diana, như thể nàng là người sao Hỏa. Quần áo ướt sũng, đầu tóc bù rối và bết lên trán, lên má, trông nàng vẫn quá sang trọng ở vùng đất này.

Nhìn nàng một lúc, họ lại tiếp tục trò chuyện với nhau bằng thổ ngữ. Diana không hiểu nhưng đoán họ bàn tán về nàng.

Cuối cùng, lúc Diana cầm chiếc vé trên tay, nàng được nhà ga cho biết đoàn tàu sẽ đến một ga lớn và ở đó nàng phải chuyển tàu để lên đoàn tàu chính chạy về phía Nam. Mười phút sau nàng đã ngồi trong toa tàu chật hẹp. Tàu chuyển bánh và chạy rất chậm.

Tuy nhiên Diana vẫn cảm thấy chưa an toàn. Ian là người không xoàng và nàng chưa dám tin như thế này là nàng đã thoát được tay anh ta.

Ngồi trong toa tàu vắng tanh, Diana găng chịu đựng quần áo ướt át, đầu tóc rối bời, nàng không thiết thứ gì, kể cả sửa sang lại mặt mũi đôi chút. Cho đến lúc ngồi trên đoàn tàu nhanh lao vun vút về phía Nam, Diana mới thấy thật sự yên tâm. Nhưng sức khỏe của nàng bị sa sút nghiêm trọng, và lúc đến London, nàng lên cơn cảm sốt dữ dội.

Trong lúc ngồi tắc xi chạy trên đường phố thủ đô London, Diana cảm thấy như nàng đã xa nơi này hàng chục năm trời. Thời gian kể từ lúc nàng vội vã ra câu lạc bộ hàng không Hanworth buổi sáng đẹp trời hôm đó... Lúc đó trong lòng nàng rộn rã niềm vui sắp được đi một chuyến du ngoạn nghỉ ngơi, được gặp gỡ bàn bè tại bãi biển miền Nam nước Pháp.

Diana có cảm giác nàng đã già đi biết bao nhiêu. Tất cả những thứ trước đây quen thuộc đối với nàng thì bây giờ bỗng trở nên xa lạ. Và bản thân nàng cũng không còn như trước. Tuy nhiên nàng tự chế giễu mình là đã để trí tưởng tượng đi quá đà. Tất cả những ngày vừa qua chỉ là cơn ác mộng mà nàng quên đi rất nhanh, chẳng mấy khó khăn. Nàng đã thoát được và nàng sẽ không bao giờ để cho lan len lỏi vào cuộc đời nàng nữa.

Diana định sẽ không kể lại với ai những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua. Những chuyện đó làm nàng xấu hổ và hạ thấp giá trị nàng. Nàng chỉ muốn trở về cuộc sống bình thường, gặp lại bạn bè và tham dự vào những cuộc vui chơi giải trí.

Suốt đêm ngồi trên đoàn tàu nhanh nàng không ngủ, mà cũng không thể gạt đi trăm ngàn suy nghĩ. Đã có lần nàng hơi thiếp đi nhưng liền sau đó lại choàng thức giấc, hoảng hốt tưởng như lan đang ngồi bên cạnh.

Khi không thấy gì, Diana thở phào nhẹ nhõm và lại ngả đầu lên gối nhưng từ lúc đó nàng không ngủ được nữa. Nàng nằm lắng nghe tiếng bánh sắt lăn trên đường ray, nhưng lặp đi lặp lại câu hỏi: “cô có thực sự được tự do chưa? Liệu cô có thoát được chưa?” Rồi bản thân nàng cũng đâm nghi ngờ rằng nàng đã được tự do.

Trước đây Diana rất tin vào quyền lực của mình, vậy cái quyền lực đó bây giờ ở đâu? Nàng đã từng tin tưởng rằng không người đàn ông nào thoát được sức quyến rũ của nàng và mọi người đàn ông đều chỉ có thể say mê và kính trọng nàng. Nhưng từ lúc này trở đi, liệu nàng có giữ được niềm tin đó không? Liệu nàng có còn lòng can đảm và sự táo tợn như xưa nữa không? Bởi kỷ niệm về những ngày cam chịu sự khinh thường và sỉ nhục của lan đã làm lung lay mọi thứ.

Ian không chỉ cưỡng bức thân thể nàng, mà cả tinh thần nàng. Bây giờ nàng vẫn có thể đấu tranh, có thể đương đầu với cuộc sống nhưng lòng tự tin, sự can đảm ngày trước không còn nữa. Liệu đến bao giờ những kỷ niệm về thời gian sống trên đảo Ronsa mới chịu buông tha nàng?

Diana về đến nhà. Tắc xi đỗ trước cửa nhà nàng. Một gia nhân ra mở cửa và kinh hoàng nhìn thấy cô chủ trong hình dạng như thế này. Nàng đi qua gian tiền sảnh, nơi mọi cửa sổ đều đóng chớp, mọi đồ đạc đều bọc vải để che bụi. Nàng bước nhanh lên thang gác, không nói một lời, rồi vẫn hồn hển, nàng bước vào phòng bà vú Ellen.

Diana đi nhanh vào đó. Ellen ngồi trong ghế xích đu. Ít nhất thì cũng còn một người hoàn toàn không thay đổi gì hết trong căn phòng thân thiết và quen thuộc đối với nàng.

Bà vú nở một nụ cười rạng rỡ, dang rộng hai tay đón Diana... Nàng không thốt được một

lời, òa lên tiếng khóc nức nở. Hai bàn tay và giọng nói nàng đã siết bao quen thuộc lập tức an ủi, động viên Diana như xưa nay chúng vẫn thường làm.

16

Violet Longden sở hữu một ngôi biệt thự nằm trên cao trông xuống con đường Conrniche trên mũi biển Antibes. Bà trang trí cho ngôi biệt thự của mình một vườn hoa đẹp hiếm thấy, theo phong cách của trường phái lập thể, hòa nhập với nền vườn lát gạch hoa và những bức tường sơn trắng bằng đá phiến.

Do đến muộn nên Diana được đón tiếp đặc biệt nồng nhiệt. Nàng không hề ngạc nhiên thấy các bạn bè đều đã có mặt. Họ không biết nguyên do khiến Diana đến muộn mà chỉ nghĩ đơn giản là nàng còn mãi tham dự những cuộc vui chơi lý thú ở thành phố Paris. Diana suy nghĩ và thấy thật kỳ lạ: người ta có thể biến mất tăm trong cả mười ngày mà không ai chú ý.

Rosemary có mặt ở đây với Leadhold, và Ronald thì vui chơi như thường lệ đồng thời làm vui cho mọi người. Rất nhiều đàn ông khác cũng đã có mặt, đa số Diana biết, có hai hoặc ba phụ nữ đã có chồng nhưng chồng họ không có mặt, mà tháp tùng họ là các chàng trai mà xem chừng cũng bỏ mặc vợ để đến đây chơi.

Đã thành một cái lệ là nữ chủ nhân mời một cô gái xinh đẹp cùng bạn trai của nàng thay thế đức ông chồng. Người Mỹ, muốn khỏi lằng, thường lên một bảng kê tên các “cặp”. Cũng có một vài ông chồng cùng vợ họ nằm trong bảng danh sách, nhưng theo nguyên tắc thì họ chỉ là những “cặp tham gia một cách danh nghĩa”.

Ở bãi biển xanh cũng như trong bữa dạ tiệc thân tình, thông thường người ta chỉ mời những cặp có quan hệ tình ái chứ không có quan hệ hôn nhân. Như thế việc sắp xếp các chỗ ngồi xung quanh bàn tiệc nhẹ nhàng hơn và thành công của bữa tiệc được đảm bảo, bởi mọi người đều biết ngay nàng nào dính với chàng nào.

Violet Longden tuyên bố công khai rằng biệt thự của bà ta không nhận những cặp đã thành hôn.

Bà ta nói:

- Họ không biết thế nào là “chơi đẹp” và khi một phụ nữ chiếm đoạt nhân tình của cô nào đó, đâm ra tôi phải tiếp ông chồng của cô ta để ông ta khỏi nhảm nhí. Tôi nói thật, tình trạng đó làm tôi không thể tiếp tục chơi bời với bà kia. Và khiến tôi làm cho Johnnie bực bội.

Ai cũng biết Violet ngủ với Johnnie Nicholson. Ông ta là một người đàn ông điển trai, tuổi trạc ba mươi và có đặc tính là căm ghét mọi thứ thể thao ngoài môn đánh bài bridge, nhưng ông ta lại có một dáng vẻ uể oải chán chường khiến nhiều người yêu mến, mặc dù ông ta ăn bám vào tiền bạc của Violet- tất nhiên là những món tiền rất lớn.

Chồng Violet sống ở một nơi nào đó bên Mỹ. Theo lời đồn đại thì ông ta rất mê vợ. Mỗi năm

ông ta chỉ đến thăm vợ hai lần và quãng thời gian ở với vợ hết sức ngắn ngủi. Dường như chỉ cần như thế cũng đủ để giữ mối quan hệ hôn nhân giữa họ. Nhưng một số người có dịp gặp gỡ ông ta đều nhận xét là ông ta có tính đa cảm. Dù sao cũng đã rõ ràng là ông ta hãnh diện về mối quan hệ rộng rãi của Violet trong xã hội thượng lưu London, Paris và trên bờ biển sát biên giới Pháp – Italia. Chỉ cần thế là ông đủ thoả mãn để tiếp tục kiếm đô la đem về cho vợ tiêu sài.

Có người đã hỏi là chồng của Violet thường đến thăm vợ rồi ở lại với vợ trong bao lâu, Johnnie trả lời rằng ông ta chỉ đọc hết những mẫu báo cắt có nhắc đến tên vợ xong là đi luôn.

Câu nói vui đó thật ra một phần nào đó đúng với sự thật bởi vì Violet cắt tất cả những mẫu báo có nhắc đến tên bà rồi dán vào những cuốn album dày, gáy bọc màu đỏ, ngoài in tên bà bằng chữ vàng.

Số album ấy nhiều đến mức chất đầy cả một ngăn tủ lớn trong biệt thự của họ tại Paris, và trong ngôi nhà của họ ở London.

Bộ album ấy lúc nào cũng theo chân Violet trong tất cả các cuộc du ngoạn, và được giao cho một cô thư ký trông nom, thường xuyên đọc báo và cắt mẫu báo dán thêm vào. Những quyển album ấy không chỉ dán mẫu báo mà cả những tấm ảnh.

Mọi người xì xào, sau khi Violet Longden qua đời thì ai sẽ sở hữu bộ sưu tập phong phú nhường ấy. Bởi vì Violet không có con để sau này chúng đem bộ sưu tập ấy ra khoe về “má của chúng tôi”. Rosemary cam đoan rằng bộ sưu tập ấy sau này được đưa vào viện bảo tàng British, nhưng một bà đối thủ của Violet thì mỉa mai nói, bộ sưu tập ấy đưa cho hội khuyến khích trình tiết thì mới đúng.

Violet thừa biết bạn bè chế giễu sau lưng bà ta và nhiều khi lên án bà ta rất nghiêm ngặt, nhưng tài khoản kéch sù của bà ta ở nhà băng khiến bà ta chẳng cần quan tâm đến những chuyện vặt vãnh kia. Mọi người tha hồ nói xấu, tha hồ lên án, nhưng rồi vẫn cứ phải đến nhà bà ta, cầu cạnh bà ta.

Tất nhiên Violet rất vinh dự thấy trong số khách khứa của mình có một cô gái xinh đẹp tuyệt vời mà lại mang dòng máu quý tộc lâu đời như Diana, nhưng ngoài ra bà còn rất thích tính nết nàng. Thậm chí bà còn gạ nàng lấy một trong số những khách đàn ông được bà quý nhất, nhưng những mưu đồ ấy chưa lần nào thành công.

Tuy bản thân sống rất tự do, bất chấp mọi nguyên tắc đạo đức, nhưng Violet lại không tán thành kiểu sống độc thân. Bà cho rằng một ông chồng luôn đi vắng là cái bình phong vững chãi nhất, và bà thừa đủ khôn ngoan để thấy rằng những lời đàm tiếu về cách sống quá buông thả của Diana đã gây nên những bất lợi cho nàng.

Mùa nghỉ năm nay, Violet có một khách quý mà bà ta muốn giới thiệu với Diana. Ông ta thuộc dòng dõi quý tộc lâu đời nước Pháp. Một người đàn ông học thức cao, tác phong lịch thiệp, đẹp trai cực kỳ và có sức quyến rũ không một phụ nữ nào cưỡng nổi.

Nguyên việc ông a rằng túi đủ chứng tỏ ông ta độc thân, bởi nếu là gia đình giàu có thì ngay từ khi ở tuổi thiếu niên ông ta tất đã được gia đình bố trí để lấy một cô vợ nào đó.

Violet tin tưởng chắc chắn rằng ông ta, Antoine de Séincote, sẽ được Diana vừa lòng. Cũng như rất nhiều phụ nữ Mỹ khác, Violet Longden có tính thích làm bà mối. Lúc kể ra mưu đồ kia với Johnnie thì anh chàng đẹp trai này chế giễu bà nhân tình.

Johnnie lơ đãng nhả khói lên trần hỏi:

- Tôi tưởng bà quý Diana?
- Tất nhiên rồi, - Violet nói. – Đây là cô bạn tôi yêu quý nhất.
- Nếu như vậy tại sao bà lại định loại cô ta khỏi hội chúng ta? Bởi bà đặt ra cái lệ là không tiếp khách có chồng có vợ kia mà? – Johnnie nhìn theo những vòng khói bay lên cao, nhả mặt hỏi.
- Với Diana thì khác, - Violet đáp. – Có một ông chồng người Pháp thú lắm chứ.

Johnnie cười.

- Tôi không tin Diana lấy được ông chồng thích hợp, bởi thời buổi này, làm gì có cặp vợ chồng nào hạnh phúc. Diana cũng không thoát khỏi cái quy luật ấy. Nhưng thôi, bà bạn yêu quý, bà cứ thử tiến hành kế hoạch xem sao, biết đâu đấy!

Bây giờ thấy Diana đến, Violet lập tức tiến hành ý đồ của mình. Chỉ có điều sao lần này bà ta thấy Diana hờ hững chuyện lấy chồng đến thế, thậm chí còn tỏ vẻ ghét tất cả đàn ông.

Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên Diana đã ghét Antoine. Anh ta thấp bé mà Diana thì không ưa thanh niên vóc bé nhỏ. Anh ta điệu bộ kiêu cách mà Diana lại ghét những người làm bộ làm điệu. Anh ta đạo đức giả là thói nàng ghét nhất. Nàng gạt ngay Antoine ra rìa. Violet vốn dễ tính, ngay sau đó xếp luôn Antoine vào số những vị khách “không ai muốn gần”.

Thật ra thái độ Diana làm Violet và bạn bè của bà rất lạ. Thoạt đầu Diana tỏ ra vui tươi, sẵn sàng lao vào cuộc chơi nếu ai rủ đi. Sự khát khao vui chơi của nàng tưởng chừng như mãnh liệt và không biết thế nào là đủ. Mọi người thấy Diana vẫn tính nết đó, chỉ có phần bà giờ nồng nhiệt hơn thôi.

Nhưng chỉ vài ngày sau, Diana đã lộ vẻ chán chường, lảng tránh mọi người và chỉ thích thơ thẩn một mình ngoài vườn hoa của ngôi biệt thự.

Có một cái vông mắc dưới một tán lá rậm rạp, hơi tối. Diana thích nằm suốt ngày ở đó tư lự, nhìn lên trời xanh bằng cặp mắt vô hồn. Mọi lời đùa vui kể cả những trò hài hước của Ronald cũng không kéo được nàng ra khỏi trạng thái trầm uất đó. Tai hại hơn nữa là khi Ronald định tán tỉnh Diana, thì nàng nói toạc ra rằng anh ta hãy để nàng yên và đứng dậy đi vào nhà.

Cuối cùng, người phát hiện ra nguyên do chính là Rosemary, vào một buổi tối, lúc họ sửa soạn đi ngủ.

Lúc đó Diana mặc áo lót bằng muxolin, đang đứng trên ban công, lơ đãng nhìn xuống vườn hoa, thì Rosemary gọi:

- Vào đây, Diana. Mình muốn nói chuyện với bồ.

Diana uể oải đi vào phòng, mệt mỏi gieo mình xuống giường rồi tựa mình lên đồng gối. Bà chủ nhà Violet có tính thích đặt rất nhiều gối lên đủ mọi chỗ trong mọi phòng để khách tha hồ chọn lựa cho thoải mái, êm ái.

- Chuyện gì thế, chị nói đi. – Diana hỏi.

Rosemary vượt tà tấm áo ngủ bằng xatanh rồi ngồi xuống, đưa mắt mãi nguyện nhìn bóng hình chị ta trong tấm gương lớn, giữa bức tường màu kem và rèm cửa màu xanh lục.

- Bồ làm sao vậy?- Rosemary hỏi.

- Tôi làm sao? – Diana nói. – Tôi chẳng làm sao hết. Tôi chưa hiểu chị hỏi thế nghĩa là thế nào.

- Ôi cô em, đừng giấu tôi. Đừng làm ra bộ ngây thơ nữa. Tôi biết quá rõ cô em rồi cho nên che mắt tôi là không nổi đâu. Đúng là cô em vừa gặp phải chuyện gì cho nên tính tình mới thay đổi như thế. Từ hôm bồ đến đây, mọi người đều nhận xét thấy bồ có chuyện gì đó. Ronald rất đau khổ, và ngay cả cậu chàng Johnnie ngu xuẩn kia cũng nhận thấy là bồ không giống như ít ngày trước. Thôi khai ra. Có chuyện gì vậy?

Diana nhìn thẳng vào mắt Rosemary một lúc lâu rồi đột nhiên nói:

- Sự thật là tôi thấy tất cả các vị ở đây đều tầm thường một cách khủng khiếp.

Rosemary bật đứng lên:

- Lạy chúa tôi! – chị ta nói. – Đúng là bồ có chứa tâm sự gì trong lòng. Chưa bao giờ tôi thấy bồ khẳng định một cách như vậy, Diana.

Chị ta quay đi, đi đi lại lại vài bước trong phòng rồi đứng lại, quay mặt nhìn thẳng vào Diana, trở tay vào mặt nàng nói:

- Đúng là cô đã si mê thằng nào rồi. Đừng có chối. Tôi biết quá rõ các triệu chứng của bệnh si tình.

- Chị lầm rồi!

Diana ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt Rosemary vẻ dữ tợn. Một lát sau nàng dần từng tiếng:

- Tôi không si mê ai hết. Tại sao chị dám nói tôi như vậy? Từ nhỏ đến giờ tôi chưa si mê ai và tôi cầu Chúa đừng bắt tôi phải si mê ai. Thôi, bây giờ xin chị để tôi yên. Tôi không muốn trò chuyện với ai hết.

Thái độ nóng nảy của Diana làm Rosemary há hốc miệng. Chị ta ra ngoài, và trước khi đóng cửa, chị ta cười khúc khích nói:

- Tôi thấy bồ cãi lại một cách quá hăng hái đấy!

Câu nói đầy vẻ tinh quái, rồi Rosemary đóng sập cửa lại.

Còn một mình trong phòng, Diana nghệt thở. Nàng cần hít thở không khí trong lành, bèn bước ra gần cửa sổ. Nhưng đêm nay trời quá ẩm thấp. Nàng cũng không hiểu nổi lòng nàng đang diễn ra những gì. Nàng muốn được tỉnh táo phân tích cảm giác, giống như xưa nay nàng vẫn làm.

Diana có thói quen sắp xếp thứ tự mọi tình cảm, cảm xúc vào trí óc rồi quên đi, khi nào cần đến có thể moi chúng ra.

Nhưng từ khi rời khỏi đảo Ronsa, nàng có cảm giác như đầu óc nàng giống vòng đu quay ở công viên. Các ý nghĩ của nàng cứ quay tròn như những con ngựa gỗ. Vòng tròn không hề khép lại cũng không mở ra mà cứ quay đều đặn như máy. Chính cái vòng tròn đó cản trở Diana hưởng vui trong các trò chơi ở đây. Chính cái vòng tròn đó làm tan biến mọi thích thú trước đây của nàng. Diana từ chối đến sông bạc với bạn bè, từ chối mời khiêu vũ, thậm chí không thiết cả ra bơi lội trong làn nước biển trong xanh.

Nàng đam bản tính, hay cáu gắt. Chỉ muốn ngồi một mình, thơ thẩn một mình ngoài vườn hoa, lánh tránh mọi cuộc tụ tập vui chơi.

Nhớ lại thời gian trước, Diana cảm thấy xưa nay bao giờ nàng cũng là người đầu trò. Mọi cuộc vui chơi đều do nàng khởi xướng và đứng ra tổ chức. Nàng có tài lôi cuốn cả những người hờ hững nhất. Vậy mà bây giờ, Violet cũng như các bạn bè không còn trông chờ gì được ở nàng. Diana chấp nhận lời mời của họ một cách lịch sự, nhưng tham gia không một chút hào hứng. Và luôn luôn chỉ lát sau nàng đã lẩn họ để ra thơ thẩn một mình nơi vắng vẻ.

Một buổi chiều, trong lúc Diana đang nằm trên vông ngoài vườn thì Ronald rón rén bước đến. Nàng không nghe thấy tiếng chân anh ta và Ronald đứng lại một lúc quan sát nàng đang ngắm cảnh lá trên đầu.

Hôm đó Diana mặc bộ pijama màu sắc sỡ, không ống tay và hai tay trần của nàng xanh mướt, trong khi mốt ở đây là làn da rám nắng, màu đồng. Vì trời nóng, nàng thả làn tóc ra phía sau, rủ xuống dưới. Vì thế trông Diana rất trẻ con. Vài vết quầng nhỏ bao quanh mắt do những đêm thiếu ngủ. Cặp môi nàng hé mở, đỏ chót rất quyến rũ.

Xúc động trước sắc đẹp trẻ trung ấy, Ronald cúi xuống, hôn lên miệng nàng. Diana bật đứng

dậy, òa khóc nức nở.

Ronald hết sức ngạc nhiên:

- Diana yêu quý ! Ôi, đừng khóc nữa. Tôi không định làm cô buồn. Đừng khóc nữa, Diana. Tôi không chịu nổi nhìn thấy cô khóc đâu.

Thật sự ân hận, Ronald lấy khăn tay lau nước mắt cho Diana nhưng nàng vẫn thẫn thức.

- Nhưng cô làm sao vậy, Diana? – Ronald hỏi.

Anh ta nói giọng khấn khoản, thật sự không hiểu tại sao anh ta hôn lại làm cho Diana khóc như mưa như gió thế. Đây đâu phải lần đầu Ronald hôn miệng nàng, mặc dù chuyện đó xảy ra đã từ lâu.

Cuối cùng, Diana nín khóc và khi thấy vẻ ân hận trên khuôn mặt người đàn ông, Diana mỉm cười, mắt vẫn còn ướt.

- Tôi dở hơi đấy mà, Ronald. Đúng tôi là đứa dở hơi.

- Cô cho phép tôi giúp đỡ cô được không?

- Anh đã giúp tôi rồi đấy, - Diana nói. – Anh đã rất dịu dàng với tôi, Ronald. Cảm ơn anh.

Đột nhiên Ronald nói:

- Diana, cô hãy nghe tôi nói đây. Tôi thấy rõ là cô ngán đám người ở đây rồi. Bản thân tôi cũng đã chán họ. Cô hãy lấy tôi, rồi chúng ta sẽ bỏ tất cả mọi thứ. Chúng ta sẽ đến nơi nào cô muốn, sang châu Phi hay châu Úc, bất cứ nơi đâu. Còn nếu tôi không làm được thì... Dù sao, ta cũng nên thử xem sao.

Diana mỉm cười. Dù sao nàng cũng suy nghĩ về đề nghị của Ronald. Nàng đang đau khổ, đang chán và không thể sống như ngày trước. Những thứ ngày trước làm nàng yêu thích thì bây giờ chỉ làm nàng mệt mỏi và căm ghét. Những người trước đây đùa giỡn làm nàng thích thú cười vang thì bây giờ nghe họ bông lơn, nàng chỉ ngáp đến sái quai hàm.

Diana muốn đi, muốn thoát khỏi ngay bản thân nàng. Phải chăng Ronald là một lối thoát? Diana tự hỏi. Anh ta yêu nàng say đắm và rõ ràng anh ta đang rất thông cảm với nỗi buồn chán của nàng. Hình như từ lâu lắm rồi không ai thực sự quan tâm đến nàng.

Diana chán chường mọi thứ. Bây giờ nàng chỉ khao khát được an ủi, được ai chăm sóc nàng bằng những cử chỉ nhỏ nhặt. Nàng khao khát tình cảm chứ không phải vui chơi. Nàng rất cần đến loại tình cảm thương yêu an ủi như của bà vú Ellen. Nhưng nàng cũng là phụ nữ, nên nàng còn cần đến cả đàn ông.

Ronald đã quỳ xuống bên nàng, đưa hai cánh tay ôm nàng. Anh ta muốn an ủi nàng, vỗ về

nàng, xoa dịu đi tâm trạng chán chường của nàng. Họ sẽ đi khỏi đây ngay và sẽ bỏ lại mọi thứ.

Diana thầm tự hỏi, còn bao nhiêu thủ tục đáng ngán của cuộc kết hôn. Nhưng chịu đựng mọi nghi thức vô vị ấy xong, Ronald sẽ là người che chở cho nàng khỏi những gì dẫn dắt nàng, che chở nàng khỏi Ian. Sau khi nàng lấy chồng, thì Ian không làm phiền nàng được nữa.

Diana khẽ thở dài, ngả đầu lên vai Ronald.

- Thôi được, tôi nhận lấy anh. Nhưng hãy làm sao cho thật nhanh, Ronald, càng sớm càng tốt.

17

Tin về cuộc thành hôn giữa Diana và Ronald gây nên nhiều ý kiến khác nhau trong tòa biệt thự, nhưng thái độ thông nhất đều là rất ngạc nhiên.

Rosemary tuy không che giấu thái độ bức tức. Mặc dù Ronald yêu Diana nhưng anh ta vẫn thích Rosemary, và chị ta vẫn chọn anh ta để rủ đi chơi mỗi khi huân tước Leadhold bận việc gì đó.

Còn Violet thì cái tin kia không hề làm bà quan tâm. Bà vẫn biết Ronald yêu Diana nhưng điều bà không ngờ là Diana lại bằng lòng lấy Ronald. Bà luôn cho rằng đối với Diana, Ronald quá tầm thường.

Violet định ninh rằng ít nhất thì Antoine hoặc bất cứ ai khác cũng còn hơn Ronald. Tuy nhiên việc hai người kết hôn với nhau có chăng chỉ làm bà hơi bức, vì bà giới thiệu Antoine với Diana mà không thành.

Tất nhiên là việc đính hôn chưa thể tiến hành còn phải đợi hai ông bà Stanlier đi Mỹ về, nhưng lời bàn tán về đám cưới đã lan truyền nhanh chóng trong khu vực nghỉ mát ở bờ biển Riviera, chỉ sau vài tiếng đồng hồ.

Dĩ nhiên Ronald mừng hết sức, nhưng Diana thì tỏ ra bình thản mỗi khi có ai tỏ lời chúc mừng nàng. Thái độ đó làm bạn bè thân thiết nhất của nàng cũng không sao cắt nghĩa nổi.

Cho dù Diana và Ronald kiên quyết phản đối nhưng bà Violet Longden vẫn quyết định tổ chức một đêm dạ tiệc để chúc mừng cuộc đính hôn. Khu vườn hoa biến thành một phòng khiêu vũ lộng lẫy.

Người ta lắp ván lên bãi cỏ làm thành sàn nhảy, các cây trong vườn đều được lắp đèn ngũ sắc.

Bà Violet Longden quyết định tổ chức dạ hội theo kiểu hóa trang, thế là mọi người đánh điện về Paris hoặc lao đến thành phố Cannes để tìm kiếm những chi tiết trang phục nào thích hợp với họ nhất.

Rosemary muốn đóng vai vị thiên thần trong tranh của danh họa Rosseti và trông chị ta hết sức duyên dáng trong bộ cánh màu xanh nhạt.

Johnnie thì bất chấp mọi người can, vẫn khẳng khẳng đóng vai chàng sĩ quan cô dắc, là nhân vật hoàn toàn không thích hợp với anh ta, vóc người nhỏ bé và ốm yếu.

Violet vẫn giấu cho đến phút cuối cùng và bà ta xuất hiện làm mọi người phải kêu lên thán phục: trong hình dạng nữ hoàng Cleopatre kiều diễm, ngọc đeo thành chuỗi dài suốt từ đầu đến chân.

Riêng một mình Diana không chịu cải trang thành nhân vật nào hết. Bà Violet phải thuyết phục mãi nàng mới chịu để cô hầu giúp, may cho nàng bộ “bà tiên tuyết”. Đêm dạ hội, Diana xuất hiện lộng lẫy, duyên dáng hơn cả, trong bộ váy liền áo trắng muốt dính những vẩy óng ánh bạc thể hiện sương đêm.

Bà Violet gợi ý Ronald cải trang thành một sỹ quan Áo, trong bộ quân phục màu trắng và anh ta tán thành. Ronald cùng với Diana tạo thành một cặp tuyệt vời. Đứng bên cạnh chủ nhà Violet Longden, họ tiếp đón khách. Khách khứa đến từ thành phố nghỉ mát Cannes, từ Monte Carlo, từ khắp các điểm nghỉ mát dọc bờ biển nằm hai bên đường biên giới Pháp – Italia.

Mùi hương đủ loại quyện lẫn nhau tạo thành một thứ hương vị say đắm lòng người.

Bữa tiệc tối được bày ngay trên sàn. Dàn nhạc đồng quê đưa âm thanh ra khắp cả vùng đồi núi xung quanh.

Trên bể bơi ở cuối vườn hoa, người ta bố trí sẵn những chiếc thuyền kiểu Italia thời trung thế kỷ thu nhỏ chạy đi chạy lại, trên thuyền đều chăng đèn kết hoa rực rỡ.

Bữa tiệc và dạ hội hóa trang kéo dài đến khuya. Gần nửa đêm thì khách cũng vừa chúc tụng xong cặp uyên ương. Diana đã quá mệt, nhưng Ronald thì phấn khởi đến mức không biết mệt là gì.

Diana có cảm giác nàng đang sống trong một câu chuyện thần tiên. Cách trang trí đều có nét gì đó huyền ảo, khách khứa thì mặc đủ loại quần áo lạ mắt nhất. Họ ôm nhau nhảy điên cuồng dưới bầu trời sao.

Diana nhảy với Ronald. Anh thì thầm:

- Em yêu, hôm nay em đẹp tuyệt trần.

Nàng chỉ đáp lại bằng một nụ cười mỉm.

- Đúng là nàng tiên tuyết, - Ronald nói thêm. – Nhưng liệu em có tan ra như tuyết không đấy?

Diana im lặng, nàng không biết cách trả lời nào khác ngoài một nụ cười gượng. Rồi nhân lúc

nàng chưa kịp chối, sau điệu vũ, Ronald kéo luôn nàng ra ngoài, đi theo một lối đi nhỏ giữa các bụi cây. Đây là nơi Violet đã khéo léo bố trí, làm cho vườn hoa của bà ta có những chỗ tắm tối để cặp nào muốn có thể đến tình tự. Trong khu vực đó có để sẵn ghế dài và nhiều gối.

Nhưng Ronald vẫn đứng, ôm chặt Diana, dò tìm môi nàng.

- Em yêu... em yêu...

Ronald lặp đi lặp lại mãi hai chữ đó, hơi thở của anh ta hỗn hển.

- Anh làm nhàu áo của em mất rồi, và làm sổ tóc em nữa, - Diana đẩy Ronald ra.

Ronald đầu để nàng đẩy ra dễ như thế.

- Diana yêu quý. Đừng thế. Anh yêu em vô cùng tận. Anh khát khao em. Hãy cho anh đi...

- Để em yên, - Diana lạnh lùng nói.

Rồi thấy Ronald ngạc nhiên và cụt hứng lùi lại, nàng nói thêm:

- Xin lỗi Ronald. Em không bức gì anh đâu, nhưng hôm nay người em đang khó chịu.

Câu xin lỗi làm Ronald lập tức tức vui vẻ:

- Anh vào lấy chút sâm banh ra đây cho em. Đợi anh một chút.

Ronald vừa đi khuất thì Diana tiến về phía đối diện, ra đến bờ cao nhìn xuống biển, tìm một bụi cây kín đáo để ngồi một mình. Ronald sẽ không tìm thấy nàng và nếu anh ta thấy một cặp nào đó ngang qua, anh ta sẽ ngỡ mình được ai đó rủ đi chơi.

Ra đến đây, Diana bèn gỡ chiếc mũ “nàng tiên” nặng trên đầu. Nàng tự hỏi tại sao nàng lại đối xử với Ronald như vừa rồi? Rõ ràng nàng không có tình cảm với anh ta. Nhưng liệu có thật là nàng muốn làm vợ anh ta không? Nàng tự hỏi. Ronald sẽ che chở cho nàng và nàng biết rằng mình rất sợ sự cô đơn. Dù sao nàng cũng cảm thấy nghi ngại Ronald, thậm chí nàng nghi ngờ cả chính bản thân mình và nghi ngờ tương lai.

Diana ngồi lấp trong bụi cây này được bao lâu rồi? Nàng không biết nữa. Lúc đứng dậy, nàng đi theo con đường vòng đến phía sau ngôi biệt thự. Muốn tiếp xúc với mọi người, Diana quyết định lên phòng. Nhưng nàng thấy không cần gì phải vội vã ra chỗ phòng tiệc. Đứng trong phòng, nàng nghe thấy tiếng nhạc từ dưới sân vọng lên, cả tiếng cười đùa huyên náo. Nhưng thản nhiên với tất cả những thứ đó, Diana nhìn xuống trước bàn trang điểm.

Nàng nhớ lại một bàn trang điểm khác mà cách đây chỉ vài ngày, nàng đã ngồi trước nó. Và tấm gương lớn trên bàn trang điểm kia đã phản chiếu hình nàng và sau là chiếc giường kiệu đồ sộ cổ kính. Còn đây là bàn trang điểm khác hẳn, và tấm gương soi phản chiếu một chiếc giường nhỏ phủ dạ xanh.

Diana chợt nhớ lại tòa lâu đài cổ trên đảo Ronsa. Ian hiện đang làm gì, sau khi nàng trốn khỏi đây ? Hôm đó liệu chàng có tìm nàng trong gian phòng ngủ sang trọng và cổ kính kia không? Chàng làm gì với bao tấm áo gấm vóc treo kín trong tủ, những chiếc lược bằng vàng và bao nhiêu vật dụng cá nhân nàng để lại trong phòng?

Không khó khăn gì Diana cũng mừng tượng được hình dáng Ian đứng đó, nhún đôi vai lực lưỡng và không tỏ vẻ xúc động nào sau khi biết được nàng đã bỏ đi. Chỉ cặp lông mày chàng hơi nhíu lại, giống như mỗi khi chàng đắm chiêu suy nghĩ gì đó.

Diana thuộc lòng từng cách biểu hiện nội tâm của Ian qua cử chỉ bên ngoài. Chẳng hạn mỗi khi vui, mỗi khi hưng phấn- Diana rùng mình nhớ lại kỷ niệm đó- hoặc khi chàng giận dữ. Chỉ qua ánh mắt thay đổi, qua một cách nhếch mép của chàng, Diana cũng đoán ra tâm trạng bên trong của con người ấy ra sao. Ôi, mình hiểu quá rõ con người ấy, Diana thầm nghĩ, nhưng đồng thời mình lại không hiểu gì hết về con người anh ta.

Diana đoán Jean đã thuật lại thế nào với Ian về tất cả câu chuyện kia, việc cô ta đến rủ nàng lên xuống rồi đưa nàng đi trốn. Liệu Ian có giận dữ với cô ta không, hay chàng tán thành với hành động của cô ta, bởi hành động của cô ta là một cách ngỏ tình yêu với Ian.

Đột nhiên Diana thấy cơn uất hận tràn lên khi nàng nhớ lại câu nói độc ác của Jean lúc chia tay với nàng trên bến. Nàng đã không đối đáp lại câu nói và thái độ thù địch kia. Ý nghĩ rằng mình vẫn còn nợ ơn một cô gái độc ác như thế làm Diana thấy uất lên đến tận cổ.

Nàng thầm nghĩ, thà tiếp tục làm tù nhân của Ian còn hơn phải chịu ơn một kẻ như Jean. Dù sao thì bây giờ cũng đã quá muộn. Sự việc diễn rồi không thể gỡ lại. Và lúc này, chắc hẳn Jean đang hưởng niềm vui sướng trong tay của Ian.

Ý nghĩ đó làm Diana khó chịu. Mặc dù Ian có rất nhiều điều làm nàng ghét, nhưng phải nhận rằng chàng không đáng phải thành nạn nhân những mưu mô xấu xa của một đứa con gái quê mùa, thô lậu và kịch cỡm. Tất nhiên so với các cô gái trên đảo, Jean là đứa hấp dẫn nhất, với làn tóc đỏ như lửa và với tình yêu điên cuồng rồ dại, thèm khát một cử chỉ dù nhỏ của Ian.

Nhưng tại sao mình lại nhớ lại tất cả những chuyện đó? Để làm gì, Diana tự hỏi. Nàng vùng đứng dậy, gạt mọi kỷ niệm và ý nghĩ kia ra khỏi đầu óc, với mũ tiên đội lên đầu. Chưa vừa lòng với nhan sắc của mình, Diana thoa một ít phấn hồng lên gò má xanh lợt và tô thêm chút son lên môi, nhưng nàng vẫn chưa thấy hài lòng.

Kim cương và ngọc trên mũ cũng như đeo ở tai, ở cổ át mất màu má đã đành mà còn át cả ánh mắt long lanh của nàng. Diana buồn rầu nhún vai nhìn vào gương rồi chán nản bỏ đi, xuống thang gác.

“Chuyện đó có gì quan trọng đâu? Nàng tự nhủ. Mà tất cả những thứ này có gì quan trọng? Ôi lạy chúa! Con làm sao thế này? Có thứ gì đó làm con chán nản đến thế này?”

Diana bước xuống thang gác, dàn nhạc lập tức ngừng chơi và các cặp khiêu vũ buông nhau, chạy ồa đến đón nàng. Họ nói những câu đùa vui, nhưng Diana chỉ gượng cười bình thản đáp lại.

Rosemary đang rất cáu. Huân tước Leadhold suốt từ tối đến giờ chỉ bám theo một phụ nữ cải trang thành nhân vật Colombine trong hài kịch dân gian Italia. Không ai biết cô ta thật sự là ai, nhưng cô ta có cặp giò tuyệt đẹp và đôi lúm đồng tiền trên mặt hết sức duyên dáng mỗi khi cô ta cười.

Bốn phận chủ nhân lúc này đã nhẹ đôi chút, Violet bèn đi thăm Johnnie và thấy anh ta say khướt nên rất khó chịu. Trong khi đó Antonine de Selincote thì vừa tranh bạn gái của một ông khách, thế là gây ra một cuộc cãi cọ ầm ĩ, xem chừng rất có thể dẫn đến đánh nhau thật sự.

Nhìn chung, mọi người đều có vui. Người ta thấy nhiều người đàn ông Mỹ tháp tùng những bà quý tộc sa sút, tàn tạ, những phóng viên nhà báo sẵn sàng viết những câu ca tụng buổi dạ tiệc đêm nay. Trong số những khách đến dự có rất nhiều cô gái đẹp, thuộc loại gái đặc biệt chuyên lọt vào mọi nơi tụ tập người giàu có để tìm cách “ra mắt”. Tất cả các nơi nghỉ mát quan trọng và nổi tiếng: Saint Moritz và Riviera, những bãi biển quan trọng trên đất Pháp, các cuộc thi thể thao mùa đông và mùa hè đều là nơi họ tìm đến. Người ta tiếp nhận họ mà không cần hỏi han gì. Họ trở thành “mệnh phụ tháp tùng” trong các dạ hội ra mắt của các thiếu nữ thượng lưu đến tuổi kén chồng, họ trở thành những “mẹ đỡ đầu” cho những đứa trẻ mới sinh của những cặp vợ chồng triệu phú. Đôi khi họ cũng kết hôn, nhưng chỉ nhất thời, chẳng bao lâu họ biến mất.

Loại phụ nữ này cần “việc làm ăn”, thứ việc thuận tiện, dễ dàng và không câu thúc họ, để mặc họ tha hồ lui tới các nơi họ thích.

Trong số phụ nữ có mặt trong đêm dạ hội này, có Wileen, làm ở một cửa hàng bán hoa tươi, Mavis làm cho một viện thẩm mỹ nổi tiếng, Gladys là người mẫu thời trang, Molly là một trong những trợ lý thương mại của trung tâm thương mại Cochram... Họ đều duyên dáng, sang trọng, yêu kiều, vừa lòng cả đàn ông lẫn đàn bà. Họ sẵn sàng ban cho mọi người cả nhan sắc, duyên dáng của họ miễn là người ta “chi” cho họ. Chỉ cần có tiền là muốn cho họ đóng vai gì cũng được. Nhắc máy điện thoại gọi là họ đến ngay.

Loại phụ nữ “xã hội” này hiện đang biến dần, thay vào đó là những cô gái “ước mơ làm nghệ sĩ”. Tuy chưa có tác phẩm hay vai nào trong điện ảnh hay sân khấu, nhưng họ đã được gọi là “ngôi sao” và trong những dạ hội kiểu này, vây quanh họ là cả một đám “vệ tinh”. Chẳng hạn cô gái diễm lệ xách ví da kia chính là tiểu thư Daphne, mới tập sự làm diễn viên múa sân khấu năm ngoái. Cô gái tóc vàng duyên dáng có nụ cười hút hồn kia tiểu thư Maureen, lớn hơn Daphne hai tuổi và là người thừa kế của một gia đình giàu sụ. Cô Sybil là vị hôn thê của chàng huân tước trẻ tuổi M... v.v...

Mọi người đều ngưỡng mộ “ngôi sao”, sung sướng được chiêm ngưỡng nụ cười và cử chỉ duyên dáng của nàng. Mọi người đều khao khát được chụp ảnh chung với nàng và nàng có một

đại diện quảng cáo chăm lo để nàng được nổi tiếng, luôn xuất hiện trên báo chí.

“Ngôi sao” sinh ra trong những túp lều siêu vẹo trong xóm dân nghèo của thành phố Chicago, sau đó tiếng tăm được lan truyền sang Anh quốc, chủ yếu nhờ thân hình “gợi tình” của nàng trên sân khấu. Chính “ngôi sao” tung ra một đế chân trần và cặp vú đồ sộ. Về mặt này các báo chí chưa nhất trí. Một số tờ báo đánh giá nàng là “diễn viên bẩm sinh”, số khác coi nàng chỉ là những gái nhảy ở quán rượu.

Một giám mục đã ban phước cho “ngôi sao” ngay trước bàn thờ Chúa. Nàng là thứ được “chế tạo” ra. Nhà hát nơi nàng biểu diễn đêm nào cũng đông kín những đàn ông hâm mộ nàng, đánh nhau để tranh chân lọt vào phòng hóa trang của nàng. Xã hội bắt trước kiểu chân và kiểu thân hình của nàng. Hội hè nào cũng mời nàng. Hễ vắng nàng là mọi tiệc tùng, dạ hội đều giảm giá trị.

Nếu nàng có nhân tình thì chuyện đó được giữ hết sức bí mật.

Lớp người có tuổi nhìn nàng và thầm nghĩ, mới cách đây vài chục năm, loại “gái” nghệ sĩ như nàng bị xã hội coi là “con hát” và khinh rẻ. Nhưng họ im lặng, chỉ cay đắng nhìn con gái họ vây quanh “ngôi sao” và loại gái tương tự như “ngôi sao”.

Diana không thuộc loại phụ nữ ngưỡng mộ thứ sản phẩm của thời đại mới đó, nhưng tất nhiên nàng biết “ngôi sao”. Lúc này “ngôi sao” niềm nở chào nàng, đưa hai cánh tay âu yếm ôm nàng rồi đặt cặp môi kiều diễm lần lượt lên từng má Diana.

- Ôi, Diana diễm lệ!- “ngôi sao” kêu lên bằng thứ giọng hơi khàn. – Tôi vô cùng sung sướng thấy bạn hạnh phúc. Bao nhiêu chuyện chúng ta có thể nói với nhau, đúng không bạn? Chiều mai mời bạn đến tôi nhé. Tôi tổ chức một bữa tiệc rượu thân mật tại nhà vào sáu giờ. Tôi ở biệt thự Lorengio. Ôi, trông bạn hôm nay đẹp quá. Đúng là một nữ hoàng, một nàng tiên Tuyết. Cái mũ miện này mới lộng lẫy làm sao. Những viên kim cương.

- Đây là kim cương của bà Violet, - Diana giải thích. Đúng lúc đó Ronald chạy đến:

- Em vừa đi đâu thế? – Anh ta kêu lên. – Anh tìm em khắp nơi mà không thấy.

- Em lên phòng vì hơi mệt, - Diana nói.

- Ôi tội nghiệp quá, em yêu của anh. Em ngồi xuống đây nghỉ đi, anh đi lấy một ly sâm banh cho em. Lúc nãy anh đem một ly đến nhưng em không còn ngoài vườn, đâm anh lại phải uống thay. Bây giờ em dùng một ly là sẽ dễ chịu ngay.

Ronald dìu nàng đến ngồi ghế đi vắng rồi chạy vụt đi.

Diana ngồi tựa lưng một lát rồi lơ đãng nhắc những báo chí đặt sẵn trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Nàng rất ngạc nhiên thấy một tờ Scotsman- Người Scotland, là thứ nàng không thể ngờ lại có ở nơi này. Nhưng nàng chợt hiểu ngay nguyên do, khi nàng lật trang ruột có in tấm ảnh của Violet cùng mấy dòng chữ thông báo: “phu nhân Violet Longden đã thuê trong suốt tháng

chín trọn một khu rừng tuyệt đẹp trong quận Inverness”.

Diana chợt nhớ, nàng có nghe nói ông chồng Violet sắp đến thăm vợ vài ngày, chắc hẳn bà ta thuê khu rừng kia để chiều chồng, nhằm moi thêm của ông ta một khoản tiền lớn. Chứ còn bản thân bà ta và Johnnie thì có biết săn bắn là gì đâu mà thuê rừng?

Diana tiếp tục lật từng trang và đột nhiên bức ảnh làm nàng đứng tim. Chính là quang cảnh đảo Ronsa. Nàng làm sao quên được lâu đài cổ kính với những ngọn đồi. Nàng nhận ra cả cửa sổ gian phòng ngủ của nàng trong lâu đài, rồi khoảng vườn nàng đã bao lần thơ thẩn dạo chơi, chưa kể đứng bên cửa sổ nhìn xuống. Nàng đọc dòng chữ dưới tấm ảnh:

Lâu đài Ronsa thuộc loại lâu đài cổ kính nhất Anh Quốc, thuộc quyền sở hữu của Ngài Ian Carstairs. Chính Ngài vừa qua đã cứu sống một nạn nhân trong vụ xuống máy bị đắm. Hành động cao thượng của Ngài chúng tôi sẽ xin tường thuật trực tiếp dưới đây.

Diana nhìn xuống dưới là một bài tường thuật:

MỘT SỰ KIỆN BI THẢM MAY MẮN ĐÃ KHÔNG XẢY RA TẠI CÁC ĐẢO PHÍA TÂY:

Tiểu thư Jean Ross, con gái một gia đình nông dân trên đảo Ronsa, đang lái xuống máy thì bị trận bão lớn hoành hành trong vùng các đảo phía Tây lật nhào, ngày 10 tháng 8 vừa qua. Gió mạnh cộng với thủy triều dâng trái chiều nhau đã nhấn chìm chiếc xuống và chắc chắn tiểu thư Jean Ross đã thiệt mạng nếu như không có sự can đảm tuyệt vời của Ngài huân tước Ian Carstairs, chủ nhân tòa lâu đài Ronsa. Ngài huân tước đã bất chấp sóng to gió lớn, bơi đến và kéo được tiểu thư Jean Ross lên mặt nước, giữ tiểu thư trên đó cho đến khi thấy tàu cấp cứu của cảnh sát bờ biển đến cứu họ.

Trong lúc chúng tôi lên khuôn số báo này, các bác sĩ đang chăm sóc những thương tích của Ngài Ian Carstairs. Còn tiểu thư Jean Ross thì hoàn toàn vô sự ...

Tiếp đó, bài báo còn miêu tả hòn đảo, các chiến công của dòng họ quý tộc lâu đời Carstairs. Nhưng Diana không đọc tiếp. Toàn thân nàng run rẩy và nàng buông tay, để tờ báo rơi xuống sàn. Đến lúc này, Diana chợt hiểu rằng nàng yêu Ian.

18

Đoàn tàu xanh đã rời khỏi bờ bến, bắt đầu lao vun vút. Trong căn phòng trên tàu màu da cam, Diana chống tay lên nệm giường bọc nhung màu ghi, nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài.

Cuộc ra đi hấp tấp của Diana chỉ để lại trí óc nàng ấn tượng về những cuộc trò chuyện nhạt nhẽo, những khuôn mặt sừng sốt và phản đối cùng những lời can ngăn, tất cả chìm trong tiếng ồn ào và nhốn nháo của đêm dạ hội.

Trong số những hình ảnh ấy, hình ảnh đậm nhất là của Ronald, mặt mũi nhảnh nhó, van vớ, Diana cũng xúc động nhưng chí nàng đã quyết : nàng từ chối cuộc hôn nhân của anh ta.

Ngay khi đọc được tin lan bị thương, Diana đã hiểu rằng nàng phải về Anh quốc ngay. Sự phát hiện mình yêu lan làm nàng kinh ngạc và nàng không còn suy nghĩ được gì nữa ngoài việc đến ngay với chàng. Phải gạt Ronald ra, còn những người khác muốn nghĩ thế nào về nàng không quan trọng. Bây giờ nàng chỉ còn một mối lo lắng duy nhất, đó là bệnh tình của lan.

Mọi người đều năn nỉ Diana hãy suy nghĩ lại và đừng quyết định hấp tấp như vậy. Riêng Violet, bà ta nói với nàng bằng giọng gay gắt hơn nhiều. Không phải là vì bà ta quan tâm đến hạnh phúc của Ronald, ngược lại là chẳng khác, nhưng bà ta lo giới nghỉ mát trên bãi biển Riviera sẽ nghĩ gì về bà. Và bà ta sẽ phải bỏ ra bao nhiêu công sức thanh minh với họ, là bà ta hoàn toàn không có lỗi trong chuyện Diana từ hôn với Ronald và đột ngột đòi về Anh quốc.

- Sao cô độc ác đến như vậy, Diana? – Violet đã giận dữ kêu lên với nàng như vậy- Tôi biết tính ích kỷ của cô xưa nay, nhưng ích kỷ đến mức này thì không được. Cái gì cũng phải có giới hạn chứ. Cô sẽ làm người ta hiểu lầm tôi. Tôi biết giải thích với họ như thế nào đây? Chưa kể Ronald có làm gì cô đâu mà cô nỡ đối xử tàn tệ với anh ta như vậy? Vừa nhận lời cầu hôn với anh ta cô đã từ hôn!

- Đúng thế, Ronald không làm gì tôi cả. Chỉ có điều Ronald vẫn y nguyên là anh ấy như trước kia, còn tôi đã thay đổi.

- Nhưng tại sao? Tại sao cô có thể thay đổi chỉ trong vài tiếng đồng hồ? Thật phi lý, cô Diana ạ. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô chuyện này. Không bao giờ! Vụ do cô gây ra sẽ làm nảy sinh không biết bao nhiêu lời đàm tiếu, bao nhiêu kẻ sẽ bịa đặt ra đủ thứ chuyện để làm hại tôi, làm hại tất cả chúng ta.

- Biết làm sao được? Có chẳng chỉ là thêm một số đàm tiếu nữa vào vô vàn đàm tiếu đã có trước đây mà thôi.- Diana bình thản đáp, và tiếp tục sửa soạn hành lý.

Nàng đã ăn mặc chỉnh tề, chỉ có việc lên đường thì Violet chạy sang. Bà ta vẫn còn mặc bộ đồ ngủ chưa kịp thay. Vì mới ở giường ra cặp mắt bà ta vẫn còn ngái ngủ. Đêm dạ hội kéo dài tới lúc trời rạng sáng cho nên bà ta chưa ngủ được là bao.

- Diana, ít nhất cô cũng phải giải thích cho tôi hiểu, cái gì đã khiến cô quyết định bỏ về Anh chứ?- Violet nói cố tự kiềm chế để khỏi văng những lời quát tháo. – Tại sao? Tại sao cô đột ngột về như vậy? Tôi van cô ở lại. Tôi cam đoan sẽ cai quản Ronald để anh ta không dẫn vật cô. Nhưng ít nhất thì cô cũng nán lại vài ngày để ta bàn tính xem đầu đuôi thế nào đã.

- Tôi đã nói hết những gì tôi cần nói. – Diana đáp. – Tôi đã cắt đứt với Ronald thì tất nhiên tôi không thể tiếp tục ở cùng nhà với anh ấy thêm được.

- Không. Còn thứ gì đó mà cô chưa nói ra, - Violet khẽ quát. – Cô giấu tôi làm sao được? Tôi đã biết cô từ bao năm nay. Vậy là thứ gì?

Violet vừa ra khỏi phòng thì Ronald vào. Anh ta tranh cãi với Diana khá dài và anh ta hi vọng Violet sẽ thuyết phục được nàng ở lại. Nhưng bây giờ thấy Violet không thành công anh

ta vào lần nữa:

- Nói cho tôi biết đi, Diana, tôi đã có lỗi gì vậy?

- Anh không có lỗi gì hết. Tôi đã nói và cứ nhắc đi nhắc lại mãi một điều ấy, tôi mệt quá rồi. Tôi đã nói với anh, với bà Violet, với chị Rosemary, tôi đã nói với khắp mọi người rồi là anh không có lỗi gì trong chuyện này. Bây giờ tôi đề nghị anh đừng nói thêm nữa.

Tuy nhiên, bây giờ ngồi trên tàu, Diana tự trách mình. Nàng thương hại Ronald, nhưng quá thật, trong đáy lòng, chưa bao giờ nàng yêu anh ta và muốn lấy anh ta. Nàng nhận lời chỉ là trong một khoảnh khắc do cần có một người để dựa dẫm, do cảm giác quá mệt mỏi nhất thời mà thôi.

Còn Ian? Nghĩ đến chàng, trái tim Diana đập rộn rã. Liệu chàng có sao không?... Đã đỡ chút nào chưa? Bài báo kia đã in một tuần. Đến nay chắc hẳn bệnh tình Ian không còn nghiêm trọng lắm nữa.

Diana là người có lỗi, chính do nàng, và bây giờ nàng tự xỉ vả mình. Nàng biết những luồng nước khủng khiếp trên biển và biết lúc nàng rời đảo, trận bão đang bùng lên hung hãn chừng nào. Tại sao nàng nhận lời bỏ đi cùng với cô gái kia? Nàng đã phải trả giá vụ trốn chạy ấy, bây giờ nàng mới hiểu rằng nàng yêu Ian. Vậy mà nàng đã tách mình ra khỏi chàng. Chính nàng đã đẩy cô gái kia vào tình thế nguy hiểm.

Tất cả những gì nàng đụng đến đều là sự không may. Tất cả! Và đặc biệt là những gì liên quan đến Ian: Thoạt đầu là Jack, rồi đến con Starlight và cuối cùng là Jean, may mà Ian cứu được cô ta.

Bây giờ thì nàng đã hiểu tại sao nàng căm ghét Jean ngay từ phút đầu gặp mặt. Nàng ghen với cô ta, ghen với Ian. Chắc hẳn nàng đã yêu chàng từ rất lâu, nhưng thói kiêu ngạo ngu xuẩn của nàng đã làm nàng mờ mắt không còn thấy gì hết.

Nàng nghĩ đến Ian, thấy chàng khỏe mạnh, đầy nam tính, và nàng mừng tượng ra cảnh chàng nằm trên giường bệnh, đầy thương tích. Nàng tự hỏi: “Lúc này ai ở bên chàng?”. Phải chăng Jean đã bình phục và bây giờ đang săn sóc Ian? Ôi, vậy là cô ta có dịp để bộc lộ tình cảm và biết đâu Ian đã chấp nhận tình cảm đó?

Diana đau đớn nghĩ rằng, Ian đã thôi không yêu nàng ngay từ cái đêm nàng khinh bỉ khước từ lời cầu hôn của chàng.

Ian khao khát mình, đúng thế. Nhưng chàng đã xử sự với nàng như với một đứa con gái dễ dàng. Trong tình yêu của chàng không có chút nào sự dịu dàng. Và trong lúc thể hiện tình yêu, nàng không thấy Ian có cử chỉ nào, lời lẽ nào thực sự đáng giá, những cử chỉ và lời nói đối với người đàn bà là quan trọng hơn hết.

Những câu nói phũ phàng của Ian vẫn văng vẳng bên tai nàng: “Tôi sẽ không bao giờ lấy

cô”, rồi còn tàn nhẫn hơn nữa: “Tại sao tôi lại làm chuyện ấy nhỉ?”

Tại sao trong lần gặp gỡ đầu tiên với lan nàng lại mù quáng đến thế? Tại sao nàng lại không hiểu được lan chính là người đàn ông nàng chờ đợi từ bao lâu rồi? Không có gì là lạ những người đàn ông khác than phiền nàng quá lạnh lùng và xa cách. Bên cạnh lan họ không đáng được gọi là đàn ông. Vậy mà khi gặp được lan và chàng yêu nàng, nàng lại không hiểu ra.

Bây giờ thì bao nhiêu ân hận đều là vô ích. Những gì xảy ra rồi còn gỡ lại sao được nữa. Nàng nhìn thấy được bản chất của mình: quá được nuông chiều đâm ra hư đốn, ích kỷ tàn nhẫn, chỉ biết nhận mà không biết cho để đáp lại sự nhận đó. Và với loại người như lan nàng biết rõ họ ao ước một loại phụ nữ như thế nào.

Diana chưa quên, ngày mới đến Ronsa, nàng đã được lan dẫn đi tham quan xung quanh lâu đài. Nàng đã lầm lũi, cau có đi theo chàng không hề tỏ ra biết ơn, im thin thít, không chịu hé răng nói một lời. Nhưng lan giả vờ như không nhìn thấy thái độ lạnh nhạt ấy, mà vẫn giới thiệu với nàng mọi thứ. lan tự hào về tòa lâu đài của mình mà không tiếc lời ca ngợi nó.

Cuộc viếng thăm kết thúc lúc lan dẫn nàng vào những căn phòng của chính chàng: giản dị, không thứ đồ đạc nào sang trọng. Đây là khung cảnh đơn giản, mộc mạc của con người quen sống ngoài thiên nhiên.

Các bức tường đều lát gỗ, nhưng trong một căn phòng nàng thấy một bức họa lớn, chân dung một phụ nữ rất đẹp. Do bàn tay một họa sỹ tài năng, người trong tranh giống như đang sống. Cặp mắt nhìn vào căn phòng và cái miệng hé mở như sắp sửa thốt lên tiếng nói. Khuôn mặt rất đẹp, không chỉ nét đẹp bên ngoài mà cả tinh thần chứa đựng bên trong: sự thông minh, lòng nhân từ, sự chân thật.

Diana ngắm rất lâu bức họa, rồi lòng hiếu kỳ đã thắng tâm trạng căm kỉnh, nàng hỏi:

- Ai thế?

Và lan trả lời:

- Mẹ tôi.

Lúc đó nàng chợt nhớ hôm ở London, lan có kể với nàng về thời thơ ấu của chàng. Và lan nói rằng chàng mất mẹ từ khi còn nhỏ. Sự mất mát đó đã in dấu ấn vào toàn bộ cuộc đời chàng, và chàng không bao giờ quên được mẹ.

Trong phòng lan, không có thêm một bức họa, bức ảnh nào. Trong cuộc đời lan, không một phụ nữ nào có được vị trí ngang với mẹ chàng. Vậy mà Diana, nàng đã có điểm phúc là được chàng ban cho tình cảm yêu quý, thứ giá trị nhất mà chàng có thể dâng hiến cho một phụ nữ. Nàng biết lan chưa hề yêu ai trước nàng và việc cầu hôn với nàng chính là chứng tỏ trong mắt chàng, nàng xứng đáng được chiếm vị trí ngang với mẹ chàng trong tim chàng, vị trí mà chàng giữ suốt đời.

Bây giờ nghĩ lại, Diana chưa chát nhận thấy rằng lúc Ian nói “mẹ tôi” xong, chàng vội vã kéo nàng ra ngoài, dường như chàng không nỡ nói với mẹ rằng chàng đem lòng yêu một cô gái chàng khinh bỉ.

Nhưng tại sao Ian lại cầu hôn với nàng? Chàng đâu phải loại đàn ông si mê một khuôn mặt đẹp? Ian đã tin nàng và nghĩ rằng nếu chàng ngỏ lời, nàng sẽ đáp lại đúng như người đàn bà chàng ngưỡng vọng. Đến khi nàng hiện ra nguyên hình, tình yêu của Ian tan biến, chỉ để lại sự khao khát thân thể nàng.

Trong lúc đoàn tàu lao vun vút qua đồng ruộng, núi đồi, làng mạc của nước Pháp, Diana suy nghĩ triền miên và hiểu rằng nàng sắp phải đương đầu với bao nỗi cay đắng của cuộc đời. Nàng đã phá hủy một dịp may hiếm có và sau này rất khó có thể gặp một dịp may nào khác.

Đột nhiên, một ý nghĩ liều lĩnh lóe lên trong óc nàng. Nếu bây giờ Ian không yêu nàng thì nàng vẫn có thể tiếp tục sống chung với chàng. Chàng không yêu nhưng vẫn khao khát thân xác nàng. Niềm hi vọng lóe lên trong óc, Diana nhớ lại những đêm đáng ghét ở Ronsa. “Đáng ghét” Diana cười cay đắng, “Lạy chúa! Hãy ban cho con một cơ hội để con được hưởng thêm những đêm đáng ghét ấy”.

Bây giờ thì nàng biết rằng những buồn bực, chán chường, căm kỉnh của nàng trong những ngày sau khi rời đảo Ronsa thật ra là do nhu cầu trong đáy lòng của nàng cần có Ian. Nàng muốn có Ian bên cạnh. Nàng yêu Ian và mỗi lúc xa chàng, nàng cảm thấy cô đơn và cuộc sống trở nên vô nghĩa. Ôi, nàng ao ước lại được nép mình trong vòng tay của Ian, lại được chàng ôm ghì nàng vào ngực chàng. Nàng sẽ lại làm cho chàng yêu mình. Nàng quyết định sẽ cố khôi phục hình ảnh lý tưởng về nàng mà ngày trước chàng đã có, nhưng bị chính nàng phá đi.

Diana hi vọng nàng sẽ thành công. Chỉ cần nàng quay về với chàng, nàng sẽ chứng tỏ cho chàng thấy nàng là loại người khác chứ không phải là loại người như chàng hiểu. Càng nhớ lại thái độ đáng ghét- cử chỉ cũng như lời nói của mình, Diana càng thấy đau khổ.

Nghĩ lại thời gian qua, Diana thấy mình quá vô lý, quá hư đốn, không một chút rộng lượng. Bây giờ nàng đã yêu thì nàng thấy từ trước đến nay nàng đã làm khổ biết bao nhiêu người. Jack là một thí dụ. Nàng đã làm khổ Jack. Anh ta hiểu mình và bây giờ nàng mới hiểu được Jack.

Lúc đến ga Victoria, mặt mũi Diana bơ phờ vì mất ngủ. Về đến nhà trên quảng trường Grosvenor, nàng thấy mình bị đón tiếp lạnh lùng. Bà vú Ellen ốm nặng. Các gia nhân thì thấy khó chịu vì mùa hè năm nay họ không được thoải mái nghỉ ngơi mà luôn phải đón “cô chủ” và phục dịch nàng. Lần trước và bây giờ nữa.

Người ta không chuẩn bị đón Diana cho nên nàng về đến nhà không có cái gì để ăn. Nhưng Diana không quan tâm chuyện đó. Chị hầu phòng tháo dỡ hành lý của nàng rất nhanh, lấy ra những bộ pi-gia-ma sắc sỡ may cắt rất đẹp và những tấm áo liền váy vải mỏng để nàng dùng ngoài bãi biển miền Nam nước Pháp. Sau đó chị ta thay vào va ly cô chủ những áo quần ấm áp. Hai giờ sau khi đến London nàng đã lên đường đi về hướng Bắc.

Diana biết xử sự của nàng là không bình thường. Nhưng toàn bộ mối quan hệ giữa nàng và Ian cũng có “bình thường” đâu? Nếu bây giờ nàng có thể dẹp đi niềm kiêu hãnh vô lý trước đây và sự tìm đến với chàng- thậm chí nàng sẵn sàng lê đầu gối nếu cần- thì chắc chắn Ian sẽ thu nhận nàng.

Diana không mong mọi gì hết. Nàng chỉ mong quay lại lâu đài Ronsa với tư cách nhân tình của Ian. Rồi thời gian và sự tận tụy của nàng sẽ chuyển biến Ian và đem lại hạnh phúc mà nàng ao ước.

Thêm vào tất cả những ý nghĩ hối hận và dằn vặt ấy là nỗi lo lắng cho sức khỏe Ian. Nàng mua tất cả những báo xuất bản ở Scotland, nhưng không thấy gì trong đó liên quan đến chàng. Vậy là tin tức duy nhất về Ian chỉ có trong tờ báo Scotsman hôm trước.

Diana cũng không đánh điện báo trước việc nàng đến đó, sợ điện lại rơi vào tay người khác. Và nàng còn sợ Ian sẽ từ chối tiếp nàng.

Nàng nằm trên giường trên toa tàu và vì nghĩ đến Ian mà không sao ngủ được. Vậy là mình hiểu tại sao mọi người ngưỡng mộ Ian đến vậy. Ian đi đến đâu cũng được người ta yêu mến quý trọng. Vậy mà nàng lại căm ghét Ian và thành kẻ thù của chàng! Sao có thể như thế được? Lòng kiêu hãnh! Đúng vậy, chỉ có lòng kiêu hãnh mù quáng đã ngăn trở nàng thấy ngay được giá trị của Ian.

Lòng kiêu hãnh phi lý kia đã đẩy nàng đến chỗ tính kế trả thù mối hận mà nàng vu cho là chàng đã sỉ nhục nàng.

Tình yêu! Người ta bảo tình yêu là mù quáng. Phải chăng chính tình yêu đã làm nàng mù quáng đến như vậy? như thế có nghĩa là nàng đã yêu Ian ngay từ giây phút đầu tiên. Nàng đã sung sướng được đi bên chàng, sung sướng được chàng hôn cái hôn đầu tiên, vậy mà đến khi chàng ngỏ lời cầu hôn thì tiếng nói từ đâu đến đã xui nàng làm nhục chàng.

- Ian! Ian!- Diana thét lên trong bóng đêm.

Ôi giá như nàng có thể xóa bỏ được quá khứ, bắt đầu lại cách sống, bắt đầu từ lúc Ian quỳ xuống cầu xin tình yêu của nàng.

Nhưng tiếng thét của Diana chìm vào tiếng bánh sắt lăn trên đường ray, đang đem nàng đến một tương lai mà nàng lo lắng chờ đợi.

19

Khi tàu đã ở xa xép Torvish, sương mù vùng Scotland dày đặc đến nỗi chỉ cách nhau vài mét đã không nhìn thấy được nhau. Trời lạnh lại ẩm cho nên cái lạnh thấu xương. Tuy mặc bộ đồ tuyết dày nhưng Diana vẫn run rẩy, cồng tay cồng chân.

Nàng định đến Torvish sẽ thuê xuồng máy, nhưng hóa ra vấn đề không đơn giản như nàng tưởng. Nàng phải chờ nửa giờ đồng hồ trong một túp lều mới thuê được một chiếc xuồng đưa

nàng ra đảo Ronsa.

Hòn đảo bị sương mù che khuất. Không nhìn thấy mục tiêu trước mắt, Diana coi đây là diêm gở. Nàng ngồi trong khoang có mui, xung quanh là đồ để đánh cá, dây dợ, lưới. Tuy những thứ đó làm giảm sự ẩm thấp nhưng không cản được cái lạnh. Không chịu nổi cái lạnh, Diana quyết định mở va ly lấy ra tấm áo khoác bằng da thú quý để choàng cho đỡ rét.

Người trên thuyền chốc chốc lại vào lấy thứ gì đó. Họ có vẻ tò mò nhìn Diana, vì nàng không hiểu được thổ ngữ nên họ đành đi ra, sau khi liếc nhìn nàng.

Tiếng động cơ xuống nổ báo hiệu nó sắp rời bến. Diana đưa người chủ xuống một khoản tiền hậu hĩ. Nàng rất muốn hỏi bác ta tin tức về Ian nhưng lại không dám, vì sợ khi đó bác ta sẽ bảo phải hỏi “ngài chủ” rồi mới dám đưa nàng vào đảo.

Ian là người chỉ huy tối cao đầy uy quyền trên đảo, Diana biết chỉ cần chủ xuống hiểu rằng nàng chưa được phép của chàng thì nàng có đưa bao nhiêu tiền họ cũng không dám chở nàng ra đó.

Xuồng nhỏ và cũ kỹ. Chủ xuống là một nông dân trạc sáu mươi tuổi. Bác ta xếp hành lý của nàng và chỉ dành một khoảng rất nhỏ để nàng duỗi chân. Thỉnh thoảng bác ta lại thò đầu ra nhìn xem thấy đảo chưa. Cuối cùng, xuồng đổ lại bến nhỏ. Sau khi xách hành lý của nàng lên bờ và nhận tiền công, bác ta đưa con xuồng đi, chỉ phút chốc đã tan vào làn sương mù.

Diana quay gót, đi về phía lâu đài. Bây giờ đã đến nơi, nàng không ngờ mình lại hồi hộp đến thế. Nàng vừa lo không biết người ta sẽ đón tiếp mình ra sao, vừa lo không biết sẽ làm cách nào để biết được bệnh tình của Ian. Sương mù dày đặc phủ kín bốn xung quanh càng như làm tê liệt trí óc nàng thêm.

Cuối cùng nàng đã đến được hàng rào sắt bao quanh khu vực lâu đài. Sương đọng trên các bụi cây làm gấu quần nàng ướt sũng. Xung quanh nàng cây cối xác xơ do trận bão dữ dẫn hôm trước. Nàng không dám vào cửa phụ bên hông mà đành đi vòng ra lối cổng chính. Nàng kéo dây chuông. Tiếng chuông vang xa như đến tận cõi vô tận. Có tiếng chân người. Một gia nhân mở cửa và rất ngạc nhiên nhìn thấy nàng.

Diana bước vào nhà. Gian tiền sảnh im ắng và tối tăm, nhưng lò sưởi có đốt lửa. Diana sung sướng bước tới, hơi hai bàn tay cóng lạnh lên sát ngọn lửa cháy. Nàng quay sang gia nhân, anh ta đang chờ nàng nói.

- Ông chủ?- nàng sực nhớ một từ thổ ngữ mà nàng đã luôn nghe thấy. Gia nhân trở tay lên gác rồi bước đi ngay, chắc để báo tin.

Diana đứng một lúc lâu trước lò sưởi. Nàng lắng nghe nhưng không thấy một tiếng động nhỏ nào, trừ tiếng lửa cháy tí tách và tiếng tích tắc của đồng hồ lớn treo trên cao.

Lúc Diana đã hết kiên nhẫn và thần kinh căng thẳng gần đứt, nàng mới nghe thấy tiếng

chân bước. Một chị y tá đang trên cầu thang bước xuống. Tiếng chân chị ta cộng với tiếng áo bóu hồ cứng loạt xoạt.

Chị ta bước đến gần, nhưng Diana không thể cử động hoặc nói gì được. Câu nàng hỏi như tắc lại ở cổ họng. Chị y tá hỏi trước, thái độ tự nhiên và lịch sự.

- Nếu tôi không lầm thì bà đến thăm ngài Carstairs?

- Ông ấy ra sao rồi?- Diana hỏi rất khẽ.

- Đã khá hơn. Nhưng bác sỹ yêu cầu tuyệt đối phải nghỉ ngơi, và tất nhiên không cho ai vào thăm.

Thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Diana, chị y tá nói giọng thân tình hơn một chút.

- Ngài Carstairs bị vết thương nguy hiểm trên đầu, cho nên rất đau đớn. May mà thời kỳ mê sảng đã chấm dứt. Một trấn thương khá trầm trọng. Thêm một cánh tay bị gãy, nhưng may mà bó bột đã lành.

- Khủng khiếp quá! Nhưng ông ấy liệu có qua được không?

Câu đó Diana nói rất khó khăn, bởi nàng rất sợ người ta không cho nàng biết sự thật.

Chị y tá nói:

- Khả năng nguy hiểm đã qua rồi, bây giờ không còn gì đáng lo ngại nữa, nhưng bác sỹ chưa cho phép ai vào thăm. Ngày mai bác sỹ đến đây, bà hỏi thử, biết đâu bác sỹ sẽ cho bà vào...

Chị ta nhìn nàng hỏi thêm:

- Bà ở gần đây?

- Không, tôi từ xa đến, định ở lại trong lâu đài này. – Diana nói giọng quả quyết. – Xin lỗi là tôi chưa tự giới thiệu. Tôi là Diana Stanlier. Tôi rời đảo Ronsa đúng hôm ông Ian Carstairs gặp tai nạn và khi biết tin, tôi vội vã quay lại đây.

Chị y tá ngạc nhiên. Rõ ràng chị ta chưa nghe thấy cái tên Diana Stanlier bao giờ và chị ta rất lấy làm lạ một phụ nữ xinh đẹp thế kia lại đến ở trong lâu đài này, nơi một người đàn ông lại chưa vợ.

Thấy có thể bị phản đối, Diana vội nói thêm:

- Hôm tôi đi, tôi để lại đây một số quần áo. Hôm nay tôi đến để lấy. Tất nhiên tôi không phải lấy ngay.

- Ra thế!- chị y tá ngạc nhiên. Chị ta đưa mắt liếc nhìn bàn tay Diana không thấy chiếc

nhấn đấm hôn, bèn nói tiếp: - Hay tôi gọi bà Margaret?

Diana lịch sự cảm ơn. Chị y tá nói tiếp:

- Ở đây hơi rắc rối. Đây là lần đầu tiên tôi đến một nhà không có gia nhân nào nói tiếng Anh. May mà tôi biết được đôi chút thổ ngữ, nếu không chắc sẽ rất khó khăn cho tôi. May cô trợ lý trực đêm là dân vùng này cho nên biết thổ ngữ, làm chỗ dựa cho tôi.

Bây giờ chị y tá đã nhận Diana và tỏ vẻ mừng rỡ thấy có người để trò chuyện bằng tiếng Anh. Lát sau bà quản gia Margaret ra. Nhờ chị y tá làm phiên dịch, bà ta cho Diana biết hành trang của nàng đã được đưa ra ngoài cảng, và bây giờ phải cử người ra lấy đem về lâu đài.

Bà quản gia không có vẻ vui thấy Diana quay lại, thái độ bà ta phần nào lạnh nhạt.

Diana buồn rầu nói:

- Chắc mọi người ở đây đều lên án tôi về chuyện tôi bỏ đi...

Bà Margaret đã vào trong nhà. Nàng nói tiếp với chị y tá:

- Còn cô Jean Ross thì thế nào?

- Ôi cô ta rất khỏe, chỉ bị vài vết xước nhỏ không đáng kể. Do sức khỏe rất tốt nên cô ấy không bị choáng. Ngày nào cô ấy cũng đến đây hỏi thăm sức khỏe của ngài Ian Carstairs.

Diana buột miệng hỏi:

- Cô ấy được vào thăm ông Ian chứ?

Chị y tá ngạc nhiên nhìn nàng:

- Ồ không. Tôi đã nói với bà rồi, bác sỹ tuyệt đối không cho ai vào thăm ngài Carstairs.

Diana cố nén một cái thở nhẹ nhõm. Nàng vui mừng thấy vậy là nàng đã lo quá mức. Jean chưa tiến thêm được một bước nào trong mưu đồ chinh phục trái tim Ian kể từ ngày nàng rời đảo. Chắc hôm đó cô ta vội vã quay về để gặp Ian thì bị bão lật xuồng.

Phòng của Diana vẫn y nguyên như lúc nàng rời đi. Nhưng nếu trước đây nàng thấy nó giống nhà tù thì bây giờ nàng sung sướng được ở đây mãi mãi. Mọi thứ vẫn ở nguyên vị trí cũ : tấm da gấu vẫn trải trước lò sưởi, giường kiệu vẫn như thế.

Diana không thể tưởng tượng đến một ngày nơi này lại trở thành quý giá đối với nàng như vậy.

Sau khi thay quần áo và rửa ráy đôi chút, là đến giờ bữa ăn phụ buổi chiều. Gia nhân dọn thức ăn ra phòng khách là nơi để lại nhiều kỷ niệm quý giá đối với nàng. Nữ hộ lý trực đêm được đánh thức dậy và được nữ y tá lúc này dẫn đến giới thiệu với Diana. Tên cô nữ hộ lý là Mc

Leod. Còn chị y tá tên là William.

Cô hộ lý vốc to béo chìa tay:

- Bà tiểu thư Stanlier?
- Vâng.

Hai người phụ nữ chăm chú nhìn Diana, hình như họ đã nghe thấy nhiều lần cái họ quý tộc Stanlier, thậm chí đã thấy ảnh của nàng nhiều lần trên báo.

Vừa ăn họ vừa trò chuyện. Diana tiếp họ nhưng thấy trong người thấm mệt. Tuy nhiên nàng cũng cố giữ vẻ hòa nhã và lắng nghe những thuật ngữ y tế ở miệng hai người phụ nữ kia.

Cô Mc Leod và chị y tá William cùng làm trong một bệnh viện ở thành phố trong đất liền và được bác sỹ điều trị cho Ian cử đến đây. Họ đang trò chuyện thì Jean đến. Cô ta mặc váy dân tộc và tóc hung đỏ bết vào trán. Cô ta niềm nở chào hai nhân viên y tế, nhưng sững người lại khi nhìn thấy Diana.

- Chị quay lại rồi à? – Giọng cô ta nghiệt ngã khủng khiếp.

Diana đứng lên, cau mày vì thấy thái độ vừa sỗ sàng vừa hỗn hào đến thế. Nhưng nàng ghìim ngay được và đáp lại bằng giọng lịch thiệp hơi mỉa mai:

- Chào chị Jean. Xin chúc mừng chị đã bình phục.

Jean sấn sổ bước tới, đứng sát đối diện với Diana. Cô ta cao lớn hơn Diana, nhưng nàng đứng ngẩng đầu và thái độ đàng hoàng của nàng tạo cho nàng tư thế cao hơn cô ta.

- Chị đến đây làm gì? – Jean hỏi bằng giọng gây sự.

- Tôi nghĩ đây là nhà của ngài Carstairs,- Diana điềm tĩnh đáp. – Tôi đến đây với tư cách khách mời của Ngài chủ nhân ngôi nhà này.

- Ông Carstairs không hề mời chị! Bệnh tình ông ấy quá trầm trọng đến mức ông ấy không thể mời bất cứ ai. Mà ông ấy bị như vậy chính là do chị. Thậm chí suýt nữa thì ông ta bỏ mạng.

Thấy không khí căng thẳng giữa hai người phụ nữ, hai chị y tá bèn đứng lên. William nắm chặt cánh tay Jean lúc này đã giơ lên.

Chị lạnh lùng nói:

- Cô Jean! Tiểu thư Diana để lại hành lý ở đây cho nên quay lại lấy. Tôi nghĩ cô không nên nổi nóng lên như vậy, sức khỏe của cô chưa phải đã hoàn toàn bình phục đâu.

Jean giật mạnh cánh tay ra, mắt vẫn chăm chăm nhìn thẳng vào mắt Diana, rồi nhếch mép

cười khinh bỉ:

- Chị tưởng chị có thể lợi dụng lúc ông Ian đau nặng để lọt vào đây chỉ vì chị là quý tộc còn tôi là đứa dân quê chắc? nhưng chị không yêu ông ấy. Tôi mới là người yêu ông ấy. Tôi sẽ không để chị yên ổn ở đây, tôi báo trước. Tôi đã nói cho dân trên đảo Ronsa biết chị là người thế nào, chị căm ghét Ian ra sao và tất cả mọi người ở đây không coi chị ra gì nữa.

Diana bật cười. Nàng biết thái độ im lặng của nàng cùng với giọng nói thô bỉ của Jean đã đẩy hai nhân viên y tế kia đứng về phía nàng. Diana còn đoán họ hình dung trong đầu cả một câu chuyện tình éo le giữa nàng và Ian, và họ mong cho cuộc tình đó kết thúc bằng một đám cưới vui vẻ và hạnh phúc.

Chị y tá William ghé vào tai Diana nói nhỏ vài câu, đề nghị nàng tránh đi. Theo cách nói của chị y tá, Diana thấy chị ta hiểu là nàng đến đây và đã chiếm chỗ của Jean cho nên cô ta mới uất giận đến như vậy.

Diana nghe lời chị y tá, bước nhanh lên phòng. Nàng gieo mình xuống giường, úp mặt vào gối, chiếc gối đã nhiều lần Ian đặt gáy lên đó.

Sáng hôm sau, Diana đợi bác sỹ. Kiểm tra xong cho bệnh nhân, ông bước ra ngoài, nhìn nàng bằng cặp mắt dò hỏi, trong lúc nhấm nháp ly rượu porto bà quản gia Margaret mang tới.

Bác sỹ béo tròn, có một trái tim vàng, đó là điều mà các bệnh nhân của ông chưa quen thuộc lắm.

Ông thông minh và được dân trên khắp các hòn đảo trong vùng biết đến nhờ tài năng, sự khéo léo và một tấm lòng nhân hậu rộng lớn. Ông rất biết lan, bởi chính ông đã đỡ đẻ cho mẹ chàng, một buổi sáng tháng năm nắng đẹp.

Hồi sinh thời cụ cố Carstairs, ông nội của Ian, bác sỹ không chỉ là thầy thuốc của gia đình, là cố vấn về các vấn đề bệnh tật, mà còn là bạn thân thiết của cụ. Hầu như tháng nào bác sỹ cũng ghé vào lâu đài ngủ lại một đêm, kể cho cụ nghe mọi thứ chuyện trong vùng, mọi lời đồn đại và chơi với cụ một vài ván bài, nhưng bao giờ cũng thua.

Bác sỹ vẫn sống độc thân, ông cho rằng không người phụ nữ nào chịu nổi cách sử dụng thời gian quá tự do của ông, bởi ông thích đi đâu là đi, bất kể giờ giấc nào, thời tiết nào.

Ông là thầy thuốc “toàn diện” kiêm mọi việc về y tế, kể cả đỡ đẻ. Có thể nói hầu hết lớp thanh niên trong vùng đảo đều do bàn tay ông đỡ cho ra đời. Ông biết rành rọt mọi sự kiện lớn nhỏ xảy ra trong lâu đài Carstairs và nghe tin Ian bị tai nạn, ông lập tức đến ngay.

Bác sỹ rất yêu chàng trai này mà ông coi như con, và rất lo lắng thấy chàng bị thương nặng đến thế. Trong những tiếng đồng hồ ngồi bên Ian, chăm lo cho chàng lúc chàng lên cơn mê sảng, ông thầm nguyện rửa người phụ nữ đã gây ra cho Ian tai họa khủng khiếp này. Nhưng bây giờ nhìn thấy Diana ngồi trước mặt, ông lại thấy khó căm ghét nổi con người đáng yêu này. Diana quả là đẹp. Vốn là người tinh tế, bác sỹ đoán ngay ra rằng nàng yêu Ian. Trước đây ông đã biết Ian yêu nàng và bây giờ ông càng không thể hiểu được những gì ông nghe thấy cái gì thật, và cái gì là lời đồn vô căn cứ. Có điều trong suốt mấy ngày mê sảng, thỉnh thoảng tỉnh lại, Ian không hề nhắc đến tên người phụ nữ xinh đẹp kia. Chàng chỉ nhắc về vụ đắm xuồng và những vật lộn của chàng để cứu Jean và cứu bản thân.

Vậy là Ian có yêu người phụ nữ trước mặt ông không? Hay điều ông nghĩ trước đây chỉ là một phỏng đoán?

Ian rất giống ông nội của chàng ngày xưa. Rất nhiều người đàn bà yêu cụ, nhưng chỉ một người cũng đủ lấp đầy trái tim cụ.

Bà quản gia Margaret không hề thiên vị khi bà kể với ông bác sỹ nghe về việc Diana đến đây, về những việc cãi lộn giữa Ian và nàng cũng như về những bữa ăn hai người ngồi ăn lặng lẽ, không ai nói với ai một lời. Khi nghe kể rằng Diana đến đây không có bà vú nào tháp tùng, bác sỹ thoát đầu đã nghĩ ngay nàng là một cô ca sĩ quán rượu, có làn tóc nhuộm và sống buông thả.

Nhưng hôm nay, chỉ liếc nhìn Diana, bác sĩ biết ngay là mình lầm, rõ ràng đây là một cô gái có dòng máu cao quý và nghe đến họ của nàng, ông hiểu ngay rằng lớp con gái trẻ thời nay đâu cần có vú già kè kè bên cạnh để che chở. Bác sĩ nhấp một ngụm rượu nhỏ porto rồi thông thả nói:

- Cậu ta rất nặng nhưng bây giờ thì yên tâm rồi. Cô không nên lo quá. Cậu Ian có sức khỏe gấp mười người bình thường.

- Tôi xin phép vào thăm anh ấy, được không ạ? – Diana năn nỉ.

Bác sĩ lắc đầu:

- Phải vài ngày nữa, - ông nói kiên quyết.- Lúc này cậu ta chưa nhận ra cô đâu, mà nếu nhận ra thì tôi lo nhiệt độ sẽ tăng vọt lên đến mức nguy kịch ấy chứ, - ông nói và hơi mỉm cười thân thiện.

Diana cũng mỉm cười để cảm ơn.

Bác sĩ nói tiếp:

- Tôi nghĩ cô không nên chỉ ngồi mà lo lắng, chẳng ích gì cho cậu ta đâu. Thời gian là thứ không thể đẩy cho nó trôi nhanh lên được. Tốt nhất là cô nên ra ngoài dạo chơi, lấy tất cả ngựa của Ian ra cưỡi, chỉ có điều cẩn thận kéo gậy cổ đấy.

Ông ngạc nhiên thấy mặt Diana đỏ bừng. Ông không biết câu nói của ông đã gọi lên trong lòng nàng kỷ niệm đau buồn về con ngựa Starlight mà mỗi khi nhớ lại nàng đều rất xấu hổ.

- Nhưng thôi, - ông nói tiếp – tôi phải đi thôi.

Ông đứng dậy:

- Tôi còn một bệnh nhân nữa cũng ở trên đảo này, nhưng ở đầu kia, một bà rất không bình thường. Cô đã gặp bà Nanet Carmichael bao giờ chưa?

- Ôi, tôi gặp rồi, - Diana vội vã đáp. – Bác sĩ định nói đến bà phù thủy phải không?

- Đồn bậy! – bác sĩ nói. – Nếu bất cứ người phụ nữ vùng Scotland nào có số phận bi thảm đều bị coi là phù thủy thì chúng ta sẽ có cả một binh đoàn phù thủy.

- Ông cho tôi đi theo được không? – đột nhiên Diana nói. – Xin bác sĩ cho tôi đi với. Ngồi nhà một mình buồn lắm.

- Cũng được, - bác sĩ nói.

Diana vội lấy măng tô khoác lên người rồi đi theo bác sĩ. Họ xuống ca nô máy riêng của bác sĩ. Ông vẫn dùng phương tiện này để đi thăm bệnh nhân trên các đảo.

Mặt biển phẳng lặng và Diana thầm nghĩ, nhìn mặt nước kia khó có thể tưởng tượng là có lúc nó hung dữ đến như hôm trước. Bầu trời phủ mây, chỉ thỉnh thoảng mới lộ ra một mảng da trời xanh. Tuy nhiên các đỉnh núi đều có mây che phủ.

Túp lều của bà Nanet cách lâu đài không xa.

Lúc gần đến nơi, ông bác sỹ tắt máy, dùng tay chèo. – Rong biển ở đây rất rậm và nguy hiểm. Chân vịt vướng vào dễ gãy như chơi.

Diana cúi nhìn xuống nước trong vắt. Nàng thấy cả một rừng những cành màu đỏ nâu dưới làn nước.

Bác sỹ nhanh nhẹn và thành thạo nhảy lên một mô đã ven bờ rồi kéo ca nô vào, đỡ Diana lên. Họ theo một lối đi nhỏ giữa các tảng đá rồi bước lên con đường trái sỏi để đến trước cửa túp lều bà Nanet.

Bác sỹ gõ nhẹ mấy tiếng lên cánh cửa. Một giọng nói yếu ớt, mời mọc khách vào.

Gian phòng hình vuông, trải bằng một thứ chiếu tết bằng thân những cây sậy. Giường kê bằng những hộp gỗ to nhỏ và đã vỡ, chắc là những mảnh gỗ bà vớt được ngoài biển vào những hôm gió lớn đưa chúng vào bờ. Bà Nanet nằm trên giường, đắp bằng rất nhiều mảnh vải cũ kỹ ghép lại. Các cửa sổ đều bịt bằng giấy dầu.

Tuy trông nghèo nàn đến mức thảm hại như vậy, nhưng túp lều lại sạch sẽ một cách không ngờ. Lò sưởi tắt ngấm, nhưng ba con mèo của bà cựa vểnh vào đó, chắc chúng hy vọng lửa sẽ được đốt lên.

Bác sỹ nói:

- Tôi dẫn đến thăm bà một cô gái đây, - ông nói và ra hiệu cho Diana bước vào.

Bà Nanet vất vả ngóc đầu lên nhìn nàng. Thoạt đầu bà cau mặt, nhưng rồi bà cố nở một nụ cười, nhe hai cái lợi không còn răng. Bà nói gì đó bằng thổ ngữ.

- Bà cụ bảo rằng bà cụ nhớ ra cô rồi, - bác sỹ dịch lại.

- Vâng, tôi đã đến thăm cụ một lần, hôm đó tôi đi ngựa. Ông nói giúp là tôi rất buồn thấy bà không được khỏe.

Bác sỹ dịch lại câu nói của Diana sang thổ ngữ. Bà gà không trả lời, chỉ chăm chú nhìn nàng, giống hệt như lần đầu nàng đến đây. Rồi một lát sau bà mới trở nàng, lẩm bẩm câu gì đó.

Diana biết cụ già nói về nàng nên nóng lòng chờ lời dịch của bác sỹ. Ông bác sỹ lấy trong sắc một lọ thuốc đưa bà cụ rồi nói gì đó. Sau đấy ông đứng dậy cáo từ.

Lúc ra đến ngoài, nàng hỏi:

- Bà Nanet nói về tôi thế nào?

- Bà cụ đang trong thời điểm có tài tiên tri. Chính vì vậy mà dân ở đây bảo bà là phù thủy. Theo tôi đây chỉ là khả năng nhìn thấy được những thứ người bình thường không thấy. Cái khả năng đó phần nào dễ có ở những người dân thất học. Những người đó nếu được học hành lại mất đi cái khả năng kia.

- Nhưng bà cụ nói thế nào? – Diana sốt ruột hỏi.

- Bà cụ bảo cô dùng muối lớn khuấy các nỗi đau buồn và bây giờ cô không biết làm cách nào để dập tắt ngọn lửa đang thiêu cháy trái tim cô. Tất nhiên là bà cụ nói bằng thứ ngôn ngữ hình ảnh. Nhưng ý nghĩa sâu xa của câu đó, theo tôi, là cô tự chuốc lấy tai họa cho bản thân cô. Có đúng vậy không?

- Tôi e là đúng, - Diana đáp. – Trước đây tôi quá ngu ngốc.

- Tất cả chúng ta, ai cũng có những lúc ngu ngốc, trong một thời điểm nào đó trong đời. Cho nên chúng ta luôn cần rút kinh nghiệm.

Diana gật đầu tán thành.

Nàng thấy ông bác sỹ không cho ca nô quay trở lại đường cũ.

- Ta chưa về lâu đài sao, thưa bác sỹ?- Diana ngạc nhiên.

- Tôi còn phải đến thăm một bệnh nhân nữa. Đúng ra là một bà mẹ vừa sinh con, do chính tôi đỡ. Cô không phản đối chứ?

- Vâng, tất nhiên.

Bác sỹ cho ca nô chạy theo ven bờ, nói:

- Hầu hết trẻ con ở đây đều do tôi đỡ và tôi là cha đỡ đầu của tất cả bọn chúng.

Ca nô đỗ lại và hai người lên bờ đá. Một túp lều tranh gọn gàng xinh xắn, xung quanh là vườn cây, rõ ràng được chăm sóc hết sức chu đáo.

Trông bên ngoài túp lều không lớn, nhưng vào bên trong, Diana thấy khá rộng, gồm ba phòng: bếp, phòng khách và phòng ngủ, thấy một phụ nữ ngồi trên giường đang cho con bú. Đứa trẻ đỏ hỏn, hai cánh tay bé xíu quờ quạng.

Bác sỹ nói:

- Đây là cô Mary và đây là con đầu lòng của cô.

Diana thấy người phụ nữ nhoẻn miệng cười hết sức mãn nguyện.

- Trai hay gái? – Diana hỏi.

- Trai, - bác sỹ đáp. – Lớn lên nó sẽ là một dân chài khỏe mạnh và vui tươi giống như cha nó hiện giờ.

Diana nói:

- Bác sỹ nói giúp với chị ấy tôi thấy đứa bé rất đáng yêu.

Bác sỹ dịch xong, người phụ nữ nhìn Diana, cười cảm ơn.

Họ nán lại đẩy chùng vài phút rồi bác sỹ đưa Diana xuống ca nô để chở nàng về lâu đài.

Ngồi trong ca nô, Diana miên man suy nghĩ. Hình ảnh đứa bé đáng yêu làm sao. Nàng ao ước có một đứa con như thế. Một đứa con của Ian và lớn lên nó sẽ giống chàng: vạm vỡ, đẹp trai, khôi ngô, quả cảm.

21

Ngày hôm sau là một ngày rất dài đối với Diana. Bác sỹ đến lâu đài từ sáng sớm. Lúc đó nàng chưa dậy.

Lúc ngồi ăn điểm tâm với chị y tá William, Diana phải trả lời rất nhiều câu hỏi của chị ta. William tò mò muốn biết về cuộc sống của lớp trẻ ở thành phố lớn. Chị hỏi nàng về những lạc thú của họ, những bữa tiệc, những cuộc vui chơi thâu đêm. Thái độ trả lời hờ hững của Diana làm chị ta vẫn còn thềm thường. Theo quan niệm của William thì đàn ông ở thành phố lớn tất phải si mê các ngôi sao nghệ thuật, các diễn viên điện ảnh và sân khấu, bởi họ đều xinh đẹp, tài ba tuyệt vời.

Nghe chị ta nói, Diana thầm nghĩ, “giá được như thế”.

William hỏi nhiều thứ mà Diana không biết để trả lời, chẳng hạn hoàng tử xứ Galles sẽ lấy ai, hoặc ngôi sao nghệ thuật Evelyn sắp lấy một công tước phải không, vân vân và vân vân. Trong khi nghe chị ta thao thao kể về đủ mọi lời đồn đại, Diana thầm nghĩ, hình như những con người này có quá ít thứ để giải trí.

Chị y tá William cũng như cô hộ lý Mc Leod đều hết sức tận tụy trong việc chăm sóc bệnh nhân. Tuy nghe họ kể đủ thứ chuyện đồn đại làm nàng khó chịu, nhưng Diana vẫn phải thầm phục thái độ nhân từ và tinh thần trách nhiệm cao của họ đối với Ian.

William có dáng phúc hậu nhưng không đẹp. Chị mau chóng mến Diana và thích thú tâm sự với nàng. Tuy không có hào hứng nghe chuyện, nhưng vì William kể quá say sưa nên Diana đành phải cố lịch sự nghe.

- Cô có thể tưởng tượng được không, tiểu thư Diana, tôi còn nhớ một kỷ niệm hồi mới

làm nghề y tá. Bấy giờ sau thời gian tập sự. Hôm đó tôi đang cạo sà bên ngoài phòng mổ, thì bác sĩ, ông ta còn trẻ nhưng cũng đến cái tuổi không thể xử sự như vậy được, ông ta mở cửa phòng mổ, gọi tôi vào. Trong phòng chỉ có một mình ông ta. Và ông ta đã đề nghị với tôi...ôi, tôi xấu hổ không thể nói ra cụ thể điều ông ta yêu cầu. Đó là làm cái chuyện đáng xấu hổ. Tôi nói thẳng với ông ta như vậy. Ông ta xin lỗi. Lúc đó tôi mới mười tám tuổi và tôi có lý. Ông ta cũng hiểu ra là như vậy...

- Đúng thế rồi, - Diana đệm theo.

- Tôi kể chuyện ấy ra không phải để nói rằng họ đều như thế cả. Bởi nhiều bác sĩ thật tốt, chẳng hạn như bác sĩ Simpson. Tất cả mọi người đều quý mến ông ấy. Nhiều cô gái mê ông ấy, tôi biết có những cô gái gần như xỉu đi khi nghe ông ấy nói, nhưng không bao giờ ông ấy lợi dụng tình cảm đó của họ. Tôi phục ông Simpson về điểm đó. Tất nhiên một số y tá giúp việc được ông ấy mến đặc biệt, nhưng tình cảm chỉ dừng lại ở đó, không đi xa hơn. Đã có lần tôi nói với cô hộ lý Mc Leod, loại đàn ông như bác sĩ Simpson thì nếu ông ta sống trên hoang đảo với một phụ nữ, chắc chắn ông ta vẫn đối xử lịch sự với người phụ nữ kia. Trên đời không phải có nhiều người như bác sĩ Simpson đâu, cô công nhận không, tiểu thư Diana thân mến?

- Công nhận, - Diana cố lấy giọng quan tâm nói.

- Tôi thấy cô còn quá trẻ, nhưng chắc cô đã thấy rằng gặp được người đàn ông đáng cho mình tin cậy không phải dễ. Cô lại có, xin lỗi được nói thế này, có nhan sắc hấp dẫn và ngon lành, cho nên đàn ông càng dễ muốn lợi dụng cô. Tôi đã có kinh nghiệm về chuyện đó.

Thấy vẻ mặt đau khổ và lúng túng của William, Diana bèn chuyển sang chuyện khác.

- Còn cô Mc Leod, cuộc sống có may mắn không?

- Nói riêng với cô, tiểu thư Diana thân mến, số phận của Mc Leod lại vô cùng bất hạnh. Mc Leod không muốn ai biết chuyện riêng tư của cô ấy, cho nên tôi kể ra với cô, cô tuyệt đối không được để lộ cho Mc Leod biết là cô biết nhé?

- Chị yên tâm, chị William thân mến.

- Câu chuyện của Mc Leod rất buồn. Lỗi tại cô ấy hấp tấp quá, tôi đã nói với Mc Leod như vậy rồi. Hồi đó, à nhưng cô không được lộ ra với ai nhé?

- Chị yên tâm, - Diana đáp.

- Chuyện xảy ra lâu rồi. Lúc đó Mc Leod chừng hai tám tuổi. Hồi ấy cô ta không béo phì như bây giờ. Vóc người mảnh mai, rất dễ thương. Một bác sĩ phẫu thuật cần thực hiện một ca mổ ngoài thành phố Endimbourg. Ông ấy mời tôi và Mc Leod đi với một chị y tá khác.

“sau này Mc Leod thuật lại với tôi sự việc đã diễn ra như thế nào. Bệnh nhân họ phải mổ tên là ông Munro. Vì khối loét trong ruột kéo dài đã mười năm nên sức khỏe ông ta kiệt quệ và đau đớn hành hạ ông ta ghê gớm.

Vừa nhìn thấy Mc Leod lần đầu, ông ta đã mến cô ấy và nhất định không cho một nữ y tá hay hộ lý nào khác phục vụ thay Mc Leod. Bác sĩ dành nhượng bộ và thế là suốt ngày đêm Mc Leod bên cạnh người bệnh, chăm nom, săn sóc, làm đủ mọi việc.

Thế là bắt đầu xảy ra chuyện. Mc Leod mồ côi cha mẹ, nên có tính thương người. Thấy ông Munro trong tình trạng thảm hại, cô ấy rất thương. Rồi qua những ngày vất vả, tận tụy chăm sóc, dần dần tình thương ấy biến thành tình yêu. Phải nói Mc Leod có tính trách nhiệm cao. Cô ấy làm việc không tiếc sức và do hầu như không được nghỉ ngơi, cô ấy phờ phạc ghê gớm. Bệnh nhân sau ca mổ sức khỏe lên dần. Ông ta bắt đầu nhận thấy tình cảm đặc biệt của cô hộ lý đối với mình. Thế là cái hôn đầu tiên xảy ra. Tình cảm của họ ngày càng phát triển gắn bó.

Đến một hôm, ông Munro ấy bảo Mc Leod, gọi cô ta bằng tên: Ethel yêu quý. Tôi rất lo đến lúc chúng ta phải chia tay nhau. Tôi rất yêu em và tin rằng em cũng yêu tôi. Nhưng tôi hi vọng em đã biết là tôi có gia đình.

Mc Leod không biết. Và khi nghe Munro nói đã có vợ, cô ấy choáng váng. Khốn nỗi mối quan hệ của họ đã đi quá xa.

Mc Leod yêu ông Munro kia say đắm, nhưng cô kiên quyết. Đến khi ông báo tin đã chia tay với vợ, tình hình cũng không khấm khá hơn. Ông Munro kia năn nỉ Mc Leod sống với ông, hứa sẽ đi bất cứ nơi nào cô ấy muốn. Nhưng Mc Leod không nghe. Sau khi trở về đây, Mc Leod có nhận được hai lá thư của ông Munro nhưng cô ấy đều không bóc ra đọc mà gửi trả lại". Tôi đoán bây giờ thì cô ấy ân hận thái độ ngày đó.

Sau đấy không còn cơ hội may mắn nào nữa và nếu có đến thì Mc Leod cũng đã dừng dung. Cô ấy làm thế là có lý, nhưng tôi vẫn nghĩ là cô ấy đã bỏ qua cơ hội để đem lại cho cô ấy hạnh phúc. Rất có thể ông Munro vẫn còn yêu Mc Leod, nhưng biết làm sao được?

- Tội nghiệp chị ấy, - Diana nói.

- Đúng thế, nhưng có điều lạ là tôi không thấy Mc Leod tỏ vẻ đau khổ bao giờ. Cô ấy đã quen với số kiếp bất hạnh đó rồi chẳng? Ôi, nhưng tôi phải vào với bệnh nhân bây giờ. Rất có thể ngài Carstairs đã thức dậy rồi.

Chị y tá William hấp tấp đứng dậy, chạy đi.

Hôm đó Diana không thấy mặt Jean, nhưng nàng nghĩ, rất có thể chị y tá William tế nhị đã tránh không để Jean gặp mặt nàng.

Suốt ngày hôm ấy Diana chỉ thơ thẩn trong phòng, không làm được việc gì. Nhìn vào đầu nàng cũng thấy hình ảnh Ian và những kỷ niệm gắn bó với chàng. Nhìn vào phòng khách, Diana nhớ hôm chàng nhắc bổng nàng lên đem vào phòng ngủ của nàng. Nhìn vào phòng ăn, Diana nhớ lại những lúc họ ngồi ăn lặng lẽ, căng thẳng, hoặc nói vài câu đố chát nhau.

Diana khao khát được nhìn thấy Ian nhưng bác sĩ chưa cho. Nàng không còn hào hứng đi

đầu. Bác sĩ khuyên nàng ra ngoài dạo chơi, cưỡi ngựa, nhưng nàng không đủ sức nhảy lên lưng ngựa. Chưa kể nàng thầm nghĩ, chưa được Ian cho phép nàng chưa có quyền lên lưng bất cứ con ngựa nào, sau cái chết thảm thương của con Starlight.

Đêm, Diana mơ thấy toàn ác mộng. Nàng thấy mình bị đắm xuống, kêu cứu nhưng không ai nghe thấy. Rồi Jean lái xuống máy chạy ngay bên cạnh, nhìn thấy nàng chới với trên biển, cô ta lạnh lùng bỏ đi, bỏ mặc nàng. Và lúc ấy trên mặt Jean hiện lên một nỗi căm thù khủng khiếp.

Sáng thức dậy, Diana thấy trán ướt đầm mồ hôi. Nàng chợt nghĩ đến Ian, bèn thì thầm đau đớn: “Ian, em yêu anh. Chẳng lẽ anh không hiểu ư? Em yêu anh, Ian...”

Hôm sau, vào khoảng giữa trưa, bác sĩ đến, thấy nàng mắt thâm quầng và mặt xanh xám như người ốm. Ông bèn cho nàng uống thuốc an thần. Sau khi vào kiểm tra tình hình bệnh nhân, ông ra gặp nàng và nói:

- Tôi thấy tình trạng của cô suy sụp quá rồi. Cứ như thế này tôi đâm phải chăm sóc hai bệnh nhân mất. Vì vậy tôi nghĩ ra một thứ thuốc hiệu nghiệm cho cô, tiểu thư Diana. Tôi cho cô gặp Ian. Cậu ta đã khá hơn chút ít và cô có thể vào gặp. Nhưng với điều kiện không được quá hai phút. Và phải nói thêm với cô là Ian không thể tiếp lâu hơn được. Tôi làm thế này cũng là liều lĩnh đấy, nhưng tôi không muốn có hai người bệnh phải trông nom.

Diana mừng quá, nhưng nàng không nói gì. Chị y tá William mở cửa rất nhẹ, không gây một tiếng động nào. Họ vào.

Các rèm đều buông xuống, nhưng trong phòng không tối. Ian nằm trên giường, mắt nhắm. Da chàng xanh hết mức làm Diana hết sức xót xa. Cánh tay trái bó bột và đầu vẫn quấn băng.

Diana rụt rè bước đến giường. Liệu nhìn thấy nàng, Ian sẽ có thái độ ra sao đây? Ngay bác sĩ cũng chưa biết mỗi bất hòa trước đây giữa hai người. Diana nghĩ rằng nếu biết, chắc ông ta cũng không cho nàng vào thế này. Diana rất lo làm cho Ian xúc động quá nhưng nàng không thể bỏ qua một cơ hội được nhìn thấy chàng. Nàng có cảm giác như đã chờ đợi giây phút này hàng thế kỷ rồi. Bác sĩ đứng trên giường, cúi xuống khẽ nói:

- Ian, tôi dẫn một người muốn thăm cậu đây.
- Ôi, vì chúa xin đừng an ủi tôi đấy, tôi không phải loại cần an ủi, thương hại, - chàng mỉm một nụ cười rất nhẹ.
- Không phải chuyện an ủi đâu. Mà vị nữ khách này tha thiết muốn nhìn thấy cậu.

Ian từ từ mở mắt, nhưng vừa nhận ra Diana, chàng chồm lên, toàn thân căng thẳng.

- Thì ra là cô? – Chàng nói thều thào.

Bác sĩ tránh ra để cô đến gần bệnh nhân, vừa để theo dõi sắc thái chàng.

Ian cau mày nói tiếp:

- Cô đến đây để làm gì?

Choáng váng, Diana tắc họng không nói ra lời được . Nàng không ngờ nhìn thấy nàng , Ian lại uất hận thế này. Nàng ấp úng:

- Tôi đến đây...

Ian ngắt lời:

- Đi khỏi đây ngay. Cô nghe rõ tôi nói gì chứ? Cô phải đi ngay khỏi đây, ngay lập tức, khỏi cái đảo này.

Giọng chàng tuy mạnh mẽ nhưng như quát. Bác sĩ vội chạy lại , lấy mạch.

- Bình tĩnh đã Ian. Cậu phải giữ bình tĩnh.

Ian nhắc lại:

- Nhưng phải đuổi cô ta ra khỏi vùng đất này. Ông nghe rõ chưa? Tổng cổ cô ta đi.
- Thôi được, cậu hãy bình tĩnh...

Cơn giận dữ khiến Ian cố ngẩng đầu lên, nhưng đau quá, chàng nhắm mắt và buông đầu rơi xuống. Diana đứng như tượng gỗ rồi đột nhiên nước mắt trào ra.

Nàng ôm mặt băng khỏi phòng bệnh, suýt đâm sầm vào chị y tá William đang chạy vào vì nghe tiếng nói của Ian.

Trong lúc chạy về phòng, Diana chỉ nghe thấy tiếng Ian văng vẳng bên tai:

- Đi khỏi đây ngay! Đi khỏi cái đảo này ngay!...

22

Người thu xếp hành lý cho Diana ra đi ngày hôm sau chính là ông bác sĩ. Bản thân nàng đầu óc rồi bời, không còn nghĩ được thứ gì hết. Nàng rất muốn ở lại lâu dài, nhưng mệnh lệnh Ian đã đưa ra, không ai dám trái lời. Cả ông bác sĩ cũng như chị y tá và chị hộ lý. Diana tuy vậy vẫn ôm hi vọng Ian nghĩ lại và gọi nàng vào cho gặp lần nữa. Khi đó nàng sẽ nói để chàng hiểu.

Lúc ông bác sĩ lên tìm nàng để đưa nàng vào đất liền, nàng nói:

- Tôi không muốn đi. Ông có thể nói hộ với Ian...
- Tôi nói rồi.

Diana hiểu thế là hết hi vọng.

- Tạm biệt , - nàng mỉm cười buồn bã nói lúc đoàn tàu vào ga.
- Cảm ơn ông đã tốt với tôi.
- Cầu chúa phù hộ cho cô, tiểu thư Diana thân mến.

Bác sĩ cầm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nói tiếp:

- Cô nên nhớ rằng mọi sai lầm đều có thể sửa chữa, miễn là ta nhẫn nại và quyết tâm.
- Tôi xin ghi nhớ lời khuyên của ông, - nàng nói rồi hôn lên má ông già.
- Chúc cô lên đường may mắn, - ông bác sĩ đỡ cô lên toa tàu.

Diana nhìn ông đứng nhìn theo nàng cho đến khi con tàu chạy rất xa. Sau đó hình ông bác sĩ khuất sau một góc quặt của đường ray. Nàng ngoái lại nhìn về phía Tây. Đảo Ronsa chỉ còn là một nét dài xa tắp, Diana thầm nghĩ, mình đã thay đổi. Cho dù Ian có quên nàng và nàng không bao giờ đặt chân lên đảo Ronsa nữa thì nàng cũng không còn là Diana ngày trước. Cô gái bị Ian bắt cóc ngày nào đã hoàn toàn tan biến và bây giờ là một Diana khác .

Diana chưa biết nàng sẽ sống ra sao trong mấy tuần lễ từ nay cho đến khi cha mẹ nàng từ Mỹ trở về.

Nàng hoàn toàn một mình , cho nên tha hồ tự do muốn làm gì thì làm . Tuy nhiên sự tự do ấy không làm nàng sung sướng. Nàng thấy quá mệt mỏi, không thiết gặp gỡ đám bạn bè cũ để chơi bời nữa.

Điểm lần lượt những bè bạn đó, Diana hiểu ra rằng nàng không còn chịu nổi sự quan tâm mà họ tưởng ban cho nàng, khi họ thấy nàng cần thanh thản và yên tĩnh.

Vốn biết tính nàng xưa nay thích không khí hội hè chắc chắn họ cho rằng nguyên nhân khiến nàng thích yên tĩnh lúc này chỉ là do nàng thất tình. Không thể có nguyên nhân nào khác. Mà nàng thì không muốn họ nghĩ thế.

Nhưng vừa về đến nhà trên quảng trường Grosvenor, nàng hiểu ngay rằng số phận cuộc đời nàng đã được định sẵn một chuyện. Bà vú Ellen ốm nặng. Sốt kéo dài và bệnh thấp khớp mãn tính hành hạ bà già. Do tuổi cao nên bà không còn sức chống đỡ tật bệnh. Bác sĩ nói riêng với Diana rằng lần này bà Ellen sẽ không qua khỏi.

Nghĩ đến chuyện mất bà vú già, Diana rất rối hoang mang đồng thời rất ân hận. Trong suốt hai mươi năm năm trời bà vú Ellen tận tụy chăm sóc và yêu mến nàng, vậy mà nàng chưa làm được gì để đền đáp công ơn to lớn ấy. Nếu mẹ nàng là người sinh ra nàng thì bà Ellen là người nuôi dạy nàng. Ngay cả khi Diana còn ẵm ngửa, phu nhân Stanlier cũng chỉ mỗi ngày ghé vào phòng vú thăm con gái hai lần. Còn đêm ngày, chỉ một mình vú Ellen trông nom, cho nàng ăn,

cho nàng ngủ, dỗ dành nàng, dạy nàng tập nói, tập đi.

Có khi chính vì bà chăm nom nàng, chiều chuộng nàng quá mà Diana đâm hư chẳng? Nhưng bà Ellen giàu lòng mẫu tử. Giá như bà nhận lời cầu hôn của một trong những người đàn ông đến với bà, chắc chắn bà sẽ hết lòng vì con cái.

Cũng chính vì lòng mẫu tử đó mà khi bà vú bắt đầu trông nom Diana, bà quý nàng đến mức không còn thiết lấy chồng nữa.

Phu nhân Stanlier thậm chí đôi khi ghen với bà Ellen, thấy bà vú tranh mất tình cảm của con gái đối với mẹ nó. Nhưng phu nhân là người hiểu biết nên bà gạt đi lòng ghen tuông, mà chỉ giữ lại lòng biết ơn đối với bà vú của con gái mình.

Vậy mà bây giờ bà Ellen nằm đó, yếu ớt, bệnh hoạn và bất chấp bệnh tình, bà vẫn lo cho Diana, vẫn chỉ nghĩ đến nàng.

Các bác sĩ thu xếp để những ngày cuối cùng của bà vú già không phải chịu đau đớn và được trôi qua trong thanh thản.

Diana vừa về đến nhà, nàng đã được bác sĩ cho vào thăm bà Ellen. Nàng vừa cúi xuống nhìn bà vú, vừa cố ghìm tiếng nức nở chỉ chực bật ra. Hai mắt nàng ươn đẫm.

Bà vú Ellen nhìn nàng, nói giọng rất yếu:

- Diana yêu quý, đừng khóc.
- Em không thể chịu đựng nổi thấy vú đau ốm thế này, - Diana nói.

Bà vú nhìn nàng bằng cặp mắt thấu hiểu:

- Vú biết, em buồn rầu không chỉ vì vú đau ốm.

Diana không muốn nói dối và có giấu giếm cũng vô ích. Vú Ellen là người duy nhất trên đời nàng có thể thổ lộ mọi điều và hi vọng nhận những lời khuyên vừa khôn ngoan vừa đáp ứng những điều ước ao thầm kín của nàng.

- Vú đoán đúng, - nàng nói. – nhưng vú không phải bận khoản chuyện đó.
- em nói vú nghe đi. Cậu ta là ai vậy?
- Em không muốn làm vú lo nghĩ lúc này.

Nhưng vú Ellen đâu phải là người dễ dàng bị nàng thoái thác.

- Vú muốn biết trước khi dời khỏi thế gian này. Em nói đi, Diana yêu quý của ta.

Diana không nhìn được nữa, nàng òa khóc.

- Vú không muốn làm em buồn, nhưng chúng ta cuối cùng đều phải từ bỏ mọi thứ, đều phải về với chúa, - bà Ellen nói tiếp.

Diana cố nén lại những dòng nước mắt vẫn tuôn chảy và nàng đành phải để mặc, tuy nàng không muốn làm vú buồn.

- Em nói đi, cậu nào vậy? – bà vú nhắc lại.

Diana nhớ lời dặn của chị y tá: “tiểu thư có thể vào thăm bà gia nhưng nói thật ít, càng ít càng tốt”.

Nàng mếu máo:

- Ian Carstairs.

Phải nói lên tên chàng là một nỗi khổ tâm rất lớn của nàng.

- em yêu cậu ta phải không?

Bà vú nhìn Diana đoán trước được câu trả lời. Diana gật đầu. Bà nói:

- trong tất cả những cậu đến với em, Ian là chàng trai xứng đáng với em hơn cả. Em hãy bình tĩnh, rồi đâu sẽ vào đó. Đừng buồn và đừng khóc nữa. Cậu ta yêu em. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, vú đã biết cậu ta yêu em. Em thấy đấy, vú Ellen này chưa nhận xét sai bao giờ. Chỉ cậu ta mới xứng với em, Diana.

Nói một tràng dài làm bà mệt. Bà Ellen nhắm mắt nghỉ ngơi. Diana vẫn quỳ bên cạnh giường. Lát sau bà mở mắt, nói rất khẽ:

- Đó là một người tốt...

Rồi như nói một mình bà tiếp:

- ta thêm được bằng những đứa con của hai cô cậu ấy.

Nói xong câu ấy, vú Ellen thở dài một tiếng rồi thiếp ngủ, nụ cười sung sướng vẫn đọng trên môi bà. Suốt buổi chiều Diana ngồi trên giường bệnh. Chị y tá định trực thay nhưng Diana không chịu. Nàng không muốn bỏ lỡ một phút nào bên cạnh bà vú.

Nếu cộng lại, bà vú đã ngồi bên nàng trong bao nhiêu tiếng đồng hồ rồi: hàng vạn, chắc thế. Sau này lớn lên, Diana vẫn còn nhớ thời thơ ấu của nàng, đêm nào nàng cũng thấy tiếng chân rón rén của vú ghé vào xem nàng ngủ có được yên giấc không. Đến khi bị đau ốm, không còn được thường xuyên chăm nom nàng nữa, vú Ellen chỉ nghĩ đến nàng và mong nàng ghé vào để bà nhìn thấy mặt. Những hôm nàng đi ra ngoài, bà thức chờ cho đến lúc nghe tiếng xe đỗ ngoài cửa và tiếng chân nàng bước vào nhà mới yên tâm.

Buồn rầu nhìn bà già chỉ còn da bọc xương nằm trên giường, Diana thầm nghĩ, nhất định nàng phải kể vú nghe về Ian. Bởi bà đã biết mọi thứ về nàng, cả mặt tốt lẫn mặt xấu, cả chuyện vui lẫn chuyện buồn. Mọi hành động và lời nói, nàng đều thuật lại cho vú biết. Bà nghe rất chăm chú và bao giờ cũng đề ra được ý kiến giúp nàng.

Diana rất thèm kể với bà toàn bộ câu chuyện diễn ra trên đảo Ronsa, mặc dù nàng chưa dám kể với ai, và nhất là nàng ngại nhắc đến tên Ian. Nhưng nàng tin rằng vú sẽ có những nhận xét chính xác và lời khuyên quý báu mà có lẽ không ai có thể có được.

Mãi đến lúc trời xẩm tối, vú mới khẽ cựa mình. Bà thở khò khè khiến chị y tá lo lắng vội chạy lại xem thế nào. Chị nâng đầu bà lên một chút. Bà từ từ mở mắt, đưa mắt nhìn xem Diana ở đâu.

- Bé Diana của vú, - bà âu yếm nói.

Hình như bà đang sống lại thời xa xưa, khi nàng còn nhỏ xíu. Vú nói tiếp:

- Chúc bé ngủ ngon. Cầu chúa phù hộ cho bé.

Bà thở một hơi dài và tắt thở.

Những ngày tiếp theo đám tang bà vú là một chuỗi ngày đau buồn cho Diana. Nàng sống như trong mộng, vẫn chưa thể tin là vú Ellen đã bỏ nàng lại trên cõi đời. Cho đến khi người ta đóng chặt lại cửa gian phòng của vú, Diana mới thật sự cảm thấy nỗi cô đơn ủa đến bao phủ cuộc sống nàng.

Ông chú ruột nàng, em của huân tước Stanlier sống ở thôn quê, ra London để mai táng bà vú Ellen. Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cháu gái, ông hốt hoảng. Ông vội vã ép cháu phải ra bãi biển nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Diana thầm nghĩ, mình thế này đâu phải do thể xác, cho nên ra biển nghỉ cũng chắc gì đã khá hơn.

Nhưng do quá mệt mỏi, nàng không buồn cưỡng lại. Và trái với nàng suy nghĩ, không khí biển đã làm nàng phần nào thanh thản trở lại và da dẻ nàng hồng hào thêm đôi chút.

Nàng đến nghỉ ở vùng Devonshire, tại nhà ông chú. May thay nhà chỉ toàn gia nhân đầy tớ, cho nên nàng tha hồ suốt ngày lang thang ngoài bãi biển vắng vẻ, không một bóng người, chỉ có những con hải âu làm bạn.

Khu vực này rất đẹp. Tòa nhà ông chú xây bên một cửa con sông. Con sông nhỏ, hai bên là những bãi cát chạy ra tận mép biển. Nàng thích thơ thẩn dạo chơi trên bãi cát. Nước biển trong vắt và xanh biếc không kém gì nước biển Địa Trung Hải. Mặt biển hiền hòa, sóng nhẹ nhàng đuổi nhau lên bờ rồi rút xuống nhường chỗ cho một đợt sóng khác từ từ xô lên.

Nơi này không có làng mạc mà chỉ có một số túp lều tranh của dân chài, và một quán rượu

nhỏ chuyên bán rượu táo địa phương.

Giữa trưa, sau khi tắm xong, đôi khi Diana ngồi trên băng ghế dài trước cửa quán, tay cầm một vai rượu táo.

Tom Broom, chủ quán “người thủy thủ” là con người khá đặc biệt. Vóc ông ta cao lớn, ông ta từng là dân chài, võ sĩ quyền Anh, nổi tiếng là dùng những đòn thô bạo. Sau khi lấy vợ, ông ta béo phì ra đồng thời trở nên hiền lành như con cừu. Bây giờ ông thích trẻ con và chúng cũng rất yêu ông.

Khi lần đầu tiên Diana nhìn thấy người phụ nữ đã làm nên chuyện động trời đó, nàng suýt phá lên cười. Bởi bà Broom có lẽ là người bé nhỏ nhất trong số những phụ nữ bé nhỏ mà nàng đã nhìn thấy. Bà ta chỉ thấp thêm vài phân nữa thì sẽ thành người lùn rạp xiếc. Nhưng bà ta lại rất cân đối và Diana đoán rằng hồi trẻ bà ta rất hấp dẫn. Chắc chắn Tom đã mê mẩn bà ta.

Trông hai người đi bên nhau, người ta thấy họ là một cặp đặc biệt. Như thể Tom có thể bóp vợ chỉ bằng hai ngón tay. Nhưng Tom lại rất sợ bà ta. Bà ta là người ra lệnh và Tom răm rắp thi hành. Nếu ông ta cãi hoặc chần chừ, bà ta bám theo như con chó con sủa sau lưng con chó to, thế là Tom vội vã nhận lỗi, xấu hổ và thực hiện ngay tất cả những gì bà ta muốn.

Hai đứa con trai, may thay lại giống bố. Vai rộng, thân hình vạm vỡ, chắc hẳn lớn lên chúng sẽ thành những trang nam nhi cường tráng. Chúng là niềm kiêu hãnh của người mẹ, còn bản thân Tom lại quý đứa con gái nhỏ xíu, đến nổi lên năm rồi mà vẫn nằm gọn trong nôi và suốt ngày nhảy nhót như con búp bê xinh xắn hoặc như bà tiên tí hon trong câu chuyện cổ. Diana bảo ông ta:

- Cô bé dễ thương quá, bác Tom ạ. Cặp mắt xanh biếc và làn tóc óng vàng. Chỉ vài năm nữa thì bác sẽ phải dùng gậy để xua đám trai trẻ kéo đến đây đấy.

Bác ta cười hô hố nghe rất vui tai:

- nhưng chuyện ấy mẹ nó sẽ lo, - bác nói. – Bà ấy đã tính sẵn mọi kế hoạch cho con cái rồi. Thằng Billy thì theo nghề thủy thủ. Thằng Roland thì làm thủy thủ trên tàu buôn, còn con Jennie...cô biết bà vợ tôi dự định như thế nào về đứa con gái không?

- Tôi chịu, Diana đáp- bác gái tính thế nào?

- Bà ấy tính cho nó vào học trong trường nữ sinh nội trú, như con gái các gia đình cao sang ấy. Cô có thể tưởng tượng được không?

- Tôi cho rằng bác gái nghĩ thế là khôn ngoan đấy.

- Đúng. Không chỉ khôn ngoan mà còn đầy tham vọng nữa chứ. Cô chưa biết vợ tôi mơ tưởng cao sang đến mức nào đâu. Thậm chí đã có thời bà ấy muốn tôi tham gia ủy ban hành chính của quận đấy. Tôi, cô nghe rõ chưa?

Bác Tom lại cười hô hố nghe rất vui tai rồi nói tiếp:

- tôi như thế này mà lại ngồi bàn giấy, giữa những vị còm cõi ấy hay sao?

Đúng lúc ấy, nghe tiếng cười của chồng, bà vợ ngó đầu vào:

- Ôi, chào tiểu thư Diana!

Nàng có cảm giác bà định mắng mỏ gì chồng nhưng thấy nàng nên cố ghìm lại. Nàng mỉm cười nói:

- chúng tôi đang nói đến chuyện gia đình nhà ta đấy. Bác Tom bảo tôi là bà định cho cháu Jennie vào học trường nữ sinh nội trú.

- Đúng thế, nhưng phải chờ vài năm nữa. Bây giờ việc đầu tiên là lo cho hai thằng con trai. Ôi, tôi cho tiểu thư xem ảnh chúng nhé.

- Vâng thưa bác.

Bà chạy đi và lát sau quay vào, cầm tấm ảnh chụp hai thằng con trai. Hai cậu bé đứng thẳng đuỗn, nghiêm nghị, tay bám vào chiếc thang trong xưởng nhiếp ảnh. Diana không thể ngờ đây lại chính là hai cậu trai đang chạy nhảy vui vẻ ngoài bãi biển, mặt mũi lấm lem.

Nhưng đối với mẹ chúng thì cả hai cậu là những đứa trẻ đáng quý nhất trên đời. Bà ta nói:

- tiểu thư có thấy chúng đẹp trai không?- bà ta kiêu hãnh nói. – Nhưng chúng hiện không còn ngô nghê như thế này nữa đâu. Tiểu thư nhìn chúng đang nghịch ngợm như những thằng quỳ kia kìa.

- Tôi thấy hai cháu có dáng tươi vui và khỏe mạnh! Nhà tôi quanh năm không đau ốm một ngày. Như thế còn tốt hơn quần áo đẹp. Đúng không tiểu thư?

Bà Tom mỉm cười. Bà chạy ra ngoài gọi:

- Billy, Roland, về ngay rồi rửa ráy đi! Mẹ không hiểu hai đứa làm gì mà áo quần nhem nhuốc đến thế. Không sao giặt xuể cho chúng bay. Thôi, về!

Hai đứa trẻ không dám nói lại một lời, cung cúc về nhà.

Tom nói, sau khi bà vợ đã vào khuất trong nhà:

- Bà vợ tôi đáng quý không, thưa tiểu thư? Suốt ngày bà ấy quát mắng chúng, được cái chúng rất ngoan, không dám cãi mẹ một câu, cứ răm rắp theo mọi mệnh lệnh của bà ấy. Tôi thấy cách dạy con như vậy là đúng. Như tôi chẳng hạn, thưở nhỏ cũng suốt ngày bị mẹ tôi chửi mắng.

- Bác nói rất đúng, - Diana nói.

Khi sức khỏe tạm hồi phục, Diana bắt đầu suy nghĩ về bản thân mình. Nàng hiểu ra rằng, mặc dù vú Ellen không còn nữa để lại trong lòng nàng một khoảng trống mênh mông, mặc dù sự việc xảy ra trong quan hệ với Ian trực trặc, nàng không có quyền bi quan, không có quyền chán nản.

Nàng phải tiếp tục sống, ngay cả khi nàng bị tổn thương trầm trọng. Mà lúc này nàng đang bị tổn thương như thế. Diana có cảm giác con người nàng bị phân đôi, nàng chỉ sống bằng một nửa con người, còn nửa kia chia ra một phần nằm lại ở Ronsa và một phần ở nghĩa trang Kensai, nơi vú Ellen đang yên nghỉ.

Diana thầm nghĩ, không thể vì thế mà cứ tiếp tục mãi kiểu thơ thẩn trên bãi biển rồi sống như kẻ không hồn. Xưa nay nàng vẫn ghét thói yếu đuối và bây giờ nhìn lại, nàng thấy tự khinh mình.

Nàng tự hỏi: “Diana! Lòng kiêu hãnh của mi đâu rồi? Lòng quả cảm, tính gan góc của mi đâu rồi?”.

23

Diana trở về London vài ngày thì cha mẹ nàng từ Mỹ về. Nàng lại tiếp tục cuộc sống hoạt động như xưa. Tất cả bạn bè nàng đều đã về đây, người thì từ những điểm nghỉ mát ở bãi biển Riviera miền Nam nước Pháp, người thì từ những điểm nghỉ khác trên đất Anh.

Nếu phần lớn họ nhận thấy có sự thay đổi trong con người Diana thì đồng thời họ cũng không cắt nghĩa được sự thay đổi đó do đâu. Nhan sắc Diana không giảm, nhưng bây giờ hình dáng nàng có một vẻ dịu dàng, sâu thẳm và cử chỉ dáng điệu nàng cũng không còn táo tợn , kênh kiệu và khiêu khích nữa.

Tính tình rộng lượng hơn, Diana chấp nhận bị người ta làm trái ý nàng, đôi khi nàng nhường nhịn người khác. Những thay đổi thoạt đầu chưa làm bạn bè chú ý, nhưng dần dần họ cảm thấy ở nàng có một thứ gì mới , không còn là sự hấp dẫn bề ngoài như trước nữa.

Mẹ nàng, phu nhân Stanlier thì rất ngạc nhiên trước sự thay đổi của con gái. Bà cho rằng đó là do cái chết của vú Ellen và bà thầm nghĩ, không ngờ nó quý vú đến mức ấy.

Bây giờ phần lớn thời gian của nàng, Diana ở nhà. Điều này khiến cha mẹ nàng rất vui vì xưa nay con họ chuyên đi vắng. Cha mẹ nàng vẫn nghĩ rằng tuổi trẻ ở nhà với người già dễ chán, mặc dù họ rất muốn có con gái bên cạnh.

- con muốn mở tài khoản riêng ở nhà băng không?- cha nàng hỏi con gái hôm đầu tiên từ khi đến tuổi trưởng thành, nàng xin đi theo ông đến câu lạc bộ đánh golf.

- Chưa cha ạ, - Diana đáp. – mà mở tài khoản riêng để làm gì ạ?

Cha nàng ngạc nhiên khi thấy con gái trở nên quan tâm đến cha mẹ, nhưng ông chưa hiểu tại sao có sự thay đổi ấy. Và nàng ngỏ ý cùng với mẹ tham gia một số hoạt động từ thiện thì bà Stanlier sững sờ:

- Ôi, nếu vậy thì còn gì bằng, nhưng mẹ sợ con đến đó sẽ chán.

- Không đâu, thưa mẹ. Con rất muốn được tham gia những hoạt động đó. Phu nhân Stanlier phần khởi quá, bèn dành cả một buổi chiều dẫn con gái đến giới thiệu với bạn bè.

Diana vẫn không nhận được tin tức nào từ Scotland đến. Nàng mong chúng, tuần lễ này sang tuần lễ khác, hi vọng nhận được một tin tức dù nhỏ về Ian. Nhưng mãi vẫn không thấy gì, nàng quyết định tốt nhất là quên con người đó đi.

Tuy quyết định như vậy, hình ảnh Ian cứ trở lại, ám ảnh nàng.

Sang tháng Mười, Diana bị cảm lạnh, phải nằm nhà chữa bệnh. Tuy nhiên bệnh không có gì trầm trọng, nhưng hai tuần lễ nằm ốm đó thật khủng khiếp, dài đến mức tưởng như vô cùng tận.

Một buổi sáng, trong chồng thư do nhân viên bưu điện đem đến, có bức thư nét chữ ngoài bì tròn trĩnh và nắn nót rất lạ. Diana vội mở thư và thấy dưới kí tên "Florence William" và địa chỉ là ở Lossiemuth.

"Tiểu thư Diana thân mến,

Ngay từ hôm tôi xong việc ở đảo Ronsa sắp về, tôi đã định viết thư cho tiểu thư, nhưng từ đó đến nay tôi quá bận.

Khi ngài Ian Carstairs tương đối bình phục, có thể yên tâm, tôi và cô hộ lý Mc Leod được cử đến Caithness trong nom một bà cao tuổi bị ngã gãy chân. Bà cụ tám mươi hai tuổi nên không đau khổ gì lắm về tai nạn trên.

Sau đó tôi lại đến trông nom cho một đại tá già đã nghỉ hưu. Hiện tôi đang ở đó và tuần lễ đầu tiên tôi rất vất vả. Ông đại tá sốt liên tục. Đến nay ông đã bình phục, đang thời kỳ dưỡng bệnh cho nên tôi mới có thời giờ viết thư cho tiểu thư.

Sau khi tiểu thư đi khỏi lâu đài, ngài Carstairs bị một thời gian sức khỏe suy sụp nhưng không có gì trầm trọng lắm. Sau đấy không có ai đến thăm, mãi đến tuần cuối cùng trước khi chúng tôi rút đi, bác sĩ mới cho phép cô Jean Ross đến thăm ngài Carstairs. Về phần tôi, tôi cho rằng quyết định của bác sĩ là sai lầm, vì tôi đã thấy cách cư xử của cô ta đối với tiểu thư. Nhưng tiểu thư thừa biết tính bác sĩ và chúng tôi chẳng thể nào ngăn được.

Jean Ross đến thăm ngài Carstairs và tất nhiên đã xảy ra một sự đảo lộn lớn, mặc dù cho đến nay tôi chưa rõ sự đảo lộn ấy cụ thể là thế nào.

Tôi chỉ biết, sau cuộc viếng thăm, cô Jean Ross đi xuống thang gác, nước mắt đầm đìa. Suốt buổi chiều hôm ấy ngòi Carstairs tinh thần dao động, cái kính đến lạ bởi xưa nay chúng tôi chưa thấy ngòi như thế bao giờ.

Tôi đã kể lại sự việc này với bác sĩ, tất nhiên. Nhưng không thấy ông nói gì. Sau đấy ít ngày chúng tôi rất ngạc nhiên thấy bà quản gia Margaret cho biết, ông bác sĩ đã xin cho cô Jean Ross làm chân thư ký trong một bệnh viện trên đất liền. Cô không hề quay lại lâu đài để chào từ biệt, nhưng hôm đưa tiễn cô ra bến tàu, tôi không ghìm được một ý nghĩ diễn ra trong óc tôi: “thế là thoát”.

Tôi rất lo sẽ phải về bệnh viện, bởi tôi được tin bác sỹ Simpson mà tôi rất mến đã thôi không làm ở đó nữa và tất nhiên sẽ có bác sỹ khác đến thế chân ông Simpson. Tôi rất ngại sự thay đổi, vả lại người mới đến thường không biết đánh giá những người đã ở cũ.

Tôi rất hay nghĩ đến tiểu thư và cũng hay lục báo chí để tìm tên họ tiểu thư trong các tin tức hay thông báo. Tôi hi vọng tiểu thư vui vẻ. Dù sao tôi cũng tin chúng ta còn gặp lại nhau. Tôi vẫn nhớ những câu chuyện chúng ta đã trao đổi cùng nhau.

Thân mến,

Florence William”.

Diana đọc lại đoạn nói về việc ra đi của Jean. Vậy là con rắn độc ấy đã rời khỏi Thiên Đàng. Nhưng vị trí Eva thì không còn là nàng nữa, mặc dù Jean không còn ở đó.

Nàng cố đoán thử sự việc gì đã xảy ra giữa Ian và Jean. Nàng có phỏng đoán nhưng không dám tin chắc bởi những nhận định của nàng cũng như tình cảm của nàng quá lộn xộn, rối rắm, rất có thể làm nàng đoán sai.

Giữa lúc trí óc nàng đang hỗn độn thì chuông điện thoại reo. Đó là Rosemary.

Giọng chị ta nghe rất khẩn khoản:

- bồ yêu quý. Tôi rất cần gặp bồ. Việc hết sức quan trọng. Tôi có thể đến nhà ngay bây giờ được không?
- Tất nhiên rồi, - Diana nói. – Tôi đang ngồi một mình. Chị có thể đến thẳng phòng tôi.
- Năm phút sau tôi sẽ có mặt.

Diana tự hỏi không biết là chuyện gì. Rosemary vừa ở miền Nam nước Pháp về cùng huân tước Leadhold. Chắc không phải chuyện ấy. Dù sao thì đúng năm phút sau, Rosemary đến.

Da mặt chị ta tái nhợt và đầu tóc rời bù, chị ôm hôn Diana rất nồng nhiệt rồi ngồi phịch ngay xuống ghế bành. Có vẻ nóng lòng muốn kể ngay chuyện.

- Có chuyện gì đấy, Rosemary?- Diana hỏi.

- Chuyện tôi không thể ngờ được, - Rosemary bật lên. – Không thể tưởng tượng được. Nếu như tôi biết có thể xảy ra một chuyện như thế thì không đời nào tôi đi chuyển nghỉ hè vừa rồi. Ai ngờ về đến nhà lại thành như vậy! Tôi uất hận đến mức không biết kể với bồ thế nào đây.

Rosemary ngưng lại một chút để lấy hơi rồi lại nói tiếp rất nhanh:

- Cho tôi xin điều thuốc.

Diana lấy một điều thuốc trong hộp trắng men trên bàn đầu giường đưa Rosemary châm hút.

- chị kể từ đầu xem nào, - Diana nói. – Cụ thể là chuyện gì vậy?

- henry.

- Henry? – Diana nhắc lại.

Henry, chồng Rosemary là người Diana ít nghĩ đến nhất trong khi phỏng đoán về chuyện gì đã làm Rosemary uất hận.

- Về đến nhà, tôi thấy anh ấy không bình thường, hơi ngượng ngùng lúng túng như kẻ vừa phạm lỗi. Thoạt đầu tôi cũng coi thường. Tôi chỉ nghĩ, anh ấy bị cảm sốt, hay đang bận lo nghĩ chuyện gì trong quận của anh ấy. Sau Vera mới kể cho tôi nghe mấy lần gặp Henry đi chơi với một phụ nữ tóc đen rất xinh.

Tất nhiên tôi cho là Vera trêu tôi. Cô thừa biết Henry xưa nay chung thủy với tôi hết mức và anh ấy không hề có người phụ nữ nào khác trong cuộc đời. Tóm lại là tôi vẫn chưa tin, cho đến khi tôi phát hiện một lá thư. Một lá thư khủng khiếp, nói xấu tôi và giục Henry có thái độ dứt khoát với tôi.

Người phụ nữ đó tên là Ruby Peachey, tất nhiên là chúng ta không biết chị ta và chị ta cũng không thuộc đám chúng mình. Ôi, giá chị ta thuộc “hội” chúng mình thì có lẽ tôi lại không uất đến htees. Thì ra Henry đã nghỉ cuối tuần nhiều lần với chị ta, trong thời gian chúng ta nghỉ ở miền Nam nước Pháp. Tôi không thể ngờ có chuyện đó. Henry! Ngay cả nếu nhìn thấy tận mắt Henry đi cùng với phụ nữ nào khéo tôi cũng chưa tin là anh ấy phản bội tôi. Nhưng cuối cùng tôi đã thấy lá thư, giấy trắng mực đen. Tôi bèn bắt nọn Henry thú nhận hết. Anh ấy nói rằng anh ấy yêu người phụ nữ tóc đen kia và có thể ngờ được không, Henry muốn cưới chị ta.

Rosemary kể xong, đinh ninh sẽ làm Diana rất ngạc nhiên, nhưng chị ta chỉ thấy nàng lộ vẻ buồn rầu thông cảm với bạn. Thì ra Diana lại coi hành động của Henry là có lý!

Mà đúng thế thật. Henry đã có thái độ có thể nói là ngu ngốc khi để vợ bắt nạt tình với Leadhold, nhận của Leadhold mọi quà cáp, tiền bạc. Nhưng ngu ngốc nhất là Henry chịu để vợ

bỏ nhà đi vắng hai tháng trời, chơi bờ thoải mái với đám đàn ông ở bờ biển nước Pháp không hề quan tâm đến chồng. Và do đó tất Henry phải có quyền tìm sự giải trí cho bản thân mình.

Diana thầm nghĩ, đàn bà đến là kỳ quái, Rosemary đâu có yêu chồng, và bây giờ chồng yêu người khác thì có gì để chị ta uất hận? bản thân chị ta có chung thủy với Henry đâu? Thấy Rosemary thật sự đau khổ, Diana lựa lời an ủi. Nhưng Rosemary mếu máo:

- Tôi không muốn ly hôn. Tôi muốn làm vợ Henry và nói cho cùng hai chúng tôi có bao giờ xích mích đâu? Lấy cô gái tóc đen kia anh ấy không thể có hạnh phúc. Tôi cam đoan là như thế. Không ai hiểu Henry bằng tôi: anh ấy nghèo, không ham danh vọng, chậm suy nghĩ và lười biếng nữa. Bao lâu nay anh ấy chẳng làm nên trò trống gì. Bây giờ vừa bắt đầu thành công trên đường hoạn lộ, anh ấy đã vội bỏ rơi tôi để đi theo một con đàn bà từ trên trời rơi xuống.

Diana hỏi:

- Huân tước Leadhold nghĩ thế nào về chuyện này?

Rosmary đáp:

- Anh ấy nổi giận đùng đùng. Anh ấy làm sao cưới tôi được, cho dù tôi có tự do đi nữa. Vợ Leadhold mới bốn mươi lăm tuổi, còn sống lâu và vị trí xã hội của Leadhold không cho phép anh ấy làm chuyện gì tai tiếng. Tôi có chồng là rất tiện cho anh ấy. Nếu tôi có Henry làm chồng thì đó là bình phong tốt nhất cho mối quan hệ tình ái giữa tôi và Leadhold. Không ai phê phán gì được mối quan hệ giữa tôi và anh ấy trong khi Henry hoàn toàn không có ý kiến gì.

Bây giờ tình thế đâm phức tạp. Henry đòi ly hôn với tôi đúng là một cách xử sự quá nhẫn tâm!- Rosemary đứng dậy, sửa lại làn tóc rối rồi đội lại mũ trước gương. – Tôi chưa biết sẽ phải làm thế nào. Tôi hoang mang quá. Tôi đến đây xem cô khuyên tôi phải thế nào, bởi cô hiểu tôi và người đứng ngoài dễ tỉnh táo hơn người trong cuộc. Tôi cho rằng Henry xử sự rất đại dột và tôi đã nói thẳng điều đó với anh ấy.

Lúc ra đến cửa, Rosemary mới chợt nhớ là Diana không được khỏe.

- À, cô đã đỡ chưa?

Nhưng chị ta không nghe câu trả lời của Diana bởi đầu óc đang còn bận lên về chuyện riêng của chị ta. Đúng lúc Rosemary vừa ra xong thì phu nhân Stanlier bước vào, mang một bó cẩm chướng trắng và đỏ.

- Ronald đến, gửi tặng con bó hoa này. Anh ấy đang ở dưới nhà vì chị Rosemary mượn xe anh ấy đến đây thăm con. Anh ấy rất muốn lên thăm con, dù chỉ một lát thôi, nhưng biết là con không muốn tiếp.

- Ôi, thưa mẹ, mời anh ấy lên đây. Con đang muốn gặp anh ấy.

Ronald rất đẹp trai, da rám nắng hồng hào, vẻ mặt hơi lúng túng. Anh ta nắm chặt tay Diana

rồi buông ra, ngồi xuống ghế cạnh giường.

- Tôi rất rầu lòng thấy cô không được khỏe.

Diana mỉm cười:

- Tôi đỡ nhiều rồi. Cảm ơn anh đã đem cho bó hoa đẹp.
- Tôi mới về London đêm qua, và nghe tin cô không được khỏe tôi vội đến ngay.
- Ôi, anh tốt quá.
- Tôi đến thăm không làm phiền cô chứ?
- Tất nhiên là không! Chúng ta vẫn là bạn kia mà. Suýt nữa chúng ta đã thành... Đây là lỗi tại tôi. Anh không giận tôi chứ?
- Diana này, - Ronald cúi xuống nói khẽ. – Tôi biết cô cũng như nhiều người khác cho tôi là đũa ngu ngốc. Và tôi cũng hiểu rằng tôi chưa xứng đáng với cô. Nhưng tôi rất muốn được giúp cô việc gì đó. Tôi xin nói điều này, nhưng cô không giận nhé?
- Không đâu, anh nói đi.

Sau khi cô đi, tôi cố suy nghĩ tìm xem nguyên nhân tại đâu chuyện giữa hai chúng ta tan thành như thế. Cuối cùng tôi vớ được tờ báo cô đọc tối hôm đó. Cô đọc xong đã đem tờ báo đó lên phòng. Thế là tôi hiểu ra. Nguyên do là có chuyện bất hạnh xảy ra với ông Carstairs. Nếu tôi làm thì xin cô tha lỗi.

Diana điềm tĩnh nói:

- Anh không lầm. Tôi yêu ông ta, Ronald ạ.
- Tôi nghĩ rằng ngày ấy cô yêu Carstairs, - Ronald nghiêm giọng nói. – Nhưng hình như chỉ riêng tình cảm của cô không giải quyết được vấn đề.

Diana gật đầu.

- Đúng thế. Hồi ấy tôi chưa thể nói chuyện đó ra với ai, kể cả với anh. Hồi ấy ông ấy rất yêu tôi, nhưng bây giờ do lỗi của tôi, ông ấy căm ghét tôi.
- Căm ghét? – Ronald vô cùng ngạc nhiên. Tại sao? Chắc ông ta...

Nhưng Diana đưa bàn tay ngăn lại:

- không phải thế. Anh không hiểu đâu. Nói cho thật công bằng, anh ấy không có lỗi. Hoàn toàn do lỗi của tôi. Tôi đã xử sự với anh ấy một cách ngu xuẩn. Nhưng bây giờ tôi hiểu ra thì đã muộn.

Im lặng. Rồi Ronald cầm tay Diana:

- Diana thân yêu, cô đã biết tôi đối với cô thế nào. Và do không may một cách đáng tiếc tôi đã... và bây giờ tôi sẵn sàng làm mọi việc để cô được hạnh phúc. Tôi yêu cô và tôi nghĩ rằng sẽ yêu cô mãi mãi, nhưng tôi biết không có hi vọng được cô đáp lại, không một chút hi vọng nào. Dù sao, nếu cô cần có một người bạn, bất cứ lúc nào, cô cũng báo tôi biết. Được không? Cô hứa chứ.

- Ronald...- Diana nói.

Nàng không thể nói gì thêm. Mắt nàng đầm lệ. Ronald mới tốt làm sao. Và thời gian gần đây hẳn thấy ai tốt bụng nàng rất cảm kích. Ronald vẫn nói tiếp:

- Bây giờ ta không nói chuyện ấy nữa. Diana, hãy can đảm lên. Đừng rầu rĩ, đừng nản lòng! Mọi thứ sẽ đâu vào đấy, sớm hay muộn hãy quẳng xa mọi nỗi sầu não.

Anh ta rất vui, rất tươi tỉnh. Thái độ ấy làm nàng bị lây theo. Nàng cười vang và không để ý thấy thời gian đang trôi. Lúc Ronald ra về, nàng thấy trong người khỏe khoắn thêm nhiều và lấy lại được bình tĩnh để suy xét. Dù sao Diana thấy được một người thực sự là bạn, và kinh nghiệm mấy tuần lễ gần đây dạy cho nàng hiểu rằng mọi quan hệ với nam giới chỉ làm cho nàng thêm bất hạnh chứ không làm nàng thêm tươi vui hồ hởi chút nào.

Ronald đúng là người rất tốt, rất đáng mến, nhưng từng đó đến chuyện lấy anh ta thì... ý nghĩ lấy Ronald xa lạ đến mức làm nàng phá lên cười.

Chỉ một người nàng có thể lấy nhưng nghĩ đến chàng, nụ cười trên môi nàng vụt tắt. Và nàng đem lá thư của chị y tá William ra đọc lại.

24

Giữa tháng mười một, phu nhân Stanlier nhờ con một việc. Đây là biểu hiện của thái độ tôn trọng con gái mà bà Stanlier bỗng nhiên có từ ngày hai ông bà từ Mỹ về.

Huân tước Stanlier nhận lời mời của Quận công Montderry, anh em họ của huân tước, đến săn bắn tại lãnh địa của Quận công. Phu nhân đáng ra phải đi cùng chồng, nhưng bác sỹ không cho bà rời khỏi London bởi bà đang phải điều trị bằng tia điện bệnh viêm dây thần kinh bà mới mắc phải khi thời tiết chuyển sang đông.

Phu nhân đang điều trị nhưng theo bà giải thích cho con gái thì huân tước cha nàng không chịu đi một mình. Phu nhân khẩn khoản con gái thay chân mình cùng đi với cha.

Phu nhân nói:

- Con yêu quý, mẹ biết vùng rừng núi Towerley chẳng có gì hấp dẫn đối với con. Nhưng bác Guy có lẽ mùa thu nào cũng mời một số người thân và bè bạn đến lãnh địa của bác săn bắn.

Cha con cũng thích đi, cho nên con chịu khó thay mẹ đi với cha.

Phu nhân rất ngạc nhiên thấy con gái nhận lời ngay. Một tuần lễ sau, hai cha con lên đường, theo sau là cả một tốp gia nhân khuân vác hành lý. Trông thực tức cười vì chuyến đi đâu có dài ngày.

Towerley là một dinh cơ thôn dã thuộc loại dinh cơ cứ mỗi thế hệ lại được xây cất thêm và bây giờ trở thành một dinh thự gồm bốn phong cách nối tiếp nhau. Mặt trước của tòa nhà theo phong cách nữ hoàng Anh, hai dãy nhà hai bên thuộc phong cách thời đại vua Georges, còn dãy nhà bếp thì lại theo phong cách triều đại nữ hoàng Victoria.

Toàn bộ dinh thự được trùm lên bởi một mái tròn rất lớn bằng kính, do cố quận công của dòng họ xây vào năm 1880. Vị quận công này ngày đó rất mê khoa thiên văn. Mái tròn nhô lên như nửa quả dưa úp lên toàn bộ khu nhà. Do nhiều lần được xây thêm nên khu vực dinh thự biến thành một mảnh đất đa dạng với các tòa nhà lớn nhỏ và các hạng mục công trình đủ loại, là nơi chơi đùa tuyệt vời của đám trẻ nhỏ. Chúng tha hồ chạy nhảy, tổ chức các trò chơi trốn tìm, đánh trận giả và các trò oái oăm khác chúng tự nghĩ ra. Chúng luồn lách qua những bụi cây rậm rạp, các đường hầm, các lối đi có mái che ngoài vườn, các kiểu cầu thang lên xuống, các phòng ăn theo phong cách barocco, với đủ mọi hình dạng.

Hồi nhỏ Diana thích đến đây nghỉ ngơi chơi đùa, nhưng đã nhiều năm rồi nàng không đến. Quận công, chủ nhân dinh cơ, là một ông già tính nết kỳ cục, từ lâu đã bỏ thú săn gà gô chuyển sang nghiên cứu việc nuôi gà gô đẻ trứng và ấp trứng. Ngoài ra cụ say mê đọc sách về săn bắn.

Cụ bà quận công tham gia mọi sinh hoạt trong vùng, làm những công việc mà các phu nhân quận công khác của nước Anh cho là nhàm chán. Năm này sang năm khác, bà cụ lặp lại những bài diễn văn ấy trong các cuộc họp, các ngày hội từ thiện, các ngày hội Hướng đạo sinh hoặc Cựu chiến binh. Bà cụ rất vui khi nhận hàng trăm bó hoa chúc mừng của hàng trăm cô gái trẻ mặc váy áo bằng muxolin trắng muốt.

Con trai của họ, người sẽ thừa kế dòng họ quý tộc này là hầu tước Wyman. Ông chỉ là nỗi thất vọng của hai ông bà quận công. Thật ra Gee Wyman là con thứ, nhưng chiến tranh đã cướp đi của hai ông bà người con trai trưởng, vốn thông minh và quả cảm. Cậu con thứ này đầu óc hạn hẹp và thân hình cũng như sức lực lại kém cỏi. Do mẹ ép buộc, Gee Wyman đã lấy vợ, con gái một điền chủ trong vùng. Bridget vốn kém học thức, sau khi lấy chồng liền vênh váo, học đòi kiểu sống quý tộc và bây giờ mãi mê chơi bài bridge. Bridget Wyman là người đầu tiên Diana nhìn thấy khi hai cha con đến trước tòa nhà đón tiếp của dinh cơ Towerley.

Nàng nói:

- Con không thích người hai cha con ta gặp đầu tiên lại là Bridget.

Huân tước Stanlier nhăn mặt tán thành. Ông rất thích được ngồi chơi một ván bài bridge, nhưng kiểu chơi bài của Bridget vênh váo ra điều một phu nhân quý tộc nhưng hết sức kệch cỡm làm huân tước Stanlier chối mặt. Ông không bao giờ muốn chơi bài khi có Bridget ngồi

đỏ. Thậm chí huân tước còn thề không bao giờ chơi bài với chị ta.

Bridget chuẩn bị dẫn đàn chó của chị ta đi dạo thì thấy hai cha con huân tước Stanlier cùng đoàn gia nhân. Chị ta chào rất niềm nở ông chú và bắt chuyện với Diana theo cái kiểu nàng rất ghét. Chẳng là chị ta vừa hỏi chuyện vừa ngấm chê bai những kiểu cách ăn chơi “vô đạo đức” của giới quý tộc thủ đô, nhằm chọc tức nàng.

Chị ta nói:

- Ôi vậy là cô đã dứt bỏ cuộc sống huy hoàng đất kinh thành để về thăm họ hàng ở đất quê mùa này, Diana, cô sẽ phải ngồi với tôi cả buổi, hai chị em trò chuyện thân tình và cô kể cho tôi nghe những vụ tai tiếng xấu xa ở London đấy.

Bridget bắt hai cha con huân tước Stalier đứng ngoài cổng một lúc lâu để nghe nàng huyền thuyên nói. Đến lúc chị ta buông tha họ, huân tước thở phào nhẹ nhõm, bước vào nhà. Vị quận công già đứng ở gian tiền sảnh đón người em họ. Diana cúi mẳng tở, bỏ găng tay rồi đưa tất cả cùng chiếc lắc cho chị hầu phòng, rồi nàng nói ngay rằng nàng muốn dự bữa trà luôn bây giờ.

Vừa kể về chương trình hoạt động thể thao sắp tới, vị quận công già vừa dẫn hai vị khách vào phòng khách, nơi quận công phu nhân đang ngồi đợi họ. Lúc bước vào phòng khách, Diana nhìn thấy cả một đám người đứng ngồi xung quanh lò sưởi: mấy ông già mặc đồ bằng vải tuyết, giọng điệu bệ vệ và bụng phệ. Những phụ nữ mặc áo váy bằng vải dày, do thời tiết làm phai màu.

Tất cả đều như một loại người, chỉ riêng một người nổi bật lên, khác hẳn mọi người khác, một người mà Diana không thể lẫn vào đâu được dù người đó đứng giữa đám đông hàng vạn người. Đó là Ian.

Mắt nàng hoa lên. Mọi thứ xoay tròn trước mắt và Diana không còn nhận ra nàng nói gì nữa, cho đến lúc phu nhân quận công cứu nàng thoát khỏi tình trạng đó, bà bảo:

- Thưa ngài Carstairs, tôi xin được giới thiệu với ngài, cháu gái tôi, tiểu thư Diana Stanlier.

Diana thấy bàn tay Ian chạm vào bàn tay nàng và nghe tiếng nói nghiêm trang của chàng:

- Chào tiểu thư.

Đúng lúc đó cha nàng bước tới:

- Ôi, nhưng cha con ta đã biết Ian rồi, đúng không con? Ôi, lâu quá rồi ta không được gặp cháu. Cháu nghĩ thế nào mà tự chôn vùi lâu đến thế trong cái vùng đảo u buồn ấy?

Trong lúc huân tước cha nàng trò chuyện thân mật vui vẻ với Ian, nàng bèn lẩn tránh bằng cách nhận lời mời phu nhân quận công, ra ngồi ghế bành, bởi hai chân nàng từ lúc này tưởng chừng như sắp không còn đỡ nổi nàng nữa và hai bàn tay nàng thì run rẩy đến mức nàng không

cách nào điều khiển nổi.

Ian không tìm cách bắt chuyện với Diana và nàng lắng nghe những lời trò chuyện xung quanh.

Phu nhân quận công nói:

- Cuối cùng tôi đành phản đối và cố nói bằng giọng hết sức nhẹ nhàng mềm mỏng. Tôi nói “thưa bà tu viện trưởng, tôi đã đỡ đầu nhà thờ này hơn ba mươi năm nay và tôi nghĩ rằng sau ngọn nến đốt trên bàn thờ chúa không phải chỉ là chuyện khoe mẽ mà còn là sự lãng phí, giữa lúc...”

Một ông ngồi bên trái thì oang oang như lệnh võ:

- Sỉ nhục! Hết sức sỉ nhục! Nếu thẳng ranh đó dưới quyền tôi, như năm 1899 chẳng hạn, thì nó không dám lớn tiếng như thế...

Phu nhân Ada Grantley ngưng tay đàn, chêm vào:

- ... môi đỏ chót, tóc nhuộm. Tôi không làm bao giờ, tôi cam đoan với bà là...

Phu nhân Lucky Morga, một quả phụ giàu có, gật đầu:

- y hệt vợ của anh Henry tội nghiệp. Anh ta nằng nặc đòi cưới chị ta nhưng bây giờ thì đâm ra như thế này.

- Hai trăm rưỡi đôi, được không, anh bạn trẻ?

- Không được, thưa ngài. Chúng tôi nghĩ đảo Ronsa chỉ cần năm chục đôi thôi.

Ôi, Ian! Diana không chịu đựng nổi tình trạng này. Bữa trà vừa kết thúc, nàng chạy trốn ngay về phòng. Tại đây nàng ngồi xồm xuống trước ngọn lửa leo lét trong lò sưởi, bởi trong mùa săn bắn tại lãnh địa các quý tộc lãnh chúa, ít khi người ta đốt lửa cho hân hoan trong lò sưởi. Nàng thấy lạnh giá.

Diana thầm tự hỏi, tại sao có chuyện này, nhưng làm sao nàng đoán được sẽ chạm mặt Ian tại đây, chạm trán người nàng xiết bao khao khát được gặp? Nàng tự nhủ, sao số phận họ run rủi gặp nhau trong một hoàn cảnh bất lợi như thế này.

Tại đây, ở Towerley, cả nàng và chàng đều không thể sống thoải mái. Cả hai đều trẻ trung, tràn đầy sức sống lại phải nép mình thích ứng với cả một đám người già nua, ốm yếu này.

Tuy nhiên Diana phải công nhận dù sao Ian còn dễ đối xử hơn nàng. Chàng là nhà thể thao và dễ chan hòa với đám người hết sức khác nhau. Và việc săn bắn làm tan đi những ngăn cách về giai tầng.

Diana lờ mờ nhớ lại, đã có lần nàng nghe cha nàng nói đến đại tá Carstairs, rằng ông đại tá thường đến săn bắn ở dinh cơ của bác quận công. Bây giờ ngài đại tá đã qua đời, lẽ tự nhiên ngài quận công chuyển lời mời sang con trai của Đại tá.

Bây giờ nàng nên thế nào, tránh mặt Ian trong thời gian ở đây hay gặp và nói những điều mà nàng định nói khi đến đảo Ronsa lần gần đây, nhưng chưa nói được?

Diana suy nghĩ mãi. Đến lúc nghe tiếng chuông mời xuống ăn bữa tối, nàng vẫn chưa nghĩ ra. Trong lúc thay quần áo để xuống phòng ăn nàng vẫn còn suy nghĩ và lúc mặc xong, nàng càng hoang mang hơn bao giờ hết.

Diana biết chắc một điều: nàng yêu Ian hơn bao giờ hết và sẵn sàng làm bất cứ thứ gì. Nghĩ đến đây nàng nhếch mép một nụ cười quái đản. Kể cả việc đi chân không vòng quanh thế giới để được chàng yêu lại như trước đây nàng cũng không ngại.

Trong suốt bữa ăn tối, Diana chỉ nghĩ cách liếc trộm Ian. Nàng không còn biết mùi vị thức ăn cũng như thức uống. Và những người ngồi hai bên nàng, một vị tướng oai vệ và một vị cựu bộ trưởng, hai người này trò chuyện với bè bạn xung quanh sôi nổi, đình ninh nàng là một con bé ngu ngốc, nhạt nhẽo.

Diana không nghe thấy tiếng gì ngoài tiếng nói của Ian. Nàng chú ý đến thái độ của chàng cố làm ra vẻ chăm chú nghe Bridget Wyman nói huyền thuyên, cả đến thái độ của chàng ra vẻ lịch sự nhã nhặn lúc trò chuyện với một bà ngồi bên cạnh, bà này ngẩn ngơ.

Nếu không kể Gee Wyman thì Ian là người nam giới trẻ nhất ở đây. Hầu hết khách đều trạc tuổi cha nàng và Diana không thể không nhận thấy rằng Ian rất được lòng các ông già. Thậm chí họ còn hỏi ý kiến chàng về chuyện này chuyện nọ và gọi chàng một cách thân mật là “cậu” hoặc “cháu”.

Nếu như tình trạng quan hệ giữa hai người không chẳng như thế này thì Diana đã hãnh diện, tự hào biết bao, nhất là nếu họ có mặt ở đây với tư cách vợ chồng.

Diana kết thúc bữa ăn trong tâm trạng cay đắng, rồi lặng lẽ sang phòng khách cùng với đám chủ yếu là các bà. Sau đó là các ông mới lục đục sang.

Mọi người vừa sang đông đủ, Bridget đã lập tức chuẩn bị đánh bài bridge. Và sau một tràng tranh cãi, cuối cùng Diana mới thuyết phục mọi người rằng nàng không biết chơi loại bài này và nói chung cũng không thích chơi bài. Nàng xin lỗi và phải chịu đựng lời nói mỉa mai của Bridget, chị ta xin lỗi là ở đây không có loại nhạc xập xình và các trò giải trí kiểu hộp đêm để phục vụ “cô em họ của chồng”.

Giá như sau tháng trước đây, Diana đã bóp vào mặt cô chị dâu họ một câu châm chọc hóm hỉnh khiến chị ta uất lên mà không thể đáp lại được. Nhưng tối nay nàng chỉ nở một nụ cười mệt mỏi và tìm cách trốn về phòng cho thật mau.

Diana không lên giường ngay mà ngồi ngắm ngọn lửa leo lét trong lò sưởi. Hai tiếng đồng hồ sau, lúc nàng đứng dậy để lấy thêm củi cho vào lò sưởi, thì có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng làm nàng giật nảy người.

- Xin mời vào, - nàng ngơ ngác đáp.

Cửa mở, Ian bước vào. Diana kinh ngạc để rơi cái kẹp than xuống sàn, tạo một tiếng kêu của kim loại, rồi nàng quay ra nhìn chàng, tim đập thành thịch, hai bàn tay run rẩy, không biết bấu víu vào đâu.

- Tôi xin lỗi làm cô hoảng sợ, nhưng tôi có đôi điều muốn nói với cô, và tôi thấy rõ là tôi rất khó nói khi thấy cô ở đây một mình.

Diana ngồi xuống. Nàng ngẩng đầu lên, căng thẳng nhìn Ian. Những ngón tay nắm chặt khiến các đốt trắng bệch trên nền lớp vải nhung của tấm áo dài đỏ. Trí óc nàng đang rối bời: Ian trong phòng mình!

Diana thấy mình thở rất khó khăn và hai má nàng nóng bừng. Nhưng trước vẻ mặt nghiêm nghị của Ian, nàng thấy mình đột nhiên trấn tĩnh lại. Nàng hiểu cuộc viếng thăm này không phải của người đàn ông đến với người mình yêu, mặc dù Ian chưa nói câu nào.

Ian bước về phía lò sưởi, đứng nhìn vào khoảng trống. Chàng nói điềm tĩnh nhưng giọng dứt khoát, lựa chọn từng chữ:

- Sau khi cô rời đảo Ronsa, tôi nhận thấy tôi đã bất lịch sự là đuổi cô đi, trong khi cô có lòng tốt là đến thăm tôi.

Thấy Diana làm một cử chỉ nhỏ, Ian nói tiếp:

- khoan, xin cô cho tôi nói nốt đã. Tôi thấy cần phải nói rõ chuyện đó. Hôm đó tôi đã xử sự với cô khiến tôi không biết nói thế nào để tỏ rõ sự hối hận của tôi. Lúc đó tôi đã mất trí. Hiện giờ tôi cho rằng thái độ xử sự của cô đối với tôi đã làm tôi phát điên. Nhưng đấy không phải là lý do chính đáng để tôi có thể xử sự với cô như tôi đã xử sự hôm vừa rồi.

Để thanh minh, tôi có thể viện lý do tôi sống quá lâu ngoài thiên nhiên hoang dã, xa vùi xã hội văn minh nên tôi không biết cách tiếp xúc với những người như cô.

Tình cảm của tôi đối với Jack và tình yêu của tôi đối với cô là những thứ tôi đinh ninh là lớn nhất trong cuộc đời tôi. Nhưng đấy cũng lại không phải là lý do để giảm nhẹ tội lỗi của tôi. Sau khi sức khỏe của tôi hồi phục ở đảo Ronsa, nghĩ lại những gì đã làm tôi thấy ghê tởm bản thân. Mấy tháng qua, lúc nào tôi cũng cố lấy hết can đảm ra để định viết thư cho cô. Tôi đã tính xin cô cho gặp một lần để nói với cô rằng tôi tự khinh bỉ tôi đến mức nào.

Nhưng tôi đã không làm được gì. Bây giờ tôi chỉ hứa là sẽ cố gắng hết sức để không bao giờ gặp cô. Mong cô quên tôi đi và quên là trên đời có hòn đảo tên Ronsa. Về phần tôi, tôi không bao giờ quên cũng như tha thứ được cho bản thân mình.

Ian ngừng nói.

Diana cúi đầu nên không nhìn thấy nét mặt của Ian. Thấy nàng không nói gì, Ian bước ra phía cửa.

Chàng nói:

- Tôi định đi khỏi đây ngay ngày mai, nhưng tôi e mọi người dị nghị và như thế gây nên phiền phức cho cô. Chúng ta chỉ phải ở đây năm ngày nữa và tôi xin cô coi như không có tôi.

Chàng nói và nở một nụ cười chua chát, rồi vẫn không thấy Diana nói gì, chàng mở cửa, biến mất cũng đột ngột như lúc xuất hiện.

Tiếng chân Ian xa dần. Diana từ từ ngã khuỵu xuống sàn. Cổ họng nàng tắc lại và toàn thân rung lên trong tiếng khóc thốn thức.

25

Năm ngày tiếp theo là năm ngày cực hình đối với Diana.

Lúc nào cũng ý thức thấy từng cử chỉ, từng lời nói của Ian, vậy mà nàng buộc phải xử sự trước mặt chàng và trước mặt mọi người như thể nàng hoàn toàn bình thản trong lòng.

Diana có cảm tưởng nàng đến phải nhượng bộ, phải nói lên với Ian cũng như với tất cả mọi người là nàng yêu chàng và không có chàng cuộc sống của nàng hoàn toàn vô nghĩa. Diana rất lạ thấy mọi người không hề nghi ngờ về tấn kịch nàng đang phải trải nghiệm, thậm chí cha nàng cũng chỉ cho rằng con gái buồn vì khung cảnh nơi đây.

Ban ngày, Diana cùng các bà ra xem nam giới tiến hành săn bắn, còn tạm được, nhưng các buổi tối quả là khủng khiếp.

Nàng phải ngồi như trên đồng lửa qua cả một bữa ăn tối kéo dài và nhàm chán bên cạnh phu nhân quận công, nhìn bà đan lát hoặc nghe bà kể chuyện vặt vãnh.

Một buổi tối Diana táo bạo hỏi phu nhân quận công về cha của Ian.

- Đại tá sinh thời là một người đàn ông rất đáng mến. – bà quận công nói. – Tính ích kỷ, tất nhiên thôi, bởi đàn ông đều ích kỷ hết, nhưng ông ta rất hòa nhã, rộng lượng. Và về tài săn bắn thì ông đại tá quả là một thiên xạ.

- Bác Guy cháu luôn bảo, ông đại tá Carstairs là một trong những người bắn giỏi nhất nước Anh. Còn bà đại tá, bác có biết không ạ?

- Biết chứ. Bà ấy là một trong mấy bà bạn thân nhất của bác. Bác còn nhớ cả cái ngày phu nhân Edith Stanfoth giới thiệu con gái trong một buổi chiêu đãi của triều đình năm 1896.

Alice lúc đó đẹp mê hồn và đánh bật mọi cô gái quý tộc khác đến tuổi và cũng được giới thiệu trong buổi thiết đãi đó. Bây giờ bác vẫn còn nhớ hình dáng phu nhân đại tá hồi trẻ, trong tấm áo đại bằng xa tanh trắng muốt, tất nhiên rồi, và cài trên ngực một cành hoa tím.

Bác còn nhớ huân tước Darwell mê mẩn Alice nhưng không được cô ta đáp lại. Rồi Alice gặp George Carstairs, cha của Ian bây giờ. Đó là tình yêu sét đánh và Alice thành vợ của George. Cháu chưa biết đấy, tính nết George không dễ dàng gì. Nhưng họ sống với nhau cực kỳ hạnh phúc. Được tám năm thì Alice qua đời do mắc một bệnh ngày ấy coi là bệnh hiểm nghèo vì chưa có thuốc đặc hiệu như ngày nay, đó là bệnh viêm màng phổi. Lúc đó họ đang ở Roma và khi nghe tin con gái bị bệnh nặng, bà Edith vội sang nhưng không kịp.

Ôi, Alice! Mọi người đều mến bà ta. Một phụ nữ không chỉ tuyệt đẹp mà còn rất tốt. Bà ta hạnh phúc và mong muốn mọi người đều hạnh phúc như bà ta.

Nói đến đây phu nhân quận công thở dài nói tiếp:

- Con gái thời nay lấy chồng muộn. Như cháu chẳng hạn, Diana hình như cháu hai mươi năm tuổi rồi đúng không? Bác còn nhớ ngày mẹ cháu sinh cháu. Đó là mùa thu và thằng Gee nhà bác đang bị ho gà, khiến mọi kế hoạch săn bắn đều bị cản trở, bác trai rất bực nhưng làm thế nào được...

À, bác đang nói đến chuyện gì nhỉ? Phải rồi, bác định nói là cháu phải nghĩ đến chuyện lấy chồng thôi. Hiện cháu đang vui chơi, cuộc sống của cháu đang lý thú, nhưng cái gì rồi cũng đến ngày phải chấm dứt. Cháu đã có ý định gì chưa đấy?

- Cháu thấy chuyện đó khó quá bác ạ. – Diana nói. – Cháu muốn một cuộc hôn nhân vì tình yêu.

- Ai chẳng muốn thế, - phu nhân quận công nói. – Nhưng cho đến nay bác vẫn cho rằng tà lấy chồng không có tình yêu còn hơn không lấy chồng.

- Ồ, không. Thưa bác, cháu không nghĩ thế.

Phu nhân quận công mỉm cười nói:

- Mọi cuộc hôn nhân, sớm hay muộn đều phải qua giai đoạn ấy. Lòng say mê dần dần giảm đi. Ấy là theo bác nghĩ, mọi cuộc hôn nhân đều có lúc thảng thối. Thế hệ của bác, hai bên cố gắng điều chỉnh bản thân để thích hợp với nhau. Nhưng thời nay các cháu hơi một xích mích nhỏ đã đưa nhau ra tòa.

Đêm đó Diana thầm quyết định: “Mình muốn lấy Ian! Mình muốn lấy Ian!”

Nàng mới nhớ cách đây không lâu nàng còn coi nhẹ chuyện lấy chồng và luôn chế giễu những bạn gái là sao vội vã lo kiếm chồng đến thế.

“Đồ đụt”. Diana đã từng chê một bạn gái lấy chồng và cùng chung sống ở nông thôn, xa cách

cuộc sống vui tươi nơi thành thị. Bây giờ nghĩ đến cặp vợ chồng này, nàng thấy họ thật khôn ngoan. Họ đã rời bỏ cách sống nông cạn hời hợt ở London để chọn một cách sống gần thiên nhiên lành mạnh và thanh bình hạnh phúc.

Bây giờ đây, Diana vừa muốn kết thúc cho nhanh thời gian ở Towerley vừa đau đớn nghĩ rằng có thể sau những ngày này nàng sẽ không còn dịp nào gặp lại Ian. Chắc chàng chẳng đến London và có thể chắc chắn cũng không tìm gặp nàng. Mà ngoài khả năng đó ra, hẳn không còn khả năng nào khác đưa họ đến gần nhau như thế này nữa.

Diana chưa chút thăm nghĩ, đã có thời gian hai người gần gũi nhau, vậy mà bây giờ họ xa cách nhau đến như vậy. Nàng buồn rầu nghĩ, vợ chồng nào sau khi chia tay nhau, gặp lại nhau chắc cũng có cảm giác như bây giờ.

Câu nói của Ian “tình yêu của tôi đối với cô...” vẫn cứ văng vẳng bên tai Diana. Chàng “đã từng” yêu Diana và toàn bộ những ao ước của nàng hiện giờ đã bị chàng đẩy lùi vào quá khứ. Thiếu Ian, thiếu tình yêu của chàng, Diana thấy tương lai của nàng mờ mịt vô cùng. Đêm đêm nàng không ngủ được. Nàng nằm đó, mắt mở to nhìn vào bóng đêm với trái tim rớm máu.

Rồi đến buổi tối cuối cùng của họ ở Towerley. Khách khứa ở lại đây tiến hành cuộc nghỉ cuối tuần rồi ngày mai mỗi người đi một phương.

Bridget Wyman say mê bài bridge, không sao rời được bàn bạc. Các bàn khác dừng cuộc sát phạt và thanh toán xong tiền bạc với nhau, riêng Bridget vẫn mãi mê đánh bài, quên cả đêm đã khuya. Phu nhân quận công đã về phòng từ lâu rồi. Diana vẫn chưa về phòng, nàng cảm thấy một mình trong phòng là một cực hình.

Số người còn lại trong phòng khách đã ra ngồi trước lò sưởi nhấm nháp ly rượu cuối cùng và trò chuyện về ngựa, về bệnh tật và về con cái họ. Diana đứng dậy, định về phòng. Hành động của nàng kín đáo ít người để ý thấy. Vả lại số khách, nhất là phụ nữ, có vẻ không có cảm tình với Diana. Họ cho rằng nàng là cô gái nhạt nhẽo. Họ không thấy Diana có gì chung với họ.

Diana bước lên cầu thang lớn rồi chuyển sang cầu thang xoáy ốc để lên ngọn tháp của dinh cơ. Đến lúc này nàng chợt nhớ cái phòng ngày nhỏ nàng rất thích. Ngày ấy mỗi lần nàng đến dinh cơ bác quận công, Diana rất thích leo lên cầu thang xoáy ốc này để lên đỉnh ngọn tháp.

Bây giờ nàng tiện chân lên đến căn phòng cao nhất của nó. Từ ngày cố quận công, thân sinh ra ông bác nàng bây giờ qua đời, căn phòng trên đỉnh tháp này bỏ không. Bây giờ trong đó vẫn còn hệ thống kính thiên văn cụ đặt trên một cái giá đỡ đủ cao để cụ có thể đứng thoải mái nhìn vào kính quan sát bầu trời và các tinh tú chuyển dịch. Bốn mặt căn phòng đều lợp kính, trừ góc hướng về phía Bắc. Dưới lần kính là một bức tường chạy vòng quanh cao chừng mét rưỡi, có một cửa sổ. Trên tường treo bản đồ các vì sao trên trời, một số chòm sao vẽ bằng màu còn một số đen trắng.

Diana nhớ lại hồi nhỏ Gee và nàng, một mười hai, một lên mười, đã một lần tranh nhau xem kính thiên văn, đẩy nhau, làm rách một số bản đồ sao. Lần ấy cả hai anh em đều bị bà

quản gia phạt bắt nhện bữa tối và phải đi ngủ sớm. Gee chịu đố, nhưng vú Ellen đã lên lên phòng nàng đem cho nàng một ổ bánh ga tô và một ly sữa nóng.

Nhớ đến vú Ellen, Diana lẩm bẩm: “Vú Ellen đáng quý làm sao, vậy mà bây giờ phải nằm trong đất lạnh ngoài nghĩa trang. Cầu chúa ban phúc cho linh hồn vú”.

Diana bước vào phòng, mở cánh cửa nhồi bông bước sang ngăn dành cho người quan sát thiên văn. Nàng ngạc nhiên khi thấy bên trong có đèn sáng và nàng hoảng hốt giật mình : Ian đứng trong đó.

Diana lúng túng nói:

- Ôi, tôi xin lỗi, tôi không nghĩ anh đang ở trên này.

Ian mỉm cười chìa chiếc tẩu:

- Đây là nơi duy nhất tôi có thể hút thứ này thoải mái mà không làm phiền ai.

Ian không có vẻ gì là khó chịu và Diana phải tự đấu tranh tư tưởng rất quyết liệt để dẹp đi cảm giác lúng túng và ý định bỏ chạy cho mau khỏi nơi này.

Hình như Ian đã đổi khác. Chàng có vẻ chín chắn, điềm đạm hơn. Ian dường như không còn chút ảnh hưởng nào của vụ tai nạn hôm trước và Diana có cảm giác chàng đã để mất đi một phần con người chàng trước kia. Mất đi cái chất dữ dội trong tính cách chàng, chính cái chất dữ dội ấy đã hấp dẫn nàng, cả trong lúc chàng đọc sách hay chàng ngủ.

Hình như Ian không còn sức mạnh cuồng nhiệt chất đàn ông thô bạo ngày trước. Hay đấy chính là hậu quả của tai nạn chàng phải chịu vừa rồi? mà cũng có thể do nàng. Nàng giống như Dalila trong câu chuyện cổ, đã diệt mất cái chất gai góc đó trong con người chàng?

- Hồi nhỏ tôi rất thích lên căn phòng này trên nóc ngọn tháp, - Diana nói. – Cho nên tôi lên thăm xem nó có còn như ngày xưa không, trước khi tôi dời khỏi dinh cơ này.

Diana điềm tĩnh bước vào căn phòng nhỏ, mở một cánh cửa sổ. Trời đêm bên ngoài không đến nỗi tối đen và nàng nhìn thấy trên mặt sông một làn sương mỏng bốc lên, phủ lên cây cối hai bên bờ. Bỗng nàng có cảm tưởng như kia là mặt biển và nàng đang đứng trong một căn phòng ở rất cao nhìn xuống. Nàng buột miệng nói:

- Giống như ở lâu đài Ronsa.

Họ im lặng một lúc lâu. Rồi Ian nhét tẩu vào túi sau khi gõ tàn ra ngoài cửa sổ, chàng hỏi:

- Hôm đó cô đến đây để làm gì?

Diana ngập ngừng:

- Tôi đọc thấy tin anh bị nạn. Tôi đang nghỉ mát trên bãi biển Xanh miền Nam nước Pháp thì tình cờ đọc thấy trên một tờ báo.

- Nhưng cô đến đây để làm gì? – chàng gặng hỏi lần nữa.

Diana ngập ngừng. Có nên trả lời hay không? Bởi nếu trả lời thì tức là phải nói thật. Tuy nhiên nàng lại ngại. Nàng nói:

- Chính tôi cũng không biết để làm gì.

Và trong lúc nói nàng vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ian bước đến, nắm lấy một bên vai nàng xoay lại để nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tôi muốn biết, - chàng nói.

Diana lảng tránh cặp mắt của Ian. Nàng cúi xuống nhìn vào viên ngọc trai cài trên tấm áo trắng của nàng. Nàng không đáp.

- Tại sao cô không trả lời? Cô ngại chăng? Cô cho rằng tai nạn làm tôi thành tàn tật và tôi không thể tìm cô được nữa, hay vì cô thực sự muốn đến với tôi?

Diana không thể trả lời, bởi bây giờ, khi thời cơ ngàn năm có một đến, nàng lại hốt hoảng. Ian không hề nói một câu âu yếm, ngay cả hồi còn ở đảo Ronsa, lúc chàng nhắc bổng nàng lên đưa về phòng, lúc chàng ghì chặt nàng vào người chàng. Vậy thì tại sao nàng có thể nói rằng nàng yêu, rằng nàng yêu chàng tới mức sẵn sàng nhận bất kỳ thứ gì chàng ban cho. Bởi chính vì mục đích đó nàng quay lại đảo Ronsa hôm đó.

Nhưng lúc này, Diana bị dồn đến chân tường. Nàng không thể lảng tránh được nữa. Trong lúc Diana loay hoay trong óc tìm một câu nói nào thích hợp, thì Ian đã nắm cằm và ngửa mặt nàng lên. Bốn mắt nhìn nhau.

- Ôi, Diana! – Đột nhiên, giọng chàng nghe rất lạ, đầy đau xót. – Chẳng lẽ cô không thể trả lời tôi nguyên nhân khiến cô quay lại đảo hay sao? Hay không có nguyên nhân nào hết?

Diana đáp:

- Anh đã đuổi tôi đi! – giọng nàng đầy vẻ thách thức. – Đúng lúc tôi sắp nói nguyên nhân nào khiến tôi quay lại đảo tìm anh thì anh đuổi tôi đi.

- Lúc đó tôi nghĩ, cô đến để tỏ lòng thương hại tôi. Tôi đang đau nặng. Cho dù phải chết, tôi cũng không muốn ai thương hại tôi. Tôi không cần đến lòng thương hại của cô.

Đột nhiên Ian buông cằm Diana rồi quay đi, kiêu quay người mà Diana rất thích và luôn nhớ lại Ian lúc chàng làm cử chỉ đó. Ian nói tiếp:

- Tôi xin lỗi . Đúng là tôi mất trí nên mới gặng hỏi cô như vậy. Thôi được, để khỏi hành hạ cô, ta đừng bao giờ gặp nhau nữa. Mong sẽ không có dịp nào để chúng ta lại gặp nhau. Bởi tôi không thể đóng kịch, tôi không thể giả vờ. Tôi không thể che giấu tình cảm thật của tôi. Tôi yêu cô... Xưa nay lúc nào tôi cũng yêu cô... mà tôi lại có tính xấu là đã thích thứ gì thì không thể không giành cho bằng được.

Diana sung sướng. Vậy là chàng sắp nói ra. Nhưng Ian lại nói:

- Tôi sẽ ra nước ngoài. Tôi sẽ ở đó cho đến khi cô lấy chồng và quên hẳn tôi. Tôi trở lại châu Phi và sẽ cầu chúa cho tôi chóng già để khỏi khao khát tình yêu...

Như nghẹn lại không nói được nữa, Ian quay ra cửa. Đúng lúc chàng sắp sửa bước chân ra ngoài thì Diana thét lên một tiếng:

- Ian!

Ian đứng sững lại. Chàng quay mặt nhìn Diana: Diana nước mắt đầm đìa nhưng rạng rỡ, đang chìa cả hai cán tay về phía chàng. Rồi tay vẫn dang rộng như thể nàng bước nhanh về phía chàng, vừa đi vừa hỗn hển nói:

- Em yêu anh Ian! Em yêu anh! Chẳng lẽ là anh không thấy em yêu anh hay sao?

Nước mắt chảy ròng ròng xuống hai má nàng, giọng nàng nghẹn lại:

- Em ra đảo Ronsa chính là để tìm anh, để nói với anh rằng em yêu anh, để quỳ dưới chân anh van xin tình yêu của anh, để xin anh chiếm đoạt em, với tư cách nhân tình cũng được, tóm lại anh ban cho em tư cách gì là tùy anh, nhưng em muốn thuộc về anh. Đây , em yêu anh đến mức như vậy đấy.

Đột nhiên vẻ ác độc trên mặt Ian biến mất. Chàng ôm nàng, ghì chặt nàng như thể muốn làm nàng nghẹt thở.

- Em nhắc lại lần nữa đi! – chàng ra lệnh. – Diana yêu quý, vợ tôi. Em nhắc lại lần nữa những lời nói vừa rồi đi!

Trái tim tràn ngập hạnh phúc, áp má vào má Ian, Diana thì thầm:

- Em yêu anh, Ian!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>